

சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.,)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ச.இளமாறன், எம்.ஏ.,எம்..பில்.,
(பதிவு எண்: F 10166)

மேற்பார்வையாளர்

முனைவர் பெ.சுமதி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,

ஒப்பிலக்கியத்துறை
தமிழியற்புலம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
(ஆற்றல்சால் பல்கலைக்கழகம்)

மதுரை - 625021.

அக்டோபர் - 2022

முனைவர் பெ.சுமதி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
ஒப்பிலக்கியத்துறை,
தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625021.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்”
என்னும் பொருளில் ஆய்வாளர் திரு.ச.இளமாறன் (பதிவு எண்: F10166)
அவர்களால் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வு, மதுரை
காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியற்புல ஒப்பிலக்கியத்துறையில் அவரால்
தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும் இவ்வாய்வின் மீது ஆய்வாளருக்கு
வேறெந்தப் பட்டமும் வழங்கப்படவில்லை என்றும், நான் அறிந்தவரை
இப்பொருளில் எவரும் ஆய்வு செய்யவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை

நெறியாளர்

நாள் :

(முனைவர் பெ.சுமதி)

ச.இளமாறன், எம்.ஏ.,எம்..பில்.,

(பதிவு எண்: F10166)

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
ஒப்பிலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்”
என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வு,
என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த
ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என
உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை

ஆய்வாளர்

நாள் :

(ச.இளமாறன்)

உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் பெ. சுமதி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,

உதவிப் பேராசிரியர்,

ஒப்பிலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 625021.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்” எனும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்தவற்கு அனுமதி நல்கிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக ஆட்சிமன்றக்குழுவிற்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழியற்புலத்தில் என் ஆய்வுப் பணியைச் செம்மையாக நிகழ்த்துவதற்கு அனுமதி அளித்த தமிழியற்புலத் தலைவர் முனைவர் வை.இராமராஜபாண்டியன் ஐயா அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

என் ஆய்விற்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்து என்னை நெறிப்படுத்தியதோடு மட்டுமன்றி ஆய்வு நெறிமுறைகளைத் தெளிவுபடுத்தி, சிந்தனைகளைச் சீர்படுத்தி ஆய்வேடு உருவாக வழிகாட்டிய மேற்பார்வையாளர் முனைவர் பெ.சுமதி அம்மா அவர்களுக்கு உள்ளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஆய்விற்குப் பல வழிகளில் வழிகாட்டிய தமிழியற்புல பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

உயர் கல்வி பயின்று, கல்விப்பணிக்கு அடித்தளமிட்ட எனது பாசமிகு பெற்றோர் திரு.ப.சந்திரசேகரன் - திருமதி.பெ.அல்லி ஆகியோர்க்கும் என் சகோதரர்களான திரு.ச.இளம்பரிதி - திருமதி.வ.நித்தியா, திரு.ச.இளவழகன் திரு.ஆ.பழனியாண்டவர் ஆகியோர்க்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

என் முன்னேற்றத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வரும் நண்பர்கள் திரு.சே.ராம்பிரகாஷ், திரு.வே.அழகுமலைக்கண்ணன். திரு.வீ.சத்தியபிரகாஷ், திரு.நா.அன்பு, திரு.க.அன்பரசு, திரு.அ.அழகுராஜா, திரு.உ.இராஜீவ்காந்தி திரு.இரா.மாரிமுத்து, திருமதி.ம.சுகுணாதேவி ரவீந்திரன், ஆகியோர்க்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

ஆய்வுலகத்திற்குள் என்னை வழிநடத்திச்சென்ற எமது முத்த ஆய்வாளர்களான முனைவர் அ.ராஜா, முனைவர் பெ.இசைக்கிராஜா, முனைவர் க.குமரகுருபரன், திரு.கோ.விஜயராஜன், முனைவர் அ.கணேசன், திரு.க.கருப்பசாமி ஆகியோருக்கு என் மனங்கனிந்த நன்றி.

ஆய்வேட்டிற்குத் தேவையான நூல்களையெல்லாம் வழங்கி உதவிய
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக தெ.பொ.மீ நூலகத்திற்கும் தமிழியற்புல
ஒளவை.தி.க.சண்முகம் நூலகத்திற்கும் DRS நூலகத்திற்கும் மற்றும்
தமிழியற்புல அலுவலர்களுக்கும் நன்றி.

இவ் ஆய்வேட்டை நன் முறையில் அச்சாக்கம் செய்து வடிவம் கொடுத்த
திரு. பொன். பாலமுருகன் (பாலாஜி பிரிண்டர்ஸ்) நிறுவனத்தார்க்கு என்
நன்றிகள்.

ச.இளமாறன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	-	அகநானூறு
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்	-	கலித்தொகை
காதா	-	காதா சப்தசதி
குறுந்	-	குறுந்தொகை
குறிஞ்	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறள்	-	திருக்குறள்
சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நற்	-	நற்றிணை
நூ	-	நூற்பா
நெ.வா	-	நெடுநல்வாடை
ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.பா	-	பட்டினப்பாலை
புறம்	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்	-	பொருநராற்றுப்படை
பரி	-	பரிபாடல்
ம.கா	-	மதுரைக்காஞ்சி
ம.ப	-	மலைபடுகடாம்
மு.பா	-	முல்லைப்பாட்டு
மு.நூ	-	முன்கூறப்பட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	ப.எண்
	ஆய்வு முன்னுரை	1
1.	ஒப்பீட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள்	10
2.	களவு வாழ்க்கை	63
3.	கற்பு வாழ்க்கை	107
4.	தொழில்கள்	148
5.	நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும்	189
6.	வேற்றுமைக் கூறுகள்	232
	தொகுப்புரை	274
	துணைநூற்பட்டியல்	290

ஆய்வு முன்னுரை

ஆய்வு முன்னுரை

ஒப்பிலக்கியம் இரண்டு மொழி இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு அவற்றிற்கிடையே உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் அறிவதற்கு இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. மனிதன் ஒன்றைப் பார்க்கும்போது அதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் மனநிலை இயல்பாகவே அமைகின்றது. இதை மனிதன் எண்ணம் என்று தோன்றியதோ அன்று ஒப்பீடும் தோன்றியது என்று பாசுனெட் கூறுகின்றார். ஒப்பிலக்கியம் பிற்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றாலும் ஒப்பீடு என்பது இயல்பாகவே மனிதர்களின் மனநிலையின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது. ஒப்பிலக்கியம் பற்றி பல்வேறு வரையறைகள் கூறப்பட்டாலும் ஹென்றி எச்.எச்.ரிமாக் ஒப்பிலக்கியம் பற்றிய வரைவிலக்கணம் இன்றைய சூழ்நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

ஒரு நாட்டு இலக்கியத்தைப் பிறிதொரு நாட்டு இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடுவதோடு மட்டுமல்லாமல் ஓவியம், சிற்பம், கட்டடக்கலை, இசை, தத்துவம், வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகவியல் ஆகிய துறைகளுடனும் ஒப்பிட்டு அனைத்து நிலைகளையும் அறியும் துறையாக ஒப்பிலக்கியம் விளங்குகின்றதை ரிமாக்கின் வரைவிலக்கணம் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஒன்றோடொன்று உறவுடைய மொழிகள் என்று கூறப்படுகின்றது. அவற்றில் தெலுங்கு மொழி இலக்கியமான காதா சப்தசதி, சங்க காலத்தில் தோன்றியது என்பதாக அறியமுடிகிறது. சாதவாஹன மன்னர்களில் ஹாலன், ஆந்திராவை ஆட்சி செய்த கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் பிராகிருத மொழிகளில் மாஹாராஷ்டிர பிரிவில் காதா சப்தசதி இயற்றப்பட்டது என்று மு.கு.ஐகந்நாதராஜா குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க இலக்கியம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த தமிழர்களின் பண்பாட்டின் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. சங்க இலக்கியம் அகம், புறம் என்ற கட்டமைப்பில் மக்களின் அக வாழ்க்கையையும் புற வாழ்க்கையையும் கட்டமைக்கின்றது. அக இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐந்து நிலங்களில் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்வியல் உரிப்பொருள் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. அக

மாந்தர்கள் இயற்பெயரால் அழைக்கப்படாமல் பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படுவது சங்க இலக்கியத்திற்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றது.

சங்க அக இலக்கியக் கட்டமைப்பில் ஆந்திரநாட்டு அக இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படும் காதா சப்தசதி காணப்படுகின்றது. காதா சப்தசதியில் சங்க இலக்கியம் போன்று திணை, துறை பாகுபாடு இல்லை என்றாலும் அக மாந்தர்கள் இயற்பெயரால் அழைக்கப்படாமல் பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படும் பெயர் சுட்டாத மரபு காணப்படுகின்றது. காதா சப்தசதி சங்க காலத்தைச் சார்ந்தது என்பதாலும் அக மாந்தர்களுக்குப் பெயர் சுட்டாத மரபும் சங்க கால மக்களின் பண்பாடும் காணப்படுவதாலும் சங்க அகம் மற்றும் புற இலக்கியத்துடன் காதா சப்தசதி ஒப்பிடப்பட்டு இரண்டு இலக்கிங்களுக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமைக்கூறுகளும் வேற்றுமைக்கூறுகளும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுத்தலைப்பு

ஒப்பிலக்கிய ஆய்விற்கு ஒப்பிடக்கூடிய இரண்டு பொருட்களின் பெரும்பான்மைக் கூறுகள் ஒத்தத் தன்மையுடன் காணப்பட வேண்டும். அவற்றை ஆராயும் நிலையில்தான் ஒப்பிலக்கிய ஆய்வு சிறக்கும். அதனடிப்படையில் சங்க அக இலக்கிய கட்டமைப்புடனும் சங்ககால மக்களின் பண்பாடும் காதா சப்தசதியில் காணப்படுகின்றன. அதனால் ஆந்திர நாட்டு அக இலக்கியம் என அழைக்கப்படும் காதா சப்தசதி, சங்க இலக்கியத்துடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதற்கு ஒத்தத் தன்மையுடைய பெரும்பான்மைக் கூறுகள் காணப்படுவதால் “**சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்**” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வியலை அகம், புறம் என்ற கட்டமைப்பில் பதிவு செய்கின்றது. காதா சப்தசதியில் அகம், புறம் என்ற கட்டமைப்பு இல்லை. திணை, துறை பாகுபாடும் இல்லை. ஆனால் சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ப பெறார் என்ற கட்டமைப்புக் காணப்படுகின்றது. மக்கள் இயற்பெயரால் அழைக்கப்படாமல் பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படும் தன்மை

காதா சப்தசதியில் காணப்படுவதால் சங்க அக இலக்கியக் கூறுகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதை இவ்வாய்வு நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியமும் காதா சப்தசதியும் ஒரே காலகட்டத்தைச் சார்ந்த இலக்கியம் என்பதால் அக்கால மக்களிடம் நிலவிய தொழில்கள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள், ஆகியவற்றிற்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமைக்கூறுகள் வேற்றுமைக் கூறுகள் பற்றி ஆராய்வதையும் இவ்வாய்வு நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

ஆய்வுக் கருதுகோள்

சங்க அக இலக்கிய கட்டமைப்பும் புற இலக்கியங்களில் காணப்படும் பண்பாடும் காதா சப்தசதியில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது ஆய்வின் கருதுகோளாக அமைகின்றது.

ஆய்வு முன்னோடி

ஆய்வு முன்னோடிகளாக,

1. R. ராஜகுமாரி - குறுந்தொகை - காதா சப்தசதி - ஒப்பீடு, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி, 2009
2. வே.ச.திருமாவளவன் - அகநானூறும் காதா சப்தசதியும்: ஓர் ஒப்பாய்வு, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், 1996

ஆகிய ஆய்வேடுகள் இவ்வாய்விற்கு முன்னோடி ஆய்வுகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியத்தையும் காதா சப்தசதியையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதால் திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்ட சங்க இலக்கிய உரையும், மு.கு.ஐகந்நாதராஜா மொழி பெயர்த்த காதா சப்தசதியும் இவ்வாய்விற்கு ஆய்வு எல்லைகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்கு ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்,

- முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்,
- துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

என்பனவாகும்.

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்,

சங்க இலக்கியம் ஒப்பிடப்படுவதால் திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் வெளியீடான நாராயணசாமி ஐயர்.அ. (உ.ஆ.), நற்றிணை நானூறு, சோமசுந்தரனார்.பொ.வே (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பரிபாடல், நச்சினர்க்கினியர் (உ.ஆ.), கலித்தொகை, வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு., வேங்கடாசலம் பிள்ளை.ர (உ.ஆ) அகநானூறு, துரைச்சாமிப் பிள்ளை.சு (உ.ஆ.), புறநானூறு, சோமசுந்தரனார்.பொ.வே. (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு, (தொகுதி.1,2), ஆகியவையும் ஐகந்நாதராஜா.மு.கு., மொழிபெயர்த்த இராஜபாளையம் விசுவசாந்தி பதிப்பகத்தின் வெளியீடான காதா சப்தசதியும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்வு சார்ந்து வெளிவந்துள்ள முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள், ஆய்வியல் நிறைஞர்பட்ட ஆய்வேடுகள், ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கோவைகளில் வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகள், மாத இதழ்கள் காலாண்டிதழ்கள், நூல் விமர்சனங்கள் போன்றவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

சங்க இலக்கியத்தையும் காதா சப்தசதியையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வதால் ஒப்பீட்டாய்வு அணுகுமுறையும் இரண்டு இலக்கியங்களும் கட்டமைக்கும் சமூகத்தைப் பற்றி ஆராயும் நிலையில் சமூகவியல் ஆய்வு அணுகுமுறையும், அவற்றை பகுத்து ஆராயும் நிலையில் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும், அவற்றை விளக்கிக் கூறும் நிலையில் விளக்கமுறை ஆய்வு அணுகுமுறையும், தொகுத்துக் கூறும் நிலையில் தொகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் இவ்வாய்விற்கு ஆய்வு அணுகுமுறைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் பகுப்பு

இவ்வாய்வேடு ஆய்வு முன்னுரை, தொகுப்புரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

1. ஒப்பீட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள்
2. களவு வாழ்க்கை
3. கற்பு வாழ்க்கை
4. தொழில்கள்
5. நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும்
6. வேற்றுமைக் கூறுகள்

என்பனவாகும்

‘ஆய்வு முன்னுரை’யில் முன்னுரை, ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள், துணைமைச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் பகுப்பு போன்றவைகள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘ஒப்பீட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள்’ எனும் இயலில் சங்க இலக்கியம் தோன்றிய காலக்கட்டத்தில் காதா சப்தசதி தோன்றியது என்பதையும் இரண்டு இலக்கியங்களும் மக்களின் அகவாழ்க்கையை கட்டமைப்பதில் ஒத்தத் தன்மை காணப்படுவது பற்றியும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற திணை அடிப்படையில் ஒழுக்கங்கள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன பற்றியும் சான்றுகளுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கையை கட்டமைத்து வழி நடத்தி அதை கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றும் தோழியின் ஆளுமை பண்பும், களவு வாழ்க்கையிலும் கற்பு வாழ்க்கையிலும் தலைவனின் தவறுகளை மன்னித்து இல்லற வாழ்க்கையின் பெருமையைப் பாதுகாக்கும் தலைவியின் பண்பும் தலைவன், தலைவி மீது கொண்டுள்ள அன்பு, பிரிவு, பாங்கன், தலைவனுக்குக் கூறும் அறிவுரைகள், தலைவனின் பொருளைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பழகும் பரத்தையின் செயல்கள் போன்ற ஒப்பீட்டுக் கூறுகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

‘களவு வாழ்க்கை’ எனும் இயலில் களவு என்பதற்குரிய விளக்கம், இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவன், தலைவியின் அழகு நலனை பாராட்டுவது, களவு மனத்தில் ஈடுபட்ட தலைவி, இடந்தலைப்பாட்டில் தலைவன் வருகைக்காக

நாணத்துடனும் அச்சத்துடனும் காத்திருப்பது, பாங்கற் கூட்டத்தில் தலைவியை மீண்டும் சந்திக்க விரும்பிய தலைவன், தலைவியின் அழகைப் பாராட்டி தன்னை தலைவியுடன் சந்திக்க செய்யுமாறு பாங்கனிடம் வேண்டுவதில் உள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகள் விரிவாக ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தலைவனின் செயல்களில் தோழியற் புணர்ச்சியில் தலைவனின் வருத்தத்தை அறிந்து அவனிடம் நட்புக் கொள்ளுமாறும், அவனின் உண்மையான உரையைத் தெளிந்து நட்பு பாராட்டுமாறும் தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துவதும் தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான பகற்குறி, இரவுக்குறியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தோழியின் செயலும் இரவுக்குறியில் தலைவியின் மீதுள்ள விருப்பத்தின் காரணமாக நடு இரவில் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது தலைவியைச் சந்திக்க விரும்பிய நிலையில் அல்ல குறிப்பட்டுத் திரும்பும் தலைவனின் செயல், அலரால் உண்டாகும் துன்பம், தலைவன் வரையை நீட்டிக்க விரும்பும் நிலையில் தலைவியின் துன்பத்தைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறி வரைவு கடாவும் தோழியின் செயல், தலைவி தன் காதலை தோழியிடமும் தோழி, செவிலியிடமும் வெளிப்படுத்துதல் தலைவன், தலைவியை உடன் போக்காக அழைத்துச் செல்லும் நிலை, இடைச்சுரத்தில் கண்டோர் தலைவனின் வலிமையைப் போற்றுதல், உடன் போக்கிற்குப் பிறகு தலைவியின் மனநிலை என்று ஒப்பிட்டு விளக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

‘கற்பு வாழ்க்கை’ எனும் இயலில் களவு, கற்பாக மாறுவதற்கு எடுக்கும் முயற்சி, கற்பு பற்றிய விளக்கம், செலவழுங்குவித்தலில் தலைவன், தலைவியை பிரிய நினைக்கும் சூழலில் தோழி மற்றும் தலைவி, தலைவனின் பிரிவைத் தவிர்க்க எடுக்கும் முயற்சி, அறமும் இன்பமும் கொடுக்கும் பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே கிடைத்தாலும் தலைவியை விட்டுப் பிரியமாட்டேன் என்றும் அதைத் தரக்கூடியவள் தலைவி என்றும் தலைவியின் வருத்தத்தையும், வசந்த கால வரவையும் அறிந்து தலைவன் செலவழுங்குவதில் உள்ள ஒத்தத் தன்மைகள் ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கார்பருவ வரவைக் கண்டு வருந்தும் தலைவியின் மனநிலையும், கார் பருவத்தை இல்லை என்று நம்புகின்ற தலைவி, தோழியின் மனநிலை வெளிப்பாடு, தலைவி ஆற்றாமையால் வருந்தி உயிர் பிரிந்தால் அதற்கு முன்பு தன் உயிர் பிரிந்துவிடும் என்று தோழி, தலைவியை

ஆற்றுவிக்கும் செயல், பிரிவுச் சொல் நஞ்சினும் கொடியதாக இருக்கிறது என்ற தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்டு தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிப்பது, பரத்தையிடம் சென்று வந்ததை தான் பார்த்ததாகவும் தலைவன் தன்னிடம் பொய் கூற வேண்டாம் என்றும் தோழி, தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்தல், தண்ணீரைக் காய்ச்சிய பின் மீண்டும் அந்த சுவையைக் குளிர வைத்தாலும் பெற முடியாது போலத் தலைவனின் தவறைக் கண்ணால் பார்த்தப் பிறகும் எவ்வாறு மன்னிப்பது என்று கூறி தலைவி வாயில் மறுத்தல், ஊடல் கொள்வதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தும் ஊடல் கொள்ளாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் தலைவி, பரத்தையர், குறுமகள், தன் குலத்தில் தனக்கு இணையான பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்ற ஆண்களின் செயல், பல பெண்களை மணந்து கொண்ட ஆண்களின் அதிகாரப் போக்கில் வெளிப்படும் ஒற்றுமைக் கூறுகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

‘தொழில்கள்’ எனும் இயலில் மனிதன் உற்பத்தி செய்கின்ற பொருள்கள் அவன் பொருளாதாரத்தை நிர்ணயம் செய்கின்றன என்பதையும் நன்செய், புன்செய் வேளாண்மை பற்றியும் உழவுத்தொழில் செய்கின்ற உழவர்களின் கடுமையான உழைப்பு, அவர்கள் பயிர் செய்த உழுந்து, திணை, கரும்பு, செந்நெல், சாலி, கடுகு, எள் விளைவித்தது பற்றியும் தந்தத்திற்காக யானை வேட்டையாடிய செயல், பாலை நில மறவர்கள் மான் வேட்டையாடிய செயல், உப்பிற்கு விலையாக நெல் கொடுக்கப்பட்டது, உமணர்களின் உடல் வலிமையும் உப்பு விற்பலில் உமணப் பெண்களின் ஈடுபாடு, உப்பு மலையாகக் குவிக்கப்பட்டிருப்பது வணிகத்திற்கான நோக்கம் என்பதில் உள்ள ஒத்தத் தன்மைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. சங்கை அறுத்து வளையல் செய்தனர் என்று வளையல் தொழில் நடைபெற்றதையும் வளையல் வணிகர்கள் பெண்களுக்கு வளையல் போட்ட செயல், கொல்லன் ஊது களத்திலிருந்து வெளியேறும் தீப்பொறி போன்று வேங்கை மலர், கொன்றை மலர், கரடியின் மூச்சுக்காற்று இருந்தது என்பதில் கொல்லன் உலைக்களம் பற்றியும் மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்து, மருந்துகளை ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன், தீர்க்க முடியாத நோயின் கொடுமையைத் தீர்ப்பதற்கு மருத்துவன் சிகிச்சை அளித்தது பற்றியும் பொற்காசுகளைக் கோற்பது பற்றியும் பொன் வணிகம் நடைபெற்ற செயலும்

பொன் நெருப்பிலும் நீரிலும் புடமிட்ட பிறகு அணிகலன்களாகச் செய்யப்பட்டது என்று பொன் வணிகம் நடைபெற்றதும் பூ விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்கள் பற்றியும் கரும்புச்சாறு காய்ச்சிய ஆலைத்தொழில் என்று இரண்டு இலக்கியங்களில் ஒரே மாதிரியான தொழில்கள் நடைபெற்றது ஒப்பிட்டு விளக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

‘நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும்’ எனும் இயலில் மனிதன் தன் வாழ்வில் நன்மை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகச் சில செயல்களைச் செய்யும் போது அவற்றில் நன்மை தீமை ஏற்படும் போது அதனடிப்படையில் நல்நிமித்தம், தீநிதித்தம் என்று கற்பிதம் செய்யப்படுகின்றது என்று நிமித்தம் பற்றியும் ஒற்றைப் பசு, மான் வலது புறத்திலிருந்து இடது புறம் செல்லுதல் தீநிமித்தமாகவும் பல்லியின் ஒலி, காக்கை கரைதல் நல்நிமித்தமாகவும் பெண்களுக்கு இடதுகண் துடிப்பது நல்நிமித்தமாகவும் விண்மீன் விழுவது தீமை நடைபெறுவதற்கான அறிகுறியாகவும், திருமணம் நாள் வெண்மையான திங்களை உரோகினி கூடிய நாளில் நடைபெற்றது என்றும் செவ்வாய் கரிநாள் போன்ற நாட்கள் அபசகுண நாட்கள் என்றும் இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கையிலும் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் ஒத்தத் தன்மை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன பற்றியும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. பங்குனி விழா, கார்த்திகை விழா, இந்திர விழா போன்ற விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதும் வறுமை அறிந்து கொடை வழங்க வேண்டும் என்று புலவர்கள், மன்னர்களுக்கு அறிவுறுத்தியதும் செல்வத்துப் பயன் மற்றவர்களுக்கு ஈதலில் தான் உள்ளது என்றும் இரவு நேரத்தில் இல்லத்தின் கதவை அடைப்பதற்கு முன்பு விருந்தினர்கள் யாராவது வருகின்றார்களா என்று பார்த்தப் பிறகு அடைத்தார்கள் என்பதும் வறுமையை விட விருந்தினர்களை உபசரிக்க முடியவில்லை என்பதற்காக வருந்துவது என்று இரண்டு இலக்கியங்களிலும் நிலவிய மரபுகள் பற்றி விரிவாக ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

‘வேற்றுமைக் கூறுகள்’ எனும் இயலில் சங்க இலக்கியமும் காதா சப்தசதியும் பெரும்பாண்மைக் கூறுகளில் ஒத்துக் காணப்பட்டாலும் சில இடங்களில் வேறுபடுகின்றன. கவிக் கூற்றில் அறக்கருத்துக்களையும் சமூகச் சிந்தனைகளையும் கூறுவது, இளைஞன் கூற்றில் பெண்களை சிறைப்பிடித்துச்

செல்லும் இளைஞனின் செயல், பேரிளம் பெண் கூற்று, முதியவன் கூற்றில் முதுமை காலத்தில் இளமையை நினைத்து வருந்தும் மனிதர்களின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு, காதலர் கூற்றில் காதலர்களின் உரையாடல், இருவர் கூற்றில் பெண்களைப் பற்றி தவறாகக் கற்பனை செய்யும் ஆண்களின் மனநிலை, பயணி கூற்றில் வழிப்போக்கன் தலைவியை பிரிந்த தன் மனநிலையை தன்னுடன் வரும் வழிப்போக்கனிடம் கூறி ஆறுதல் தேடும் மனநிலை, ஒருத்தி கூற்றில் ஒரு பெண் மற்றவர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் செயல், ஒழுக்கம் தவறி நடக்கும் பெண்ணின் செயல், ஒருவன் கூற்றில் ஆண்களின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு என்று சங்க இலக்கியத்திலிருந்து காதா சப்தசதி வேறுபடும் இடங்கள் ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கருவுற்ற பெண் கணவனை விரும்புதல், வெறுத்தல் போன்ற செயல்கள், அத்தை, மாமியிடம் தலைவி தன் நிலையைக் கூறல் அவர்களின் அறிவுரை, கொழுந்தன் தன் அண்ணியிடம் நடந்து கொள்ளும் முறை, தாய் தன் மகனுக்கு இல்லற வாழ்க்கையை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு அறிவுரை கூறல், தலைவன் இருக்கும் நிலையில் கற்புநிலை தவறும் பெண்கள், மனைவியை இழந்தவன் மனநிலை, தலைவனுக்காகப் பிற பெண்ணை அழைத்து வரும் பெண்ணின் செயல் விளக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

‘தொகுப்புரை’யில் ஏனைய இயல்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள முடிவுகள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்வுக்குப் பயன்பட்ட நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் முதலானவை அகர வரிசைப்படுத்தப்பட்டு துணைநூற்பட்டியலில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

കുഡൽ-1

ഓർപ്പീടേറ്റൻ അഭിപ്തകൈക്

കുറുക്കുൻ

இயல் - 1

ஒப்பீட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள்

முன்னுரை

சங்க கால மக்கள் அகம், புறம் என்ற பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் வாழ்வியல் முறைகளைக் கட்டமைத்துக் கொண்டவர்கள். அகத்திணை மக்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற திணை அடிப்படையில் வாழ்வியல் ஒழுக்கங்களை வரையறுத்தவர்கள். அவற்றில் களவு, கற்பு என்பது தலைவன், தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையையும், இல்லற நெறியையும் போற்றுகின்றன. திருமணத்திற்கு முன்பு தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்து காதல் கொள்ளும் வாழ்வியல் களவு என்றும் திருமணத்தில் முடியும் இல்லற வாழ்வியல் நெறி கற்பும் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கைக்கும் கற்பு வாழ்க்கைக்கும் அடிப்படை ஒழுக்கங்களும் சில உறவுகளும் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறான வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் சிறப்புச் சங்க இலக்கியத்திற்கு மட்டுமே உண்டு என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் ஆந்திர நாட்டு அகநானூறு என்று அழைக்கப்படும் காதா சப்தசதிக்கும் அத்தகுச் சிறப்புகள் உண்டு. இலக்கிய மாந்தர்களின் பெயர்கள் இயற்பெயரால் சுட்டப்பெறாமல் பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படும் தன்மை காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியமும், காதா சப்தசதியும் ஒரே காலகட்டத்தைச் சார்ந்தவை என்பதாலும் சங்க அக இலக்கியம் மட்டுமல்லாமல் புறம் சார்ந்த கூறுகள் காணப்படுவதாலும் இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் இடையேயுள்ள ஒப்பிடுவதற்குச் சாத்தியமான அடிப்படைக் கூறுகள் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன.

காலம்

சங்க காலம் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியமான கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் காணப்படுவது குறிப்பிடப்படுகின்றன.

“மலிதிரை ஊர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேலார்நாடு இடம்படப்

புலியொடு வில்சீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினால் வணக்கியங் வாடாச்சீர்த் தென்னவன்...”

(முல்லைக்கலி. 4)

என்று முல்லைக்கலியிலும்,

“ப.:றுளி ஆற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை யாண்ட தென்னவன் வாழி!” (சிலம்பு. 11:19-22)

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் இதைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கின் வடமதுரையானது பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராவதற்கு முன்பு பாண்டியர்கள் அதற்குத் தெற்கில் தென் மதுரையிலிருந்தும் அதற்கு முன்பு மேலும் தெற்கில் அமைந்திருந்த தென் மதுரையிலிருந்தும் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர் என்ற வரலாற்று உண்மை என்பது உறுதியாகின்றது.”¹

தமிழ் மொழியை வளர்த்தவர்கள் பாண்டிய மன்னர்கள். அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் கூறப்படும் என்மனார் புலவர், என்ப, மொழி போன்ற சொற்களைக் கொண்டு அதற்கு முன்பு இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பதை,

“தொல்காப்பியர் இரண்டாம் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்தவர். தொல்காப்பியத்தின் பல நூற்பாக்களில் என்ப, மொழிப, என்மனார் புலவர், பாங்குற உணர்ந்தோர். பன்னுங்காலை என்று கூறித் தமக்கு முற்பட்டிருந்த இலக்கண ஆசிரியர்களின் முடிவுகளின் மேல் தொல்காப்பியர் தம் முடிவுகளை ஏற்றியுரைக்கின்றார். எனவே தொல்காப்பியத்துக்கு முன்பு இலக்கண நூல்கள் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டுமென்றும் அவ்விலக்கணங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உயர்வகை இலக்கியம்

தமிழ்மொழியில் பெருகியிருக்க வேண்டுமென்றும் கொள்ளுவது தான் பொருத்தமாகும். இவ்விலக்கியப் படைப்புகள் யாவும் முதற்சங்க காலத்திலோ, அன்றி அதற்கு முன்போ, பின்போ தோன்றியிருக்க வேண்டும். எனவே, கடைச்சங்கத்துக்கு முன்பு இரு சங்கங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இயங்கி வந்தன என்பதை மறுக்க முடியாததாகின்றது.”²

என்று கூறப்படுகிறது. முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றும், அதில் இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் தோன்றி வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. காதா சப்தசதியும் சங்க இலக்கிய காலத்தைச் சார்ந்தது என்று கூப்படுகின்றது.

“காளிதாசர் போன்ற வடமொழிக் கவிஞர்கட்கு உரமுட்டியதும் வடமொழி அலங்கார சாஸ்திர விற்பன்னர்களால் உதாரண நூலாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டதும் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கிடையிட்ட காலக் கவிதைகளையுடையதும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஹால சாதவாஹனன் என்னும் மன்னனால் தொகுக்கப்பட்டதுமான பிராகிருத மொழிப் பேரிலக்கியம் காதா சப்தசதி. காதா என்பது ஈரடிச் செய்யுள் ஹிந்தியில் தோஹா, தெலுங்கில் த்விபத போன்றது. காதா தமிழில் காதை எனப்படும். சிலப்பதிகார மணிமேகலைக் காவியங்களில் விழாவறை காதை, அரங்கேற்று காதை, மனையறம் படுத்த காதை என வருவது காண்க. சப்த சதி என்பது எழுநூறு என்று பொருள்படும். எழுநூறு பாக்கள் என்பது பொருள். புறநானூறு, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, ஐந்திணை ஐம்பது பதிற்றுப்பத்து, திணைமாலை நூற்றைம்பது, முத்தொள்ளாயிரம் என்பது போன்ற சங்க இலக்கிய நூல்களிலும் நூலிலுள்ள பாடல் எண்ணைக் கொண்டு பெயர் பெறுவது காணப்படுகிறது. அதே காலத்தில் எழுந்த இந்நூலும் எண் பெயரால் அமைந்துள்ளது. ஒற்றுமை நயம் அறிந்து வியப்புறுகின்றோம். இந்நூலும் பெரும்பாலும் அகப்பொருள் கொண்டது. இதுவும் தொகை நூலே.”³

சங்க காலத்தைச் சார்ந்தது மட்டுமல்லாமல் சங்க இலக்கிய நூல்களைப் போன்று பெயர் வைப்பு முறையும் காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கிய நூல்கள் புலவர்களால் பாடப்பட்டு மன்னர்களால் தொகுக்கப்பட்டது போன்று காதா சப்தயும் புலவர்களால் பாடப்பட்டும் ஹாலசாதவாஹன மன்னனால் பாடப்பட்டும் தொகுக்கப்பட்டும் உள்ளது.

கட்டமைப்பு

சங்க அக இலக்கியக் கட்டமைப்பில் ஆந்திர நாட்டு அகநானூறு என்று அழைக்கப்படும் காதா சப்தசதி காணப்படுகின்றது.

“காதா சப்தசதியின் பாடல்கள் தமிழ்ச் சங்க அகஇலக்கியப் பாடல்களை ஒத்திருக்கின்றன. சப்தசதியை ஆந்திரச் சங்க அக இலக்கியம் எனக் குறிப்பிடலாம். தமிழ்ச் சங்கக் காலத்தையொட்டி அதே போக்கில் அதே கருத்துகளைக் கொண்டு அதே முறையில் ஆந்திர நாட்டில் ஒரு தொகுப்பு நூல் உருவாகியுள்ளது, இவ்விரு நாட்டு மக்களின் அடிப்படைப் பண்பொற்றுமையைக் காட்டுகிறது எனலாம். காதா சப்தசதியில் ஒவ்வொரு பாடலும் 4 அடிகளைக் கொண்டுள்ளன. காதா என்பது ஒருவகை யாப்பு. இக் காதா யாப்பினால் அமைந்த எழுநூறு பாடல்களைக் கொண்டிருப்பதாலேயே இது காதா சப்தசதி எனப் பெயர் பெற்றது. காதா முதலடி 12 மாத்திரையும், இரண்டாம் அடி 18 மாத்திரையும், மூன்றாம் அடி 12 மாத்திரையும், நான்காம் அடி 15 மாத்திரையும், அமையப் பாடப்படுவதாம். அதமிழில் எட்டுத்தொகை நூல்களில் குறுந் தொகை 5 முதல் 8 அடிகளைக் கொண்டது. சற்றேறத்தாழ அதே அமைப்பில் சப்தசதி அமைந்திருக்கிறது. இந்நூலில் உள்ள பாடல்களை எழுதியவர் பெயரின்றித் தனியே கொடுத்தால் படிப்பவர் குறுந்தொகையை ஒத்த வேறோர் அருமையான அகப்பொருள் நூல் என்று எண்ணுமளவுக்குப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.”⁴

காதா சப்தசதி, சங்க இலக்கியமான குறுந்தொகை கட்டமைப்பில் காணப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவற்றில் உள்ள அகச்செய்திகள் சங்க அக இலக்கியம் போன்ற பொருண்மையில் காணப்படுகின்றன.

காதா சப்தசதியில் திணை, துறை பாகுபாடு இல்லை என்றாலும், அதைப் பாகுபடுத்திப் பார்க்க முடியும் என்று கூறப்படுகின்றது.

“சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களுக்கிருப்பன போன்று திணை, துறை என்ற பாகுபாடுகள் பிராகிருத நூலில் செய்யப்படவில்லையெனினும் சங்க இலக்கியங்களின் அனைத்துத் திணை, துறைகட்கான பாடல்களும் இதில் அடங்கியுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களைப் போலவே பாடல்கள் தலைவி, தலைவன், தோழி, பாங்கன், பாணன், செவிலித்தாய், நற்றாய் போன்றவர்களின் கூற்றுகளாகவே உள்ளன. தலைவி, தோழி கூற்றாக உள்ள பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுதி உள்ளன.”⁵

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நிலப்பாகுபாட்டை அறியமுடியும். அதிலிருந்து துறையைப் பதிவு செய்ய முடியும் என்பதை பாட்டின் பொருளை அறிந்துகொள்ளும்போது தெளிவு உண்டாகின்றது.

தலைவன், தலைவியின் களவு, கற்பு வாழ்க்கையை சங்க அக இலக்கியம் கட்டமைப்பது போன்று காதா சப்தசதியும் கட்டமைக்கின்றது.

“தலைவன் தலைவியரின் அகவாழ்வைச் சித்தரிக்கும் காதற் சுவை மிகுந்த நூல். மனித மனத்தின் ஆழத்தைத் துருவிக் கண்டெடுத்த ஆணிமுத்துக்களான கவிதைகளையுடையது. தலைவன் தலைவியரின் ஆசாபாசங்கள், கோபதாபங்கள், பீறிட்டெழும் அடக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகள், இதயவேட்கைகள், சமுதாயச் சட்டதிட்டங்களை மீறி வெளிப்படும் சுதந்திர உணர்வு, சமூகப் பழக்க வழக்கங்களால் நசுக்கப்பட்ட உள்மன உணர்வுகளின் உந்துதல்கள், இதயக் குமுறல்கள் எல்லாம் இக்கவிதைகளில் வெளிப்படுகின்றன. இல்லதும் இனியதும் நல்லதுமெனப் புலவரால் நாட்டப்பட்ட கற்பனை வாழ்வைச் சித்திரிப்பவை தமிழ்ச் சங்க இலக்கியமான அகப்பொருள் நூல்கள். காதா சப்தசதி பிரத்தியட்ச வாழ்வின் அவலங்களையும், முறைகேடுகளையும், இன்ப துன்பங்களையும், உயர்வு தாழ்வுகளையும் எடுத்துக்காட்டும் ரியலிச இலக்கியம். செல்வச் செழிப்பை மட்டும் காட்டாமல் வறுமையில் வாடும் மக்களையும் எடுத்துக்

காட்டும் அரிய நூல். இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பு நமது மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகளைத் தெள்ளத் தெளிவாகப் பிரத்தியட்ச நோக்குடன் காட்டும், வரலாற்றுப் பதிவாக விளங்கும் ஒரே நூல் இதுவே”⁶

சங்க இலக்கியம் தலைவன், தலைவியின் வாழ்க்கையைக் குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் சித்தரிக்கின்றது. ஆனால் காதா சப்தசதி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களின் சமூக நிலையை எதார்த்தத்துடன் பதிவு செய்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை வருணனை இடம்பெறுவது போன்று காதா சப்தசதியில் கோதாவரி நதிக்கரையின் இயற்கை அழகு இடம்பெறுகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை வருணனை மிகுதி. அம்மக்கள் இயற்கையின் மடியில் எளிமையும் இனிமையும் உடைய வாழ்வில் வாழ்ந்தனர். அது போன்றே காதா சப்தசதி மக்களும் எளிய இனிய கிராம வாழ்க்கையினரே. சங்க அக இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி. (மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்) பாலையும், நெய்தலும் (கடற் கரை வருணனைகள்) மிகுதியாக உள்ளன. காதா சப்த சதியில் முல்லையும், மருதமும் ஆகிய நில, ஆற்று வருணனைகள்தான் மிகுதி. ஏனெனில், காதா சப்த சதி மலர்ந்த இடம் கோதாவரி நதிக்கரையாகும். கால இடச்சூழலுக் கேற்பவே காவியங்கள் உருவாகின்றன. ஆந்திர, மகாராஷ்டிர மாநிலப் பரப்பின் நடுவில் திகழ்ந்த கிராம மக்களது இலக்கியமாக காதா சப்தசதி அமைத்துள்ளதால், இங்கு மருத வருணனைகளே அதிகமாகும். குழந்தைகளை அன்புடன் வளர்த்தல், மகப்பேறு, விருந்து புறந்தருதல், திலகமிடல் முதலிய பல செய்திகள் இரு இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன.”⁷

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் பெரும்பான்மைக் கூறுகள் காதா சப்தசதியிலும் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க அக இலக்கியத்திலும் காதா சப்தசதியிலும் காதற்சுவைக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“இவ்விரு இலக்கியங்களிலும் காதற்சுவையே பிரதானமாகத் திகழ்கின்றது. காதலின் முக்கிய நிலைகளான புணர்ச்சி, களவியற்புணர்ச்சி, கைக்கிளை, கற்பியல் பிரிவு, பகற்குறி, இரவுக்குறி, அலர், பிரிவு, புலவி முதலிய ஐந்திணை ஒழுக்கமே சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. பிரிவிடை மெலியும் பெண்டிரின் நிலையை இவ்விரு இலக்கியங்களும் சிறந்த சொற்சித்திரங்கள் மூலம் வெளியிடுகின்றன.”⁸

இரண்டு இலக்கியங்களிலும் களவு, கற்பு வாழ்க்கை என்ற அடிப்படையில் காதற்சுவை முக்கிய இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகத்திணை

தலைவன், தலைவி உள்ளத்து அனுபவிக்கும் காதற்சுவையை வெளியில் கூற முடியாத இயல்பு அகவாழ்க்கை என்று கூறப்படுகிறது.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்,

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப” (தொல்.அகத்.1)

அகத்திணை கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல். பாலை, பெருந்திணை என்று கூறுவதை அறியமுடிகிறது. அகம் என்பதை, ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம். அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்.”⁹ என்று கூறப்படுகிறது.

அகத்திணைக்குரிய மாந்தர்கள் பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படுவர் என்பதற்குத் தொல்காப்பியம்,

“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்

சுட்டிஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறார்” (தொல்.அகத்.57)

என்று கூறுகின்றது.

“இதற்குரிய விளக்கமாக நச்சினார்க்கினியர் உரியவாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளுமன்றி மக்களைப் பற்றி வரும் புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் இரங்கலும் ஊடலும் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து பொருண்மையும் (அவ்வைந்திணைக் கண்ணும் தலைமகனாகப் புலனெறி வழக்கம் செய்ய வேண்டின்) நாடன் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பொதுப் பெயரானன்றி ஒருவர்க்கு உரித்தாகி வரும் பெயர் கொள்பபெறார்”¹⁰

என்று இயற்பெயர் சுட்டப்பெறாது பொதுப்பெயரால் அகத்திணை மாந்தர்கள் அழைக்கப்படுவார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

அகத்திணை பாடுவதற்கான சில கூறுகளைப் புலவர்கள் பின்பற்றினார்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

1. “அகப்பாடல்கள் பாத்திரக் கூற்றாகவே அமையும்.
2. அகப்பாடல்களில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றுமோ இவற்றுள் இரண்டுமோ, உரிப்பொருள் மட்டுமோ அமையும்.
3. கருப்பொருள் என்ற இயற்கைப் பொருளின் வருணனை பாட்டில் தனியே அமைதல் இல்லை. பாத்திரத்தின் கருத்தை உள்ளுறையாகவோ, இறைச்சியாகவோ சொல்லுதற்குரிய ஊடகமாகவே இயற்கை அமையும்.
4. காதல் நிகழ்ச்சிகளுக்குரிய பாத்திரங்களின் இயற்பெயர்கள் கூறப்பெறுதல் இல்லை. குறிப்பாக அப்பெயர்கள் புலப்படினும் அப்பாடல்கள் அகம் எனப்படாமல் புறம் எனப்படும்.
5. அகப்பாடல்கள் நாடகப்பாங்கின. பாத்திரம் நெஞ்சுக்குக் கூறியனவாகவோ பிறரிடத்துக் கூறியனவாகவோ அமையும்.
6. அகப்பாடல்களில் உவமை வழியாக வேந்தர்கள் குறுநில மன்னர்கள், புலவர்கள், பேரூர் சிற்றூர்ப் பெயர்கள் இடம்பெறும். பாடல்களின் அடி எண்ணிக்கையை இவையே கூட்டும்.”¹¹

அகப்பாடல்கள் கூற்று முறையில் நாடகப் பாங்கில் பாடப்பட்டுள்ளன என்பதை அகப்பாடல்களின் கட்டமைப்பின் வழி அறியமுடியும்.

அகத்திணைக்குரியவையாக முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் கருதப்படுகின்றன.

“முதற் பொருள். கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் அகத்திணைக்கே உரியன. முதற்பொருள் என்பன நிலமும் பொழுதும் கருப்பொருள் என்பன தெய்வம், நிலத்தில் விளைபொருள், விலங்கு, பறவை, மரம், பறை, செய்தொழில், நிலத்துக்குரிய யாழ் ஆகியனவும் பிறவுமாகும். உரிப்பொருள் என்பது, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகியனவும் இவற்றின் நிமித்தமுமாகும்.”¹²

ஒரு நிலத்திற்குரிய பொழுதுகள், அந்நிலத்தில் உள்ள பொருள்கள், அந்நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கங்கள் அகத்திணைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன.

குறிஞ்சி

குறுந்தொகையில் இரவு நேரத்தில் தலைவன் தான் வரும் வழியில் பல இடர்பாடுகளைக் கடந்து வருவதைத் தோழி, தலைவிக்குக் எடுத்துக் கூறி இரவுக் குறியை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கூறுகின்றாள்.

“ஒலிவெள் அருவி ஓங்குமலை நாடன்
சிறுகண் பெருங்களிறு வயப்புலி தாக்கித்
தொல்முரண் சோருந் துன்னருஞ் சாரல்
நடுநாள் வருதலும் வருஉம்
வடுநா ணலமே தோழி நாமே.”¹³

ஆரவாரத்துடன் விழுகின்ற வெண்மையான மலைப்பகுதியில் வலிமையான புலியைத் தாக்கி சோர்ந்த நிலையில் களிறு காணப்படும் வழியாகத் தலைவன், தலைவியை சந்திப்பதற்காக வருகின்றான். பகற் குறியில் வந்தால் அலர் உண்டாகும். அதனால் தலைவனின் இன்னல்களை நினைத்து, தம்முடைய பாதுகாப்பையும் எண்ணி இரவுக்குறி நேருமாறு தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள்.

குறுந்தொகைத் தலைவன் இரவு நேரத்தில் மலைகளுக்கிடையே நடந்து தலைவியை சந்திக்க வருகின்றான்.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி,
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே.”¹⁴

இரவு நேரத்திலும் தாவும் தன்மையுடைய ஆண் குரங்கு தவறி கீழே விழுந்து இறந்துபடும் மலைப்பகுதி வழியாகத் தலைவன் வருகின்றான். ஆண் குரங்கு இறந்தவுடன் பெண் குரங்கு கைம்மை வாழ்க்கையை விரும்பாது தன் குட்டியை உறவுகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு மலை உச்சியிலிருந்து இறந்துபடும் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடிய மலைப்பகுதி என்று தலைவன் கடந்து வரும் மலைப்பகுதியின் தன்மை கூறப்படுகிறது. ஆண் குரங்கு இறந்தால் பெண் குரங்கு இறந்துவிடும் என்பதிலிருந்து இரவுக்குறியில் வரும் தலைவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தால் தலைவி இறந்து விடுவாள் என்று தோழி, தலைவனுக்கு இரவுக்குறி மறுக்கின்றாள்.

திணைப்புணம் விளைந்துவிட்டதால் தலைவியைக் குறியிடத்து சந்திப்பது நிகழாது என்று நற்றிணையில் தோழி, தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாவுகின்றாள்.

“தடங்கோட் டாமான் மடங்கல் மாநிறைக்
குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தெனத்
துஞ்சுபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி
கல்லென் சுற்றங் கைகவியாக் குறுகி
வீங்குசுரை ஞெழுங்க வாங்கித் தீம்பால்
கல்லா வன்பறழ்க் கைந்நிறை பிழியும்
மாமலை நாட! மருட்கை யுடைத்தே

செங்கோற் கொடுங்குரற் சிறுதினை வியன்புனம்

கொய்பதங் குறுகுங் காலையெம்

மையீர் ஒதி மாணலந் தொலைவே”¹⁵

வலிமையாகத் தாக்கும் காட்டு விலங்குகள் காணப்படும் மலைப்பகுதியில் ஆமா தன் கன்றுடன் மரத்தடியில் இளைப்பாறும். அதைப் பார்க்கும் மந்தி தன் கூட்டத்தை அமைதியாக இருக்கும்படி செய்து காட்டுப்பசுவின் மடியில் உள்ள பாலைக் கரந்து தன் குட்டிக்குக் கொடுக்கும். இத்தகைய மலைப்பகுதியில் திணைக்கதிர்கள் முற்றி அறுவடைக்குத் தயாராக இருக்கின்றது. அதனால் தலைவியை சந்திக்க முடியாது விரைந்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தோழி, தலைவனை வரைவுகடாவுகின்றாள். தலைவியின் அழகுநலன் கெடுவதற்கு முன்பு திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவனை சந்திக்கும் குறியிடம் கோதாவரி நதிக்கரையில் உள்ள பூம்புதரை தேர்ந்தெடுத்து சந்திக்கின்றாள். ஆனால் அதற்கு இடையூறு நேர்கின்றது. அதற்குத் தலைவி ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றாள்.

“விரும்பிய படியினித் திரிக அறவோய்!

கோதா வரிக்கரைச் செறிபுத ரிடைவாழ்

அரிமா இடையூ றாய நாயைக்

கொன்று விட்டுச் சென்ற தறிவாய்!”¹⁶

தலைவனும், தலைவியும் சந்திக்கும் பூம்புதரில் பூப்பறிக்க ஒரு அறவோன் வந்து செல்கின்றான். அங்கு நாய் குரைக்கின்றது. ஒரு நாள் தலைவி, அறவோனிடம் எல்லோருக்கும் இடையூறாகக் குரைத்துக்கொண்டிருந்த நாயை, சிங்கம் அடித்துக் கொன்றுவிட்டது. அதனால் நீ பூப்பறிக்கச் செல்லலாம் என்று கூறுகின்றாள். ஆனால் தலைவியின் எண்ணம் அறவோன் பூப்பறிக்க வந்தால் சிங்கம் அடித்துக்கொன்று விடும், அதனால் வராதே என்று கூறுவதைப் போன்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

தலைவியர், காதலர்களை சந்திக்கும் குறியிடமாக ஆலமரத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதைத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

“பாதையிற் செல்வோர் பறிப்பரென் றஞ்சி
இருள்மிகல் வேண்டித் தெருளுறு பெண்டிர்
மாவிளைக் கலந்தநீர் பாவிய கிளைசேர்
ஆல மரத்திலை அனைத்தும் தெளித்தார்”¹⁷

ஆலமரம் இருண்டு அடர்த்தியான நிழல் தரக்கூடிய வகையில் காணப்படுகின்றது. இதைப் பார்க்கும் வழிப்போக்கர்கள் அதைப் பறித்து செறிவைக் குறைத்து விடுவார்கள் என்று அஞ்சி அரிசி மாவைக் கரைத்து தோழியர்கள் ஆலமரத்தில் தெளித்தார்கள். அரிசி மாவு பறவைகளின் எச்சமாகக் காணப்படும். இலை பறிக்க யாரும் வரமாட்டார்கள். அதனால் செறிந்த ஆலமரம் தலைவன், தலைவியர் சந்திக்கும் குறியிடமாக அமையும் என்பதைத் தோழி முடிவு செய்கின்றாள். தலைவி, தலைவனை சந்திப்பதற்கான குறியிடத்தைத் தோழி தேர்ந்தெடுப்பது பதிவு செய்யப்படுகிறது.

தலைவன், தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தோழி வரைவுகடாவுகின்றாள்.

“புளகாங் கிதமே புறவேலி யாக
கன்னந் தனில் நீ சின்ன மாக இட்ட
பற்குறி ஏழை யவட்கே அடைக்கலப்
பொருள்போல் அமையப் பேணும்!”¹⁸

ஒருவரிடம் கொடுத்த அடைக்கலப் பொருளைப் பாதுகாப்பதுபோல தலைவி, தலைவனின் அன்பை பாதுகாத்தாள். தலைவனின் அடைக்கலப் பொருளை மீட்கவாவது தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்து கொள் என்று தோழி, தலைவனை வரைவு கடாவுகின்றாள்.

குறுந்தொகையில் தலைவன், தலைவியை சந்திப்பதற்காகக் கொடிய விலங்குகள் சுற்றித் திரியும் மலைப்பகுதிகளைக் கடந்து இரவு நேரத்தில்

வருகின்ற தலைவனின் அன்பை நினைத்து தோழி, தலைவியை இரவுக்குறியில் சந்திக்கச் சொல்லுகின்றாள். காரணம் பகற்குறி அலரை ஏற்படுத்தும் என்பது தோழியின் எண்ணமாக வெளிப்படுகிறது. இரவு நேரத்தில் மலைப்பகுதிகளைக் கடந்து வரும் குழலில் தலைவனுக்கு இன்னல்கள் உண்டானால் அதைத் தலைவி தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாள் என்று இரவுக்குறி மறுக்கப்படுகிறது.

காதா சப்தசதியில் தலைவி, கோதாவரி நதிக்கரையில் உள்ள பூம்புதரை, தலைவனை சந்திப்பதற்கான குறியிடமாகத் தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். தோழி ஆலமரத்தை தலைவன், தலைவியர் சந்திப்பதற்கான குறியிடமாகத் தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். குறுந்தொகை, காதா சப்தசதியில் தலைவன், தலைவியர் சந்திப்பதற்காகக் குறியிடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. குறுந்தொகையில் தலைவன் இன்னல்களை அனுபவித்து மலைகளைக் கடந்து தலைவியைக் காண வருவது போன்ற விரிவான விளக்கம் காதா சப்தசதியில் இல்லை என்றாலும் தலைவன், தலைவியர் சந்திப்பதற்கான குறியிடங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன என்ற நிலையில் அடிப்படைக் கருத்து ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் மலையைக் கடந்து தலைவியை சந்திக்க வரும் நிலையில் ஏற்படும் இன்னல்களைக் கூறி அவற்றைத் தவிர்த்து தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள் என்று தோழி, தலைவனை வரைவுகடாவுகின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவன், தலைவியிடம் கொடுத்துச் சென்ற அன்பான அடைக்கலப் பொருளை மீட்க வருமாறு தோழி வரைவுகடாவுகின்றாள். நற்றிணை, காதா சப்தசதியில் தலைவிக்குத் துன்பம் தராமல் விரைந்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தோழி வரைவுகடாவுகின்றாள் என்ற அடிப்படைக் கூறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

முல்லை

குறுந்தொகையில் தலைவன் தான் கூறிச்சென்ற கார்காலத்தில் திரும்பவில்லை என்று பருவ வரவு குறித்துத் தலைவி, தோழிக்கு உரைக்கின்றாள்.

“பழமழைக் கலித்த புதுப்புன வரகின்
இரலை மேய்ந்த குறைத்தலைப் பாவை
இருவிசேர் மருங்கில் பூத்த முல்லை,
வெருகுசிரித் தன்ன, பசுவீ மென்பிணிக்
குறுமுகை அவிழ்ந்த நறுமலர்ப் புறவின்
வண்டுசூழ் மாலையும், வாரார்
கண்டிசின் - தோழி!-பொருட்பிரிந் தோரே.”¹⁹

தொடர்ந்து பெய்த மழையால் வரகு விதைக்கப்பட்டு அறுவடை செய்த நிலத்தில் காட்டு மான்கள் இளைய தளிர்களை உண்ணும். அவற்றிடையே முல்லைக்கொடி பூத்துக் காணப்படும். அவற்றில் உள்ள தேனை உண்பதற்காக வண்டுகள் சுற்றித் திரியும் மழைக்காலமும் வந்துவிட்டது என்று பருவம் வந்துவிட்டதைத் தலைவி, தோழிக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

குறுந்தொகையில் தோழி, தலைவியிடம் பருவம் அன்று என்று கூறுகின்றாள்.

“மடவ வாழி மஞ்ஞை மாஇனம்
கால மாரி பெய்தென அதன்எதிர்
ஆலலும் ஆலின பிடவும் பூத்தன
கார் அன்று இகுளை தீர்கநின் படரே
கழிந்த மாரிக்கு ஒழிந்த பழநீர்
புதுநீர் கொளீஇய உகுத்தரும்
நொதுமல் வானத்து முழங்குகுரல் கேட்டே.”²⁰

பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்யாது வைத்திருந்த மழையை வானம் பொழிகின்றன. வானம் இடிப்பதைக் கேட்டு மயில் தோகை விரித்து அகவுகின்றது. பிடாவும் பூத்தது. இவை எல்லாம் அறியாமையுடையன. இது கார்ப்பருவம் இல்லை என்று தோழி, தலைவிக்கு கூறுகின்றாள். அதாவது அ.நிணை உயிர்கள் காலம் அல்லாத காலத்தில் பெய்கின்ற மழையை

கார்காலம் என்று இவ்வாறாகப் பொருள் புரிந்துகொண்டது என்று கூறுவதாக அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

குறுந்தொகையில் பருவ வரவு தலைவிக்கு இறப்பு நேரும் அளவிற்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

“இன்றவர் இன்றியும் என்மனம் நினைக்கும்
அன்றவர் எனை எடுத்த தணைத்த இன்பம்
புத்தம் புதுமுகில் இத்தினம் முழங்கல்
கொலைப்பறை போலெனை அலைக்கழித் திடுமே.”²¹

முன்பு கார் காலத்தில் இடிமுழக்கத்தைக் கேட்டு பயந்த தலைவியைத் தலைவன் அனைத்துக் கொண்டான் என்றும், இன்று அவன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். புதிய மழை மேகங்கள் இடி முழக்கம் செய்த போது ஏற்பட்ட ஓசை மரண தண்டனை கிடைக்கப் பெற்றவனை கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது எழும் சாப்பறை போல இருந்தது என்று தலைவி பருவ வரவின் இன்னலை குறிப்பிடுகின்றாள். தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை என்று தலைவி தன் நிலையைக் கூறுவதை அறியமுடிகிறது.

பருவ வரவு கண்டு ஆற்றாமை மிகுந்த தலைவிக்குப் பருவம் அல்ல என்று தோழி ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

“விந்திய மலைமேல் வேனிற் காலத் துந்திய
தீயின் உறுபுகை யன்றி சிந்திடு
மழைமுகில் வந்த தில்லை!
சிந்தையி லாற்றி நொந்திடல் தவிர்க!
நந்தமர் பிரிந்த கொந்தலர் குழலோய்!”²²

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலத்தில் வரவில்லை என்பதால் தலைவி ஆற்றாமை மிகுந்திருக்கின்றாள். வானில் தோன்றிய புதிய மழை மேகங்களைப் போல் காணப்படுவது மழை மேகங்கள் அல்ல விந்திய மலைக்காடுகளில்

மூங்கில் உராய்வுகளால் ஏற்பட்ட காட்டுத் தீயின் புகை என்று தோழி, தலைவியை ஆற்றுவாக்கின்றாள். தலைவி பருவம் என்று நினைத்தது தவறு. பருவம் வந்தால் தலைவன் வந்துவிடுவான். இது பருவம் அன்று என்று தோழி, தலைவியை ஆற்றுவாக்கின்றாள்.

தலைவன் பிரிய நினைக்கும் நிலையில் தலைவி பருவ வரவைக் கூறித் தன் நிலையை தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

“விந்திய மலையிடை விலக்கி யெறிந்த

உடையெனத் திசைகள் உலவிடு முகில்தான்

படர்ந்து வருதல் பாராய் நீயே!”²³

தலைவி, தலைவனிடம் மழை மேகங்கள் விந்திய மலை தனது உடம்பில் உள்ள ஆடையைக் கழற்றி வீசியதைப் போன்று பரந்து பரவி வருவதைக் காண்பிக்கின்றாள். காரணம் பருவம் தொடங்கி விட்டது. அதனால் தன்னைவிட்டுப் பிரியக்கூடாது என்று தலைவி உணர்த்துவதாக உள்ளது. குறுந்தொகையில் முல்லைப் பூப்பது, வரகு விளைந்து காணப்படுவது வண்டுகள் தேன் எடுப்பது பருவ வரவாகக் கூறுவது போன்று மழை மேகங்கள் இடி முழக்கம் செய்வது பருவ வரவை அறிவிப்பதாக இருப்பதைக் காதா சப்தசதி குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் புதிய மழை மேகங்களைப் பார்த்துப் பருவ வரவு என்பதை அறிந்து வருந்தும் தலைவியை, தோழி காலம் அல்லாத கலத்தில் பெய்கின்ற மழை மேகங்கள், பருவம் அல்ல என்று கூறுவதைப் போல காதா சப்தசதியில் தோழி விந்திய மலைக் காடுகளில் ஏற்பட்ட தீயின் புகை என்று கூறி பருவ வரவு அன்று என்று தலைவியை ஆற்றுவாக்கின்றாள். தலைவியின் ஆற்றாமையை அறிந்த தோழி அவளை ஆற்றிவிடாதற்காகப் பருவ வரவை, பருவம் இல்லை என்று கூறி ஆற்றுவாக்கும் அடிப்படைக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

மருதம்

நற்றிணையில் பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய தலைவன், தலைவியிடம் பரத்தையை தெரியாது, அறியேன் என்று கூறும் நிலையில் தலைவி வாயில் மறுக்கின்றாள்.

“ஐய குறுமகட் கண்டிகும் வைகி
மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி யவிழிணர்த்
தேம்பாய் மராஅங் கமழுங் கூந்தல்
துளங்கிய லசைவரக் கலிங்கந் துயல்வரச்
செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி மறுகிற்
பூப்போ லுண்கண் பெயர்ப்ப நோக்கிச்
சென்றனள், வாழிய மடந்தை நுண்பல்
சுணங்கணி வற்ற விளங்கு பூணள்
மார்புறு முயக்கிடை ஞெமிர்ந்த சோர்குழைப்
பழம்பிணி வைகிய தோளிணைக்
குழைந்த கோதைக் கொடிமுயங் கலளே.”²⁴

தலைவன், பரத்தையை அறியவில்லை என்று கூறியதைக் கேட்ட தலைவி, தலைவனிடம் நேற்று இளைய பரத்தை உன்னுடைய மார்பில் உறங்கினாள். வெண்கடம்பின் பூக்களை அணிந்து, உடை சரிய வளையல்கள் ஒலிக்க கண்ணால் பார்த்தபடி எமது தெரு வழியாகச் சென்றாள். அவள் தலைவன் விட்டு விலகியதால் தேமல்கள் உண்டாகி, சரிந்த கூந்தலுடன் இத்தெருவில் சென்றாள். முன்பு தலைவனின் மார்பையும், மாலையும் கொண்டவள் இன்று அவனுடைய தழுவலிருந்து நீங்கி எமது தெருவில் செல்வதைக் கண்டேன் என்று தலைவி, தலைவனின் பொய்யைக் கண்டிக்கின்றாள்.

நற்றிணையில் பரத்தைப் பிரிவு மேற்கொண்டு திரும்பும் தலைவன், தோழியிடம் நான் பரத்தையரை அறியவில்லை என்று பொய் கூறும் நிலையில் தோழி, தலைவனின் செயல்களைக் கூறி கண்டிக்கின்றாள்.

“கண்டனென் மகிழ்ந் கண்டெவன் செய்கோ

பாணன் கையது பண்புடைச் சீறியாழ்

யாணர் வண்டின் இம்மென இமிரும்

ஏர்தரு தெருவின் எதிர்ச்சி நோக்கிநின்

மார்புதலைக் கொண்ட மாணிழை மகளிர்

கவலே முற்ற வெய்துவீ ழரிப்பனி

காலே முற்ற பைதரு காலைக்

கடன்மரங் கவிழ்ந்தெனக் கலங்கி யுடன்வீழ்பு

பலர்கொள் பலகை போல

வாங்க வாங்கநின் றாங்கஞர் நிலையே”²⁵

தலைவனின் மார்பைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த பரத்தையர்கள் தலைவன் பிரிந்ததால் வருத்தமுற்று கண்ணீர் வடிப்பர். கடுமையான புயல் காற்றில் தாம் ஏறியிருந்த கப்பல் உடைந்தால் அதில் இருப்பவர்கள் மொத்தமாகக் கடலில் வீழ்ந்து விடுவர். அவ்வாறு வீழ்ந்தவர்கள் எதிரே மிதந்து வரும் ஒரு மரப்பலகையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவரவர் பக்கம் இழுப்பர். அதுபோல பரத்தையர்கள் தலைவனைப் பிடித்து அவரவர் பக்கம் இழுத்ததை நான் கண்களால் பார்த்தேன். பார்த்த பிறகும் உன்னை, என்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்று தோழி தன் இயலாமையைத் தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். கண்ணால் பார்த்தப் பிறகும் பொய் கூறுவது எவ்வாறான கொடுமையான செயல் என்று தோழி, தலைவனின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டி, கண்டிக்கின்றாள்.

காதா சப்தசதியில் ஊடல் கொண்ட தலைவியிடம் தலைவன் தன் காமக்கிழத்தியின் பெயரைத் தவறாகக் கூறிவிட்டான். அந்நிலையில் தலைவி, தலைவனின் செயலைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

“இத்துணை நற்குணம் எவருக் குளதோ

உன்னை யன்றி ஒருவரைக் காணேன்!

இன்றுளார் எல்லாம் இதயத் தொன்றும்

வாயி லொன்றுமாய் வழங்கு கின்றரே!”²⁶

தலைவன் கூறியதைக் கேட்ட தலைவி இப்பொழுது யார் உண்மை கூறுகின்றார்கள். உள்ளத்தில் ஒன்று வைத்து புறத்தில் ஒன்று பேசுகின்றார்கள். அவ்வாறான மக்களுக்குள் நீ காமக்கிழத்தியின் பெயரைக் கூறி உண்மையை உரைத்தாய் என்று தலைவனின் செயலை பாராட்டுவது போன்று தலைவி கண்டிக்கின்றாள்.

தலைவனுடன் உண்டான ஊடலைக் கைவிட்டு சேர்ந்து வாழுமாறு தோழி தலைவிக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள்.

“கண்களாற் பிழைகள் கண்ட பின்னும்

மீண்டும் அவரை வேண்டுதல், நீரைக்

காய்ச்சி யாற்றிடின வாய்ச்சுவை கெடல்போல்

காதற் சுவையும் ஏத முறுமே”²⁷

தலைவன் செய்த தவறைக் கண்ணால் பார்த்தப் பிறகும் எவ்வாறு மன்னிப்பது என்று தலைவி தோழியிடம் கூறித் தண்ணீரைக் காய்ச்சிய பிறகு மீண்டும் அதைக் குளிர வைத்தாலும் அதன் முன்னைய சுவையைப் பெற முடியாது. அதுபோல தலைவன் மீதுள்ள அன்பில் முறிவு உண்டான பின் மீண்டும் அவன் மீது முன்புபோல் அன்பு செலுத்த முடியாது என்று தலைவி தன் நிலையை எடுத்துக்கூறி தலைவனின் தவறை மன்னிக்க மறுக்கின்றாள். தலைவன் தவறு செய்தால் மன்னிக்க வேண்டும் என்ற மனநிலையில் பெண்கள் வழி நடத்தப்பட்டார்கள் என்பதை அறிவதோடு அதை எதிர்த்த பெண்களும் உண்டு என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தலைவன், தலைவியிடம் மிகுந்த அன்புடையவன் போன்று நடிக்கின்றான். அதற்குத் தலைவி அது தலைவனின் நடிப்பு என்பதை அறிந்து தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

“தாங்கு மளவே தருக அன்பே!

மிகுந்துபின் குறைதல் மேவின் அதனை

எல்லார்க்கும் ஆற்றுதற் கியலா தாமே”²⁸

அளவு கடந்து அன்பு காட்டினால் என் இதயம் தாங்காது, நீ நிரந்தமான அன்புடையவன் அல்ல. அதனால் உன்னுடைய அன்பு அளவோடு இருக்கட்டும் என்று தலைவி, தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். காரணம் மிகுதியான அன்பு, பிரிவின் போது மிகுந்த துன்பம் தரும். அதனால் அந்தத் துன்பத்தைத் தான் அனுபவிக்க வேண்டாம் என்று தலைவனின் நடிப்பை அறிந்து அதை நிறுத்துமாறு தலைவி கண்டிக்கின்றாள். அன்பு செலுத்துவதில் ஆண்களின் நடிப்பை இக்கவிதை பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நற்றிணையில் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய நிலையில் பரத்தை, தலைவியின் தெருவில் தலைவனை விட்டுப் பிரிந்த நிலையை வெளிப்படுத்துவது போன்று செல்கின்றாள். இதைத் தலைவி பார்த்துத் தலைவன் யாரையும் பார்க்கவில்லை என்று கூறிய பொய்யைக் கண்டிக்கின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவன், தன் காமக்கிழத்தியின் பெயரை அவனை அறியாமலேயே கூறிவிடுகின்றான். தலைவன் உண்மை பேசுவதைப் பாராட்டுவது போன்று தலைவி தலைவனைக் கண்டிக்கின்றாள். தலைவனின் பரத்தைப் பிரிவு அதைக் கண்டிப்பது என்பதில் வேறுபாடில்லை.

நற்றிணையில் தலைவன் பரத்தையர்கள் பலர் பற்றி இழுப்பதைத் தோழி கண்ணால் கண்டு, அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத சூழ்நிலையைத் தலைவனிடம் கூறுவதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவனின் தவறைக் கண்ணால் கண்ட பிறகு அவன் மீது முன்பு போல் அன்பு செலுத்த முடியாது என்றும் அவனுடைய அளவு மிகுந்த அன்பு நடிப்பு என்று கூறியும் தலைவி, தலைவனைக் கண்டிக்கின்றாள். தலைவனின் தவறைக் கண்ணால் கண்ட பிறகும் தலைவன் பொய் சொல்லுகின்றான். அதை நற்றிணையிலும், காதா சப்தசதியிலும் பெண்கள் கண்டிப்பதில் ஒற்றுமைத் தன்மை காணப்படுகின்றன.

நெய்தல்

கலித்தொகையில் தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்டு வினவிய தோழிக்குத் தலைவி, தான் கண்ட கனவைக் கூறுகின்றாள்.

“தோள்துறந் தருளா தவர்போல் நின்று
 வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை
 ஆடுகோட் டிருந்த அசைநடை நாரை
 நளியிருங் கங்குல் நந்துய ரறியா
 தளியின்று பிணியின்று விளியாது நரலுங்
 கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்
 புதுவது கவினின்ன யென்றி யாயின்
 நனவின் வாரா நயனி லாளனைக்
 கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேலினி
 அலந்தாங் கமையலென் என்றானைப் பற்றியென்
 நலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
 கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
 புலம்ப லோம்பென அளிப்பான் போலவும்
 முலையிடைத் துயிலும் மறந்தீத் தோயென
 நிலையழி நெஞ்சத்தேன் அழிவேன் போலவும்
 வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
 தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்
 கோதை கோலா இறைஞ்சி நின்ற
 ஊதையஞ் சேர்ப்பனை அலைப்பேன் போலவும்
 யாதென் பிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
 பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும் ஆங்கு.
 கனவினாற் கண்டேன் தோழி காண்தகக்
 கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்பன்
 நனவின் வருதலு முண்டென
 அனைவரை நின்றதென் அரும்பெற லுயிரே”²⁹

தலைவி, கடற்கரை தலைவனான சேர்ப்பன் நனவில் வந்து தன்
 ஆற்றாமையைப் போக்காமல் கனவில் வந்தான் என்று தான் கண்ட கனவைப்
 பற்றி தோழியிடம் கூறுகின்றாள். தலைவி தன் நலத்தைத் தருக என்று

தலைவனை வளைத்துக் கொண்டது போலவும், அதற்குத் தலைவன் இனி புலம்பாதே என்று கூறி அபயம் அளிப்பவனைப் போலவும், அழும் நிலையில் தன் நிலையறிந்து மயிலைப் போல் வருத்தமுற்றாய் என்று கூறித் தன் காலடியில் விழுந்து வணங்கினான் என்றும் கூறுகின்றாள். கனவிலே கண்டது நனவில் நடக்கும் என்று நினைத்து என்னுடைய உயிர் அவன் வரும் வரை காத்திருக்கின்றது என்று தலைவி, தலைவன் வருகைக்காக இரங்கித் தன் மன உணர்வுகளை ஆற்றாமையாக வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

கலித்தொகையில் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற நிலையில் தலைவன் பிரிவைத் தாங்காத தலைவி பலவாறு புலம்பி பின் தலைவன் வந்தவுடன் தெளிந்தாள் என்று கூறப்படுகிறது.

“மறாஅ அரைசறின் மாலையும் வந்த
 றறாஅ தணிகஇத் தோய்
 தன்னெஞ் சொருவற் கினைவித்தல் யாவர்க்கும்
 அன்னவோ காமநின் அரம்பு
 கையாறு செய்தானைக் காணின் கலுழ்கண்ணால்
 பையென தோக்குவேன் தாழ்தானை பற்றுவேன்
 ஐயங்கொண் டென்னை அறியான் விடுவனேல்?
 ஓய்யெனப் பூசல் இடுவேண்மன் யானவனை
 மெய்யாகக் கள்வனோ என்று;
 வினவன்மின் ஊரவிர் என்னையெஞ் ஞான்றும்
 அடாஅ நறவுண்டார் போல மருள
 விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் உண்கண்
 படாஅமை செய்தான் தொடர்பு;
 கனவினாற் காணிய கண்படா வாயின்
 நனவினான் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயின்
 பணையின்ற மாவுந் தவன்வரக் காமன்
 கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு”³⁰

தலைவி, காமனிடம், அவனுடைய அம்பு, அன்பு இல்லாதவன் மேல் வருத்தமடையச் செய்தல் எல்லோருக்கும் பொருந்துமா என்று கேள்வி கேட்டு, தனக்குத் துன்பம் செய்தவனைக் கனவில் கண்டால் மெதுவாகப் பார்ப்பேன். அவன் தப்பிப் போகாதபடி அவன் ஆடையைப் பற்றுவேன். தன்னுடைய உடம்பில் ஏற்பட்ட வேறுபாட்டால் தலைவன் ஐயம் கொண்டு தன்னைக் கைவிட்டால், தன்னைக் கைவிட்டு ஓடும் கள்வன் என்று மற்றவர்களைக் கூவி அழைப்பேன் என்று மன்மதனிடம் தன் ஆற்றாமையைத் தலைவி வெளிப்படுத்துகின்றாள். இறுதியில் தலைவன் திரும்பி வந்தவுடன் தலைவி ஆற்றாமை நீங்கினாள் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவனை நேரில் காண்பதற்கு இயலாமல் தலைவி புலம்புகின்றாள். விரைந்து சென்று தலைவியைப் பார்க்கவில்லை என்றால் தலைவி இறந்துபடுவாள் என்று தலைவியின் நிலையைத் தலைவனிடம் தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள்.

“நெஞ்சுறை கணவனை நினைவிற் கண்டு
வஞ்சித் தாயென அஞ்சி லோதி
புலந்து பாழுடன் புலம்புதல் கண்ட
தோழியர் நகையார் துயர்கொண் டழுதே”³¹

தலைவனை நேரில் பார்க்க முடியாத தலைவி, கனவில் கண்டு அவனுடன் சண்டையிடுகின்றாள். மற்றவர்களுக்கு வெட்ட வெளியாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் தலைவி, தலைவன் தன் எதிரே நிற்பதாக நினைத்து சண்டையிடுவதைப் பார்த்து மற்றவர்கள் சிரிக்கத்தான் செய்வார்கள். ஆனால் தலைவியின் தோழிகள் அவள் நிலையை நினைத்து அழுகின்றார்கள் என்று தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலையைக் கூறித் தலைவியை விரைந்து சென்று சந்திக்குமாறு கூறுகின்றாள்.

தலைவன் பிரிந்து சென்றாலும் தன்னை விட்டு அவன் நினைவுகள் நீங்கவில்லை என்று தலைவி கூறி தலைவன் பிரிவை நினைத்து வருந்துகின்றாள்.

“கண்ணில் உருவும் மெய்யில் ஊற்றும்
செவியிற் பேச்சும் செறிந்து நின்று
மனத்தோடு மனமும் மருவிய மணாளன்
எமைப்பிரிந் தாரென எப்படிச் சொல்வாம்.”³²

தலைவன் பிரிந்து சென்றாலும் அவன் உருவம் தன் முன் தெரிவதாகவும், தலைவனின் காதல் மொழி காதில் விழுவதாகவும், தன் மனதோடு மனம் இணைந்து விட்டவன் என்றும் தலைவி தலைவனை நினைத்து வருந்தி, இவ்வாறு தன்னுடன் இருப்பவனை விதியினால் பிரிந்து சென்று விட்டான் என்று கூறுவது பேதமை என்று தலைவி தன் இரங்கத்தக்க நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

கலித்தொகையில் தலைவி, தன்னைப் பிரிந்து சென்று தலைவனை நேரில் சந்திக்க இயலாமல் கனவில் கண்டு மகிழ்கின்றாள். அந்நிலையில் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து போகாமல் இருக்க வேண்டும் என்றும், தன் ஆற்றாமையைப் புரிந்துகொண்டு அபயம் அழிக்க வேண்டும் என்றும் விரும்புவதைப்போல காதா சப்தசதியில் தலைவியும் கனவில் தலைவனைக் கண்டு சண்டையிடுவது, பிரிந்த நிலையிலும் அவன் தன்னை விட்டுப் பிரியவில்லை என்று அவன் நினைவாகவே இருக்கின்றாள். கலித்தொகை நெய்தல்கலி தலைவியும் காதா சப்தசதி தலைவியும் தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றாலும், அவனைக் கனவில் கண்டு மகிழும் இரங்கத்தக்க நிலையில் ஒற்றுமைப் பண்பு வெளிப்படுகின்றன.

பாலை

குறுந்தொகையில், தலைவன் பொருள் தேடி செல்கின்ற பாலை நில வழியில் யானையின் செயல்களைக் கண்டு வினை முடித்து திரும்புவார் என்று தோழி, தலைவியிடம் கூறுகின்றாள்.

“பொத்துஇல் காழ் அத்த யாஅத்துப்
பொரிஅரை முழுமுதல் உருவக் குத்தி,
மறம்கெழு தடக்கையின் வாங்கி, உயங்குநடைச்
சிறுகண் பெருநிரை உறுபசி தீர்க்கும்
தடமருப்பு யானை கண்டனர்- தோழி!

தம்கடன் இறீஇயர் எண்ணி, இடந்தொறும்
காமர் பொருட்பிணிப் போகிய
நாம்வெங் காதலர் சென்ற ஆறே.”³³

தன்னுடைய சுற்றத்தைக் காக்கும் பொருட்டு பொருள் தேடி செல்லும் தலைவன், பாலை நிலத்தில் யா மரங்களின் பட்டையை உரித்து தன் சுற்றத்திற்குக் கொடுக்கும் ஆண் யானையின் செயலை அறிவார். பசியால் வாடிய தன் சுற்றத்தைக் காக்கும் ஆண் யானையைப் போன்று தலைவன் தன்னுடைய சுற்றத்தைக் காக்கும் பொருட்டு பொருள் ஈட்டிய பிறகு திரும்புவான் என்பதாகத் தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துவதாக அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் நினைவாகப் பொருள் தேடிச் செல்கின்ற தலைவனுக்குத் துன்பம் தரும் பாலை நில வழியும் இன்பம் தருவதாக அமையும் என்று பொருள் தேடிச் செல்ல நினைத்த தன் நெஞ்சிற்கு குறுந்தொகைத் தலைவன் கூறுகின்றான்.

“புறவுப் புறத்தன்ன புன்கால் உகாஅய்க்
காச்சினை அன்ன நளிகனி உதிர
விடுகணை வில்லொடு பற்றிக் கோடு இவர்பு
வருநர்ப் பார்க்கும் வண்கண் ஆடவர்
நீர்நசை வேட்கையின் நார்மென்று தணியும்
இன்னாக் கானமும் இனிய பொன்னொடு
மணிமிடை அல்குல் மடந்தை
அணிமுலை ஆகம் உள்கினம் செலினே.”³⁴

புறாவின் முதுகு அழகற்று காணப்படுவது போல உகாய் மரத்தின் அடிப்பகுதிகள் காணப்படும். அம்மரத்தின் கிளைகளில் பாலை நில வழியாக வருவோரை அம்புகளைக் கொண்டு வீழ்த்துவதற்காகக் காத்திருக்கும் இரக்கமற்றவர்களை உடைய கானம் என்று பாலை நிலத்தின் துன்பம் குறிப்பிடப்படுகிறது. பாலை நில வழியாக வருவோரும் பாலை நில மறவர்களும் உகாய் மரத்தின் பட்டைகளை மென்று தின்று தண்ணீர் தாகத்தைத்

தீர்த்துக்கொள்வார்கள் என்று பாலையின் வெம்மை பதிவு செய்யப்படுகிறது. மனிதர்கள் வாழ்வதற்குத் தகுதி இல்லாத இடத்தில் மனிதனின் வாழ்க்கையும் பயணமும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

குறுந்தொகைத் தலைவன் பொருள் தேடிச் செல்லும் நிலையில் தலைவியிடம் முன்னோர் பொருளை அழிப்பவர்களை உயிர் உள்ளவர்களாகக் கருதமாட்டார்கள். அடுத்தவர்களிடம் இரந்து வாழ்வதை விட இறப்பதே மேல் என்று கூறி தலைவிக்குத் தான் பொருள் தேடிச் செல்வதற்கான காரணத்தைப் புரிய வைத்து பாலை நில வழியில் பொருள் தேடிச் செல்கின்றான்.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளர்எனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவு எனச்
சொல்லிய வன்மை தெளியக் காட்டிச்
சென்றனர் வாழி தோழி என்றும்
கூற்றத் தன்ன கொலைவேல் மறவர்
ஆற்றுஇருந்து அல்கி வழங்குநர்ச் செகுத்த
படுமுடைப் பருந்துபார்த் திருக்கும்
நெடுமு திடைய நீர்இல் ஆறே.”³⁵

பாலை நிலத்தில் வாழ்கின்ற மறவர்கள் கூற்றத்தை ஒத்த கொடுமையான செயல் புரியக் கூடியவர்கள். பாலை நில வழியாக வருவோரை வேல் கொண்டு தாக்கி உயிரை எடுப்பர். அந்தப் பிணம் அழுகி நாற்றம் அடிக்கும் வரை அதன் அருகில் சுற்றித் திரியும் பருந்துகளை உடைய கொடிய கானம் என்று பாலை நிலத்தின் இன்னல் பதிவு செய்யப்படுகிறது. தன் உயிருக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாத தன்மையிலும் தன் சுற்றத்தையும், தம்மை நாடி பொருள் உதவி கேட்டு வருபவர்களையும் பாதுகாப்பதற்காகத் தலைவன் பொருள் தேடி பாலை நில வழியாகச் செல்கின்றான் என்பது குடும்பக் கட்டமைப்பிற்கு உறவுகளுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

காதா சப்தசதியில் கடுமையான கோடையில் காட்டின் நிலை உணர்த்தப்படுகின்றது.

“சுடுவெயிற் காற்கு தலைந்து மலையின்
கான்யா றென்றே கருதிப் பாந்தளை
எருமை நக்கிட அதன்வா யூறலை
கருங்க நூற்றெனக் கருதிப் பருகும்.”³⁶

எருமை தண்ணீர் வேட்கையின் காரணமாகத் தேடி அலையும் நிலையில் கான்யாறு என்று நினைத்து மலைப்பாம்பை நாவால் நக்குகின்றது. எருமையின் எச்சிலை கருங்கல் ஊற்று என்று மலைப்பாம்பு பருகியது என்று கோடையின் கொடுமை பதிவு செய்யப்படுகிறது.

குறுந்தொகையில் பாலை நில வழியாகச் செல்கின்ற தலைவன் சில காட்சிகளைக் காண்கின்றான். பசியால் வாடிய தன் சுற்றத்திற்கு யா மரங்களின் பட்டையை உரித்துக் கொடுத்துப் பாலை நிலம் வழியாகச் செல்கின்றவர்கள் பசியாற்றச் செய்யும் ஆண் யானையின் செயலைப் போன்றும் உகாய் மரத்தின் பட்டையை மென்று தின்று தண்ணீர் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வார்கள் என்பதைப் போன்றும் கூற்றுவனைப் போன்று கொல்லும் மறவர்கள் வாழ்கின்ற பாலை நில வழி என்பதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் கடும் கோடையின் வெம்மையில் எருமை, மலைப்பாம்பை சிறிய காட்டாறு என்று நக்குவது எருமையின் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதையும் மலைப்பாம்பு, எருமையின் எச்சிலைப் பருகுவது தண்ணி இல்லாமல் இறக்கும் தருவாயில் இருப்பதையும் உணர்த்துகின்றது. தண்ணீர் இல்லாமல் எருமையும் மலைப்பாம்பும் இறந்துபடும் நிலைக்குக் கோடையின் வெம்மை தாக்கியது என்பது சங்க இலக்கிய பாலைநில வெம்மையுடன் ஒப்பிடக்கூடிய வகையில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. காதா சப்தசதியில் பாலைநிலப் பாடல்கள் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை என்றாலும் இங்கு சான்று காட்டிய பாடல் பாலையின் வெம்மையை பதிவு செய்வதாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழி கூற்று

பகற் குறியில் வந்து செல்லும் தலைவனை இரவுக் குறியில் வந்து செல்லுமாறு அகநானூற்றுத் தோழி, தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

“நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலச்
 செவ்வாய் வானந் தீண்டிமீன் அருந்தும்
 பைங்காற் “கொக்கின் நிரைபறை யுகப்ப
 எல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயின்
 கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
 மதரெழில் மழைக்கண் கலுழ இவளே
 பெருநாண் அணிந்த சிறுமென் சாயல்
 மாணலம் சிதைய ஏங்கி யானாது
 அழல்தொடங் கினளே பெரும அதனால்
 கழிச்சுறா எறிந்த புட்டாள் அத்திரி
 நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
 வல்வில் இளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
 சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
 பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணற் படப்பை
 அன்றில் ஆகவும் ஆங்கண்
 சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே”³⁷

இரவில் தலைவன் பிரிவால் ஆற்றாமை மிகுந்த தலைவி நிலையை அறிந்த தோழி, தலைவனிடம் உட்பங்கழி வழியாகச் செல்லும் போது சுறாமீன்கள் தாக்கும். அதனால் இரவில் அன்றில் பறவைகள் வாழ்கின்ற நெய்தல் மலர் பூத்து கழி சூழ்ந்து காணப்படும் எமது நாட்டில் தங்கிச் செல்க என்று தலைவனுக்கு இரவுக்குறி நேர்கின்றாள். அன்றில் பறவை துணை பிரிந்தால் இறந்து படும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதைப் போல தலைவியும் தலைவன் பிரிவால் ஆற்றாமை மிகுதியால் இறந்துபடுவாள் என்பதைத் தலைவனுக்குத் தோழி உணர்த்துகின்றாள்.

இரவுக் குறியில் வந்து செல்லும் தலைவனுக்கு, அகநானூற்றுத் தோழி பகற் குறியில் வந்து செல்லுமாறு கூறுகின்றாள்.

“செவ்வீ ஞாழல் கருங்கோட் டிருஞ்சினைத்
 தனிப்பார்ப்பு உள்ளிய தண்பறை நாரை

மணிப்பூ நெய்தல் மாக்கழி நிவப்ப
 இனிப்புலம் பின்றே கானலும் நளிகடல்
 திரைச்சுரம் உழந்த திண்திமில் விளக்கிற்
 பன்மீன் கூட்டம் என்னையர்க் காட்டிய
 எந்தையுஞ் செல்லுமார் இரவே அந்தில்
 அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி
 யாயும் ஆயமோ டயரும் நீயுந்
 தேம்பாய் ஒதி திருநுதல் நீவிக்
 கோங்குமுகைத் தன்ன குவிமுலை யாகத்து
 இன்றுயில் அமர்ந்தனை யாயின் வண்டுபட
 விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடுக்கர்ப்
 பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
 வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே.”³⁸

தலைவியின் தந்தை தான் பிடித்த பலவகையான மீன்களை அவளின் அண்ணன்மார்களுக்குக் காண்பிப்பதற்காக இரவு நேரத்தில் தன் வீட்டிற்கு வருவார். தாயும் நீர்த்துறையில் உள்ள வருணனை தன் தோழிகளுடன் வழிபடுவாள். அதனால் தலைவியை சந்திக்க விரும்பினால் இரவுக்குறியைத் தவிர்த்துப் பகலில் செருந்தி மரமும், புன்னை மரமும் பூக்கள் நிறைந்து காணப்படும் குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலைக்கு வருக என்று தோழி, தலைவனிடம் பகலில் வருமாறு கூறுகின்றாள். குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் இரவில் விழித்திருப்பார்கள் என்பதால் இரவு நேரத்தில் உள்ள இன்னல்களைத் தலைவனுக்குக் கூறி பகலில் தலைவியை சந்திக்க வருமாறு கூறுகின்றாள்.

தலைவன் மீது ஊடல் கொண்ட தலைவியை ஊடல் தணிக்குமாறு அகநானூற்றுத் தோழி, தலைவியிடம் வேண்டுகின்றாள்.

“போர்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்
 தேர்தர வந்த தெரியிழை நெகிழ்தோள்
 ஊர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
 பரத்தைமை தாங்கலோ விலனென வறிதுநீ

புலத்தல் ஒல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை
அதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
செய்யோள் நீங்கச் சில்பதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிழ ராகித்
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப
வைகுந ராகுதல் அறிந்தும் அறியா
ரம்மவ. துடலு மோரே”³⁹

அழகிய அணிகலன்கள் அணிந்த பரத்தையர்களை, ஏவலர்கள் ஊர் கொள்ளாத அளவிற்குக் கொண்டுவந்து விடுவதால் அவர்கள் தலைவன் மீது கொண்டுள்ள பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் தலைவன் மீது ஊடல் கொண்டு தலைவனை வெறுப்பது இல்லற மகளிருக்கு மாண்புடைய செயல் ஆகாது. அதனால் ஊடல் தவிர்த்துத் தலைவனை ஏற்றுக்கொள் என்று தோழி, தலைவியிடம் வேண்டுகின்றாள்.

ஊடல் தவிர்க்கவில்லை என்றால் தலைவனைப் பிரிந்த பெண்கள் தன்னிடம் பொருளாதாரம் இல்லாததால் நொய் அரிசியைப் புடைத்து சமைத்து உண்டு தனிமையில் வாடுவர். தன் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்க முடியாத வறுமை நிலையினராய் காணப்படுபவர் என்பதை அறிந்தும் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்திற்காக ஊடல் கொள்வது அறிவில்லாத பெண்களின் செயலாகும் என்று கூறுவது பெண்களின் இயலாமையை பதிவு செய்கின்றது. தலைவன் பிரிந்து சென்றால் தலைவியால் தன் குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு தனிமையில் மிகவும் போராட்டமான வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ள வேண்டும். காரணம் பெண்களிடம் பொருளாதாரம் இல்லாத நிலையில் தலைவனை நம்பி வாழ வேண்டிய சூழலில் தலைவன் செய்கின்ற தவறுகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாய சூழலுக்குப் பெண்கள் தள்ளப்படுகிறார்கள் என்பது பதிவாகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தோழி, தலைவிக்கு குறியிடத்தைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

“பனிநாள் சிற்றூர்ப் பாங்கர் கோயில்
வாயில் தன்னில் வழிப்போக் கன்தான்

எரிந்தவிந் திட்ட கரிந்த வைக்கோல்

கம்பால் அடித்தான் கரடியைப் போன்றே.”⁴⁰

வழிப்போக்கன் தங்குவதற்கு இடம் இல்லாமல் கோயிலில் தங்கியிருக்கிறான். பனிக்காலம் என்பதால் வைக்கோலை வைத்துத் தீ மூட்டி அது கருகிய பிறகு மேல் உள்ளதைக் கம்பியால் அடிக்கும்போது கரிந்த வைக்கோல் விலகி செந்தணல் தெரிகிறது. இது கரடியை அடிப்பதைப் போன்று காணப்படுகிறது என்று வழிப்போக்கனின் செயலைக் கூறி தலைவியின் குறியிடமான கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள்.

ஊடல் கொண்ட தலைவிக்குத் தோழி, தலைவன் வெள்ளரிக் கொடி போன்றவன். கிடைப்பதைப் பற்றிக்கொள்வான் என்று கூறி ஊடல் தவிர்க்கக் கூறுகின்றாள்.

“முகமதி யத்தை முழுதும் திருப்பி

ஏனழு கின்றாய்? இளம்வெள் ளரிக்கொடிக்

கொழுந்து போன்ற குடில முடைத்தே

காதல் வழியும்! காரிகை! கவலேல்.”⁴¹

மதி போன்ற முகமுடைய அழகிய பெண்ணே ஏன் அழுகின்றாய். தலைவன் காதல், வெள்ளரிக் கொடி போன்று நேர்மையற்ற வழியில் சுற்றித் திரிவது, அதைத் தடுக்க நினைத்தால் முறிந்துவிடும் என்று தலைவனின் பண்பை வெள்ளரிக் கொடிக்கு உவமையாக்கி தோழி, தலைவியிடம் ஊடல் தீர்க்குமாறு கூறுகின்றாள். வெள்ளரிக் கொடி கிடைத்ததைப் பற்றிக்கொள்ளும். அதைத் தடுத்தால் முறிந்துவிடும். அதுபோல தலைவன் மீது ஊடல் கொண்டால் அவன் மற்றொரு பரத்தையைத் தேடிச் செல்வான். அதனால் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கண்டிக்காதே என்று தோழி, தலைவிக்குக் கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் இல்லற வாழ்வின் இன்னல்களை அறியமுடிகிறது. தலைவி, தலைவன் தவறு செய்தால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதைக் கண்டிக்கும்

எண்ணம் தலைவிக்கு ஏற்படக்கூடாது என்று அறிவுரை கூறும் தலைவியின் அவல நிலை பதிவு செய்யப்படுகிறது.

அகநானூற்றில் தலைவனை பகல்குறி மறுத்து இரவுக்குறியிலும், இரவுக்குறியின் இன்னல்களை எடுத்துக்கூறி பகல் குறியிலும் தலைவனுக்கு, தோழி, தலைவியைச் சந்திப்பதற்கான பகல்குறி, இரவுக்குறியைக் குறிப்பிடுவதைப்போல காதா சப்தசதியிலும் தோழி, தலைவி, தலைவனை சந்திக்கும் குறியிடம் கோதாவரி நதிக்கரை, எள்ளின் புனம், நெல்வயல், திணைப்புனம், ஆலமரம், தாமரைக்குளம் போன்ற இடங்கள் குறியிடமாகக் காட்டப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான குறியிடத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பவளாகத் தோழி செயல்பட்ட ஒப்புமைத் தன்மை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

அகநானூற்றில் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கண்டித்தால் பிரிந்து சென்றுவிடுவான். அதனால் நொய் அரிசியை உண்டு குழந்தைக்கு பால் இல்லாத வறுமையான வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்பதை அறிவுடை பெண்கள் அறிந்து தலைவன் மீது உள்ள ஊடலைத் தவிர்ப்பார்கள் என்று தலைவிக்குத் தோழி அறிவுரை கூறுவது போல காதா சப்தசதியில் தலைவன் வெள்ளரிக் கொடி போன்று கிடைத்ததைப் பற்றிக்கொள்வான். வெள்ளரிக் கொடி படருவதை தடுத்தால் முறிந்துவிடுவது போல தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்தைக் கண்டித்தால் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விடுவான். இது இல்லறப் பெண்களின் மாண்புடைய செயல் இல்லை என்று தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துவதில் ஒப்புமைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத் தோழி போன்றே, காதா சப்தசதியில் தோழியும் தலைவியின் இல்லறம் சிறக்க உறுதுணையாகச் செயல்பட்டவள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தலைவி கூற்று

குறுந்தொகைத் தலைவி, தலைவன் தூதை ஏற்றுக்கொண்ட செயலை தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

“புல்வீழ் இற்றிக் கல்லிவர் வெள்வோர்

வரையிழி அருவியின் தோன்றும் நாடன்

தீதில் நெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வந்தன்று-வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய் தீயின் எதிர்கொண்டு
தான்மணந் தனைய மென விடுகந் தூதே.”⁴²

இற்றி மரத்தின் வேர்கள் கல்லில் படருவது அருவி போன்று தோன்றும் மலை நாட்டிற்குத் தலைவன் குற்றமில்லாதவனாக அவன் அனுப்பிய தூது நம்மிடையே வந்தது. அதை தீயில் ஊற்றிய நெய்யை தீ பற்றிக் கொள்வது போல தலைவன் தூதை ஏற்றுக்கொண்டதாகத் தலைவி, தோழிக்குக் கூறுவதில் இற்றி மரத்தின் இலை, கிளைகள் வெளியில் தெரிந்தாலும் அதன் வேர் பூமியை பற்றிக்கொண்டிருப்பது போல அவனுடைய தூதின் வழி குடும்பத்தின் மீதுள்ள பற்றை அறியமுடிகிறது என்று தலைவி நினைத்துத் தலைவனின் தூதினை ஏற்றுக்கொண்ட செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

குறுந்தொகைத் தலைவி, தோழிக்கு வாயில் மறுத்துத் தலைவனுக்கு தன் மீது அன்பு இல்லை என்று கூறுகின்றாள்.

“நன்நலந் தொலைய, நலமிகச் சாஅய்,
இன்னுயிர் கழியினும் உரைய லவர்நமக்கு
அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ தோழி
புலவிய.தெவனோ அன்பிலங் கடையே?”⁴³

தலைவனின் பரத்தைப் பிரிவை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தோழி, தலைவியிடம் வேண்டும் பொழுது தலைவி, தலைவனுக்குத் தன் மீது அன்பு இல்லை என்றும், அன்பு இல்லாதவன் மீது எவ்வாறு ஊடல் கொள்ளமுடியும் என்று தோழியிடம் தலைவி தன் நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றாள். பெற்றோரை மதிப்பது போன்று தலைவனை மதிக்க முடியுமே தவிர அவன் மீது ஊடல் கொள்ளமுடியாது என்று தலைவனின் அன்பற்ற தன்மை சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

காதா சப்தசதியில் தலைவன் தான் விரும்பும் பெண்ணின் பெயரை சொல்லித் தலைவியை அழைக்கின்ற அவல நிலை பதிவு செய்யப்படுகிறது.

“அவள்பெயர் கொண்டெனை அழைத்தி டட்டும்
அவரிடம் தவறென யாதும் கூறேல்,
எங்கா கினும்தம் இதய மொன்றி
இன்புற் றாலே எமக்குப் போதும்”⁴⁴

தலைவன் செயலைத் தோழி கண்டிக்கும்போது தலைவி அவன் விரும்பும் பெண்ணின் மீதாவது நிலையான அன்பை செலுத்தட்டும் என்று கூறுகின்றாள். தன் மனைவி வீட்டில் இருக்கும் நிலையில் வேறொரு பெண்ணின் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கும் ஆண்களின் அதிகாரப்போக்குப் பதிவு செய்யப்படுகிறது.

காதா சப்தசதி தலைவன் ஊடல் கொண்ட தலைவியிடம் ஊடல் வேண்டாம் என்று இறைஞ்சுகின்றான்.

“அன்பு காதல் அறமுடை யவர்பால்
ஊடல் கூடல் உறுவ தன்றி
நெஞ்ச மிலார்பால் நேய முறுதல்
பார்ப்பவர் சிரிக்கும் பாங்குடைத் தன்றே”⁴⁵

தலைவனிடம், தலைவி அன்பும், பண்பும் உள்ளவர்களிடம் தான் ஊடல் கொள்ளமுடியும். அன்பில்லாத இடத்து ஊடல் கொள்வது நகைப்புக்குரிய செயலாகும் என்று தலைவி, தலைவனைத் தன் மீது அன்பில்லாதவன் என்பதை உணர்த்துகின்றாள். அன்புடையவர்களிடம் தான் கோபம் உண்டாகும் தெரியாதவர்களிடம் கோபப்பட முடியாது என்று தலைவி, தலைவனுக்கு உணர்த்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தலைவி, தலைவன் பரத்தையிடம் சென்றாலும் அவன் அனுப்பிய தூதை ஏற்றுக்கொண்டது போல காதா சப்தசதியில் தலைவன் தான் விரும்பிய பெண்ணின் பெயரைச் சொல்லி தலைவியை அழைத்த போதும் தலைவனின் தவறை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்கின்றாள். பரத்தையர் பிரிவு மேற்கொண்டும் திரும்பும் தலைவன் தவறை மன்னிக்கும் மனநிலை உள்ள பெண்களை இரண்டு இலக்கியங்களும் பதிவு செய்கின்றன. குறுந்தொகையில் தோழி, தலைவனை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்பொழுது தலைவி

மறுக்கின்றாள். தலைவனை மதிக்க முடியுமே தவிர அவனைத் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டு ஊடல் தவிர்க்க முடியாது என்று தலைவன் அன்பில்லாதவன் என்பதைத் தோழியிடம் தலைவி கூறுகின்றாள். அதைப்போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன் அன்பும் பண்பும் உள்ளவனாக இருந்தால் தானே ஊடல் கொள்ளமுடியும். அன்பில்லாதவனிடம் ஊடல் கொள்வது நகைப்புக்குரிய செயலாகிவிடும் என்று தலைவனின் அன்பில்லாத தன்மையை குறிப்பிடுகின்றாள். சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவனின் பரத்தைப் பிரிவு, தலைவனின் அன்பில்லாத செயலில் ஒத்தத் தன்மை வெளிப்படுகின்றது.

தலைவன் கூற்று

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியைத் தோழியர் கூட்டத்தில் கண்டு அவள் அழகை வியந்து போற்றுகின்றான்.

“அல்குபட ருழந்த அரிமதர் மழைக்கண்
பல்பூம் பகைத்தழை நுடங்கு மல்குல்
திருமணி புரையு மேனி மடவோள்
யார்மகள் கொல்லிவள் தந்தை வாழியர்
துயரம் உறீஇயினள் எம்மே அகல்வயல்
அரிவனர் அரிந்துந் தருவனர் பெற்றுந்
தண்சேறு தாஅய் மதனுடை நோன்தாள்
கண்போல் நெய்தல் போர்விற்புக்குந்
திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி
தன்திறம் பெறுகஇவள் ஈன்ற தாயே.”⁴⁶

செவ்வரி படர்ந்த கண்களையும், பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட தழையாடையையும், அணிந்த நீலமணி போன்ற மேனியை உடைய இவள் யார் என்று தெரியவில்லை. யாருடைய அழகையும் கண்டு மயங்காத என்னுடைய உள்ளத்தை அசைத்துவிட்டாள். இவளைப் பெற்ற தந்தையும் தாயும் நலம் பல பெற்று வாழ்வார்களாக என்று தலைவன், தலைவியின் அழகு நலனைப்

பாராட்டுகின்றான். தலைவியின் அழகு தலைவனின் அசையாத உள்ளத்தையும் அசைத்துவிட்டது என்று தலைவியின் அழகு நலனையும் போற்றும் தலைவனின் பண்பை அறியமுடிகின்றது.

மலை மேகங்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் மழையைப் பொழிவதால் சந்தன மரங்கள் தழைத்து வளரும்; மரத்தின் சந்தனத்தை தலைவி அரைத்துப் பூசிய ஐந்து வகையாகப் பின்னப்பட்ட கூந்தலை உடையவள். அவள் தன்னைப் பாராமல் மணல் பரப்பில் தன் தோழிகளுடன் விளையாடப் பந்துடன் செல்கின்றாள். தலைவி கண்டு கொள்ளாமல் செல்வதால் அவளிடம் இரைஞ்சி நிற்பதைக் கைவிட்டு விடாதே. அவளை அன்றி உனக்கு வேறு மருந்தில்லை என்று நற்றிணைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறித் தலைவியின் அன்பிற்காக ஏங்கி காத்து நிற்கின்றான். தலைவி தனக்கு இல்லை என்றால் உயிர் வாழ முடியாது என்று நினைக்கின்ற தலைவனின் அன்புள்ளம் வெளிப்படுகின்றது.

“கொண்டல் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணன் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளாள் ஆயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்”மா நெஞ்சே என்னதூஉம்
அருந்துயர் அவலந் தீர்க்கும்
மருந்துபிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே.”⁴⁷

பாங்கியற் கூட்டத்தில் தலைவன், தன் எண்ணத்தைத் தோழியிடம் உரைக்கின்றான். தோழி மறுக்கும் நிலையில் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி தலைவியை மீண்டும் சந்திக்க முடியாத நிலையை எண்ணி வருந்துகிறான்.

நற்றிணையில் பாங்கன் தலைவனிடம் ஒரு பெண்ணிற்காக நற்பண்புகளை இழந்துவிட்டாய் என்று கண்டிக்கும் சூழலில், அதற்குத் தலைவன், தலைவியைக் காண்பதற்கு முன்பு இருந்தன என்று தலைவியின் அழகு நலனைப் போற்றுகின்றான்.

“நயனும் நண்பும் நானும்நன்கு உடைமையும்
பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்
நும்மினும் உடையேன்” மன்னே கம்மென
எதிர்த்த தித்தி ஏரிள வனமுலை
விதிர்த்துவிட் டன்ன அம்நுண் சுணங்கின்
ஐம்பால் வகுத்த கூந்தல் செம்பொன்
திருநுதற் பொலிந்த தேம்பாய் ஓதி
முதுநீர் இலஞ்சி பூத்த குவளை
எதிர்மலர்ப் பிணையல் அன்னவிவள்
அரிமதர் மழைக்கண் காணா ஊங்கே.”⁴⁸

குவளை மலரைப் போன்ற தலைவியின் செவ்வரி படர்ந்த கண்களைக் காண்பதற்கு முன்பு பிறருடன் பழகாதலும், சுற்றம் பேணல், நட்பு, நாணம், பிறருக்கு உதவுதல், உலக நெறி அறிந்து நன்னெறியில் நடத்தல் இவை எல்லாம் இருந்தன. ஆனால் இவையெல்லாம் தலைவியைக் கண்ட பிறகு இல்லை என்று தலைவன் கூறுவது அப்பண்புகள் எல்லாம் தலைவி பொருட்டாயின என்று கூறப்படுகின்றது. தலைவனின் இல்லற வாழ்க்கையைப் போற்றி பாதுகாக்கக்கூடியவள் தலைவி என்பதைத் தலைவனின் செயல் உணர்த்துவதாக அறியமுடிகிறது.

காதா சப்தசதியில் தலைவன், தலைவியை சந்திக்கச் செல்லும் நிலையில் தலைவியின் ஊர் பற்றி பாங்கனிடம் கூறி மகிழ்கின்றான்.

“சொக்க வைக்கும் சரி குழலாள்முகம்
காண்ப திருக்க! காத லாள்வாழ்

ஊரின் எல்லையி லுளவயல் காணினும்

கண்கள் இன்பக் களிப்பில் திளைக்கும்.”⁴⁹

தலைவன், தலைவியின் ஊர் எல்லையைக் கண்ட உடனே மனம் மகிழ்கின்றான். தலைவியின் முகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைவதற்கு முன்பு அவளின் ஊர் எல்லையைக் கண்ட உடன் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது என்று பாங்கனிடம் தலைவன் கூறுவது தலைவியைச் சார்ந்தவைகள் அத்தனையும் தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாக்குபவையாக இருக்கின்றன என்பது வெளிப்படுகின்றன.

தலைவன் தலைவியின் அழகைப் பாங்கனிடம் கூறி பாராட்டுகின்றான்.

“இதழ்சுவைத் திடுங்கால் ஏந்திழை தலையை

அசைப்பச் சுரிகுழல் அவிந்து சிதறிட

மதுமணம் வேண்டி வண்டுகள் மொய்த்த

தாமரை போன்ற காமர் முகத்தை

நெஞ்சத் திப்போதும் நினைக்கின் றேனே.”⁵⁰

தலைவியின் கருங்கூந்தலின் அழகு, இதழ் என்று பாராட்டும் தலைவனின் அன்பு தாமரை மலரை நாடிய வண்டு போல இருந்தது என்று போற்றப்படுகின்றது. தலைவன், தலைவியின் அழகைப் பாராட்டி தன் மனதின் மகிழ்ச்சியைப் பாங்கனிடம் வெளிப்படுத்துவது தலைவனின் அன்பின் வெளிப்பாடாகவும் மீண்டும் பாங்கன் மூலம் தலைவியை சந்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமைகின்றது.

நற்றிணையில் யாருக்காவும் தன் மனதைப் பறிகொடுக்காத தலைவன், தலைவியின் அழகில் தன் மனதைப் பறிகொடுத்துத் தன் நற்பண்புகள் அனைத்தையும் இழந்தான் என்றும் அப்பண்புகளைத் தரக்கூடியவள் தலைவி என்று இல்லற வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற தலைவியை பெற்றெடுத்த தந்தையும் தாயும் எல்லா நலனும் பெற்று வாழ்வார்களாக என்று தலைவியின் உறவுகளைப் பாராட்டும் தலைவனைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவியின் முகத்தைக் காண்பதற்கு முன்பே தலைவியின் ஊர் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றது என்று

தலைவன், தலைவியின் ஊரையும் பாராட்டுகின்றான். நற்றிணை, காதா சப்தசதி இரண்டிலும் தலைவனுக்கு, தலைவி மட்டுமல்லாமல் தலைவியின் உறவுகள், அவள் வாழ்கின்ற ஊர் என்று அனைத்தும் மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன.

தலைவி, தலைவன் கண்டுகொள்ளாமல் செல்கின்றான் என்பதை தோழியிடம் கூறும் நிலையில் அதைத் தோழி மறுக்கின்றாள். ஆனால் தலைவன், தன் நோய்க்கு மருந்து தலைவி மட்டுமே என்று கூறி தன் மனதை ஆறுதல் அடையச் செய்கின்றான். தலைவியின் அழகு என் உள்ளத்தை அசைத்து விட்டது என்று தலைவியின் அழகு நலனைப் பாராட்டும் நற்றிணை தலைவன் போன்று காதா சப்தசதியிலும் இதழ், கூந்தல் என்று தலைவியின் அழகைத் தலைவன் பாராட்டுவதோடு தாமரை மலரை நாடும் வண்டு என்று தன் அன்பை தலைவன் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவன், தலைவியின் அழகு நலனைப் புகழ்ந்துரைப்பதில் ஒற்றுமைத் தன்மை வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாங்கன் கூற்று

குறுந்தொகையில் பாங்கன், காமம் அறிவில்லாதவர்களிடம் சென்று சேரும் தன்மையுடையது என்று தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றான்.

“பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளருவி
முதுவாய்க் கோடியர் முழுவின் ததும்பிச்
சிலம்பின் இழிதரும் இலங்குமலை வெற்ப
நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்
நன்றென உணரார் மாட்டும்
சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தைமைத்தே.”⁵¹

காமத்திற்கு வயப்பட்டவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள் என்றும், மலையிலிருந்து அருவி வீழ்வது போன்று தலைவன் தன் நிலையிலிருந்து இறங்கி காம வயப்படக்கூடாது என்றும் பாங்கன் தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறி தலைவனைத் திருத்த முயல்கின்றான்.

காமத்தின் இயல்பை அறியாதவர்கள் அதனை உயர்த்தி பேசுவார்கள் என்று குறுந்தொகையில் பாங்கன், தலைவனிடம் காமத்தின்பால் மனதைச் செலுத்தக்கூடாது என்று எடுத்துரைக்கின்றான்.

“காமம் காமம் என்ப காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே நினைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா இளம்புல்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே.”⁵²

காமத்தை ஆராயும்போது அது அணங்கு தாக்குதல் போன்றது இல்லை. அது நோயும் இல்லை, முதிய பசு பள்ளத்தில் படுத்துக்கொண்டு மேட்டு நிலத்தில் உள்ள பசிய புல்லை நாவால் தடவிப் பார்ப்பது போன்று காமம் நினைத்தளவில் இன்பம் உண்டாக்கக் கூடியது. அது அறிவுடையவர்களிடம் தோன்றாது என்று பாங்கன், தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றான். தலைவியின் மீதுள்ள காமத்தினால் தலைவனின் பண்பு நலனில் குறை ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்று நினைக்கின்ற பாங்கனின் நட்பை அறியமுடிகிறது.

காதா சப்தசதியில் பாங்கன், தலைவியின் அழகு நலனைத் தலைவனிடம் பாராட்டுகின்றான்.

“எழில்மிகு முறுப்பினில் எதில்முதற் பார்வை
வீழ்ந்ததோ அதிலே ஆழ்ந்ததே யன்றி
மேனி முழுதும் மேவ எவரும்
கண்க ளாரக் கண்ட திலையே”⁵³

தலைவியின் அழகைக் கண்டவர்கள் அதிலிருந்து கண்களை எடுக்க மாட்டார்கள் என்றும், அவள் அழகு பொங்கும் மேனியை உடையவள் என்றும் தலைவியின் அழகு பாங்கனால் பாராட்டப்படுகின்றது. தலைவன், தலைவி மீது கொண்ட அன்பைப் பாராட்டும் நோக்கத்தில் பாங்கனின் செயல் காணப்படுகின்றது.

தலைவியின் அழகு விஷச்செடி போன்று துன்பம் தரக்கூடியது என்று பாங்கன் கூறுகின்றான்.

“ஊரவர் தலைவன் சீரமர் சிறுமகள்
பேதை யாயினும் பெருமயக் குறுத்தும்
நஞ்சுக் கொடியென நாளை வளர்ந்தே.
அஞ்சு மாறே அமைதற்கென் னென்பாம்,”⁵⁴

விஷச்செடி வேகமாக வளர்ந்து அச்சத்தை உண்டு பண்ணுவது போல பருவம் அடையாத பேதைப் பருவத்துப் பெண், அவள் அழகைக் கண்டாலே பார்க்கின்றவர்களுக்கு மயக்கத்தை உண்டாக்குகின்றது. அவள் பருவம் அடைந்தால் அவள் அழகே அச்சத்தை உண்டாக்கும் என்று பாங்கன் தலைவியின் அழகை விஷச் செடியின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகின்றான். தலைவியின் அழகு தலைவனுக்கு ஆபத்தாக முடிந்துவிடக் கூடாது என்று பாங்கன், தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றான்.

பருவம் எய்தாத பெண்ணின் அழகைப் பாங்கன் பாராட்டுகின்றான்.

“முல்லைக் கொடியில் முசும் வண்டு
ஏதோ தனிச்சிறப் பிருக்கக் கண்டு
கண்க ளாலே களித்துப் பருகி
இன்ப மெய்தி இசைத்திருக் கிறதே”⁵⁵

முல்லை மலர்கள் பூத்து தேன் சொரிவதற்கு முன்பு வண்டுகள் மொய்ப்பது போல பருவம் எய்தாத பெண்ணின் அழகு நலனைத் தலைவன் புகழ்கின்றான். இளம் பெண்ணின் அழகு போற்றத்தக்க வகையில் இருக்கும் என்று பாங்கன் கூறுவது தலைவனின் காதலை ஊக்கப்படுத்துவதாக இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

குறுந்தொகையில் பாங்கன், காமம் என்பது அறிவானவர்களிடம் தோன்றக்கூடாது என்றும், அது தலைவனின் உயர்ந்த பண்பிற்கு பொருத்தமில்லாதது என்று கண்டிக்கின்றான். குறுந்தொகையில் காமம் சிறந்தது என்கின்றவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள் என்று பாங்கன் கூறுவதைப் போன்று

தலைவியின் அழகு விஷச் செடியைப் போன்று அச்சத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியது என்று காதா சப்தசதியில் பாங்கன், தலைவனின் காதலை எச்சரிக்கும் நோக்கத்தில் கூறுவதாக அறியமுடிகிறது. குறுந்தொகை, காதா சப்தசதியில் தலைவன் காமத்தில் தன் உயர்ந்த பண்பை இழந்துவிடக் கூடாது என்று எச்சரிக்கும் பாங்கனின் நட்பில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன. காதா சப்தசதியில் தலைவனின் காதலை ஊக்குவிக்கும் பாங்கனின் செயலும் பதிவு செய்யப்படுகிறது.

பரத்தையின் செயல்

பரிபாடல் வையப் பாடலில் வையை புதுப்புனலில் நீராடுவதற்காக ஆண்களும் பெண்களும் வையை ஆற்றில் நிறைந்து காணப்படும் குழலில், தலைவியின் தோழிகள் வையை கரையில் மற்ற பெண்களின் அணிகலன்களைக் கண்டு களிப்பதற்காக வையை கரையை சுற்றி வருகின்றனர்.

“இயலணி அணிநிற்ப வேறி யமர்பரப்பின்
அயலய லணிநோக்கி ஆங்காங்கு வருபவர்
இடுவளை ஆரமோடு டத்தா னுடனாகக்
கெடுவளை பூண்டவள் மேனியிற் கண்டு
நொந்தவள் மாற்றாள் இவளென நோக்கத்”⁵⁶

தலைவியின் வளையல்களையும், ஆரத்தையும் தலைவிக்குத் தெரியாமல் திருடி தன் காதற்பரத்தைக்குக் கொடுத்த தலைவன், பரத்தைக்கு அருகில் நிற்பதைப் பார்த்து இந்த அணிகலன் தன் தலைவிக்குரியது என்பதை தலைவியின் தோழிகள் அறிகின்றார்கள். தன் தலைவிக்குத் தெரியாமல் அணிகலன்களைத் திருடிக் கொடுத்துப் பரத்தையிடம் சென்று வந்த தலைவனின் செயலை அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் தோழியர் தான் திருடியதை அறிந்துவிட்டார்கள் என்பதை அறிந்த தலைவனின் முகம் மாறுகின்றது.

“தந்த கள்வன் சமழ்ப்புமுகங் காண்மின்
செருச்செய்த வாளி சீற்றத் தவையன்ன

நேரிதழ் உண்கணார் நிரைகா டாக

ஓடி யொளித்தொய்யப் போவா னிலைகாண்மின்”⁵⁷

தலைவன் முகம் மாறுவதை அறிந்து கேலி செய்யும் தோழியர் கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பரத்தை வையை கரையில் கூடியிருக்கும் மகளிர் கூட்டத்திற்குள் சென்று ஒழிந்து கொள்கின்றாள். அதைப் பார்த்துத் தோழியர் பரத்தையின் தப்பி செல்லும் செயலைப் பாருங்கள் என்று பரத்தையைப் பார்த்து கேலி செய்கின்றனர்.

பரத்தை தன்னைத் தேடி வரும் தோழியர் கூட்டத்தைப் பார்த்து ஏன் என்னைத் தொடர்கின்றீர்கள் என்று கேட்கின்றாள். தலைவியும் தன் அணிகலன்களைப் பரத்தை அணிந்திருப்பதைப் பார்த்து திகைத்து நிற்கின்றாள். அந்நிலையில் தோழியர்கள், பரத்தையை ஏசுகின்றனர்.

“ஆயத் தொடுத்தி யவளை யமர்காம
மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை
பெண்மைப் பொதுமைப் பிணையிலி யைம்புலத்தைத்
துற்றுவ துற்றுந் துணையிதழ் வாய்த்தொட்டி
முற்றா நறாநறா மொய்புன லட்டிக்
காரிகைநீர் ஏர்வயற் காமக் களிநாஞ்சில்
மூரி தவிர முடுக்கு முதுசாடி
மடமதர் உண்கண் கயிறாக வைத்துத்
தடமென்றோள் தொட்டுத் தகைத்து மடவிரலால்
இட்டார்க் கியாழார்த்தும் பாணியில் எம்மிழையைத்
தொட்டார்த்தும் இன்பத் துறைப்பொதுவி கெட்டதைப்
பொய்தல் மகளிர்கண் காண இகுத்தந் திவ்
வையைத் தொழுவத்துத் தந்து வடித்திடித்து
மத்திகை மாலையா மோதி அவையத்துத்
தொடர்ந்தேம் எருது தொழில்செய்யா தோட
விடுங்கடன் வேளாளார்க் கின்று படர்ந்தியாம்

தன்மார்பந் தண்டந் தருமாரத் தாள்மார்பு

நின்மார்பு மோரொத்த நீர்மையகொ லென்னாமுன்”⁵⁸

எல்லோரும் தேடிவரும் விலைமகளாகிய கணிகையே! ஓர் ஆண்மகனால் விரும்பப்படாதவளே, காழுகப் பன்றிகள் விருப்பப்படுபவளே, வளப்பமான வயலில் எம்முடைய எருதைப் பூட்டி உழுகின்ற படைச்சாலே, வேளாளர்கள் தம் எருதைத் தம் தொழிலைச் செய்யாது, அடுத்தவர்களின் தொழிலைச் செய்வதற்கு ஓடவிடுவது சரியான செயலாக இருக்காது என்று தலைவியும் தண்டமாக முத்து மாலையைப் பெற்றுக்கொண்டு இன்பம் தரும் நீயும் சரியாக முடியுமா என்று தோழியர்கள் பரத்தையை ஏசுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தையர்களை விலை மகளிர், கணிகையர் என்று கூறி ஏசும் செயல் பரிபாடலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. தலைவனின் பணத்திற்காகத் தங்களை விலையாகக் கொடுக்கும் கணிகை குலப் பெண்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களை இப்பாடலில் அறியமுடிகிறது.

முதுபெண்டிர், பரத்தையிடம், அவள் தலைவியை ஏசியதற்காகக் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்குமாறு கூறுகின்றனர். ஆனால் பரத்தை எதிரியை எதிரி வணங்குவது நடைபெறாத செயல். அதுபோன்று மாற்றாளை மாற்றாள் வணங்குவது என்பது பெருமைக்குரிய செயல் ஆகாது என்று கூறி தலைவியை வணங்க மறுக்கின்றாள்.

“அ ... சொல் நல்லவை நாணாமற்

றந்து முழுவின் வருவாய் நீ வாய்வாளா

எந்தை எனக்கீத்த இடுவளை ஆரப்பூண்

வந்தவழி நிற்பால் மாயக் களவன்றேல்

தந்தானைத் தந்தே தருக்கு”⁵⁹

தலைவி தன்னுடைய வளையல்களையும், ஆரத்தையும் தந்தவன் யார் என்று கூறுமாறு கேட்கின்றாள்.

அதற்குப் பரத்தை தலைவன் தனக்கு விலையாகக் கொடுத்தது என்று கூறுகின்றாள்.

“மாலை யணிய விலைதந்தான் மாதர்நின்
கால சிலம்பும் கழற்றுவான் சால
அதிரலங் கண்ணிநீ அன்பனெந் கன்பன்
கதுவாய் அவன்கள்வன் கள்விநா னல்லேன்
எனவாங்கு
வச்சிய மானே மறலினை மாற்றுமக்கு
நச்சினார் ஈபவை நாடறிய நும்மவே”⁶⁰

பரத்தை, தலைவியிடம் உன்னால் விரும்பப்படுகின்ற தலைவன் என் மீது அன்புடையவன். அதனால் வளையல்களையும். ஆரத்தையும் எனக்கு விலையாகக் கொடுத்தான். நாளை உன்னுடைய காலில் கிடக்கும் சிலம்பையும் எனக்காகக் கழற்றுவான். அதனால் திருடன் உன்னுடைய தலைவன் தான், நான் திருடி இல்லை என்று கூறுகின்றாள். பரத்தையின் மீது இருக்கின்ற விருப்பத்தின் காரணமாகத் தன் தலைவியின் அணிகலன்களைத் திருடிச் சென்று இன்பம் நுகர்ந்த ஆண்களின் செயலை இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

இந்த நிகழ்வைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் பரத்தையிடம் சில வார்த்தைகளையும் கூறுகின்றனர்.

“வச்சிய மானே மறலினை மாற்றுமக்கு
நச்சினார் ஈபவை நாடறிய நும்மவே”⁶¹

பரத்தையிடம் இன்பம் நுகர்வதற்காகத் தலைவன் கொடுத்த பொருட்கள் உம்முடையவை தான். அதனால் பரத்தையே தலைவியையோ, மற்றவர்களையோ ஏச வேண்டாம் என்று கண்டோர் பரத்தைக்கு அறிவுரை கூறி அனுப்புகின்றார்கள். இன்பம் நுகர்ச்சிக்காக விலையாகக் கொடுத்த பொருள் யாரும் திருப்பிக் கேட்கக் கூடாது என்ற சிந்தனையைக் கண்டோர் கூற்றின் வழி அறியமுடிகிறது. பரிபாடல் விலைமகளிர் பற்றிய செய்தியைப் பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காதா சப்தசதியில் பரத்தை தன் மகளுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றாள்.

“முற்றும் அணிந்து முடிய வில்லை
எனினும் விரைந்தே ஏகுக குழந்தாய்!

வேட்கை வெம்மை விரைவகன் நிடினே
மீண்டும் அவனுளம் மேவுத லரிதே.”⁶²

பரத்தை தன் மகளிடம் தலைவனுக்கு உன் மீது இருக்கும் விருப்பம் குறைந்தால் தலைவன் மற்றொரு பெண்ணை தேடிச் சென்று விடுவான். அதனால் அணிகலன் அணிவதில் நேரம் கடத்தாமல், தலைவனைக் காத்திருக்க வைக்காமல் விரைந்து செல் என்று அறிவுரை கூறுகின்றாள். தலைவன் விருப்பம் நீங்குவதற்கு முன் செல் என்று பரத்தை தன் மகளுக்கு அறிவுறுத்துவது விலைமகளிரின் செயலாகக் காணப்படுகின்றது.

நெருப்பு அனைத்து இடங்களிலும் ஒளிர்வது போன்று ஒளிர வேண்டும் என்று பரத்தை தன் மகளுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றாள்.

“கள்ளாட் டயரும் களத்தொளிர் நெருப்பே
வேள்விக் களத்தும் விளைத லறிவாம்!
ஆதலின் எழிலார் ஆய்தொடி அரிவை!
தாழ்ந்தோர் தமையும் தவிர்த்தல் கூடா”⁶³

நெருப்பு கள்ளுண்ணும் இழிந்த இடத்திலும், உயர்ந்த வேள்விச் சாலையிலும் ஒளிக்கிறது. அது போல உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்று நினைக்காமல் அனைவரையும் ஒன்றாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று விலைமகளிரின் பண்புகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதைப் பரத்தை தன் மகளுக்கு அறிவுறுத்துகின்ற விதமாக இப்பாடல் காணப்படுகின்றது.

பரிபாடலில் தலைவன் தலைவியின் அணிகலன்களைத் திருடி பரத்தையிடம் கொடுத்து இன்பம் நுகர்ந்த செயல் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இன்ப நுகர்ச்சிக்கு விலையாகக் கொடுத்த பொருளைத் திருப்பித் தரத் தேவையில்லை என்று கண்டோர், பரத்தையிடம் கூறுவது விலைமகளிர் பற்றிய பண்புகளைப் பதிவு செய்கின்றது. பரத்தை, தலைவியிடம் அவள் கால் சிலம்பையும் நாளை கழற்றச் சொல்வேன் என்று கூறுவது விலைமகளிரின் மன வெளிப்பாட்டையும் இல்லற மகளிர் வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் பரிபாடல் பதிவு செய்வது போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவனின் வருத்தம் நீங்கும் முன்

விரைந்து செல் என்றும் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் பற்றி பரத்தை மகளிர் பாகுபாடு பார்க்கக்கூடாது என்றும் தாய் அறிவுரை கூறுவது பணம் மட்டும் குறிக்கோளாக வைத்திருந்ததைப் பதிவு செய்கின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் விலைமகளிர் பற்றிய பண்புகளைப் பதிவு செய்வதில் ஒற்றமைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன.

முடிவுரை

மக்களின் பெயர் இயற்பெயரால் அழைக்கப்படாமல் பொதுப்பெயராக அழைக்கப்படும் தன்மை சங்க அக இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியம் போன்று மாந்தர்களின் பெயர்கள் பொதுப்பெயரால் சுட்டப்படும் தன்மை ஆந்திர நாட்டு அகநானூறு என்று அழைக்கப்படும் காதா சப்தசதியில் காணப்படுகின்றது. திணை, துறை பாகுபாடு காதா சப்தசதியில் காணப்படவில்லை. ஆனால் சங்க இலக்கியம் போன்று மக்களின் பெயர்கள் பொதுப்பெயரால் தலைவன், தலைவி என்று அழைக்கப்படுவதால் சங்க இலக்கியத்துடன், காதா சப்தசதியை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கான ஒற்றுமைப் பண்புகள் காணப்படுகின்றன.

குறுந்தொகை, நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியைக் காண்பதற்காக மலைகளின் வழி பல்வேறு இன்னல்களைக் கடந்து வருவதால் அதில் தலைவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தால் தலைவி தாங்கிக் கொள்ளமாட்டாள்; இறந்துபடுவாள். அதனால் தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று பகல்குறி, இரவுக்குறி மறுத்து வரைவுகடாவுதல் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான குறியிடம் காட்டப்படுவதோடு தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தோழி வற்புறுத்துவதிலும் ஒரே மாதிரியான செயல்கள் காணப்படுகின்றன. குறுந்தொகையில் கார்கால வரவைப் பார்த்து வருந்தும் தலைவியைக் கார்காலம் அல்ல என்று ஆற்றுவிக்கும் தோழியைப் போல காதாசப்தசதியிலும் விந்திய மலையிலிருந்து வரும் மேகங்களைத் தீயின் புகை மூட்டங்கள் என்று கூறி கார்காலம் அல்ல என்று தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிப்பதில் ஒத்த தன்மை வெளிப்படுகிறது.

நற்றிணையில் தலைவன், பரத்தையைப் பாக்கவில்லை என்று கூறும் பொய்யைக் கண்டிப்பது போல காதா சப்தசதியிலும் தலைவி தன் உடன் இருக்கக் காமக்கிழத்தியின் பெயரைச் சொல்லி தன் தலைவியை அழைக்கும் தலைவனைப் பாராட்டுவது போன்று தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்தைத் தலைவி கண்டிக்கின்றாள். நற்றிணையில் பரத்தையர் பலர் தலைவனைப் பற்றி இழப்பதைக் கண்ணால் பார்த்த பிறகும் கண்டிக்க முடியாமல் இருக்கும் தன் மனநிலையைத் தோழி, தலைவனிடம் வெளிப்படுத்துவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்தைக் கண்டிக்கின்றாள். நற்றிணையிலும் காதா சப்தசதியிலும் தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்தையும் பொய் கூறுவதையும் கண்டிக்கும் பெண்களாக தோழி, தலைவியின் செயல்கள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கலித்தொகை நெய்தல் கலியில் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் கனவில் வந்து அபயம் தந்ததாகவும் கனவில் நடந்தது உண்மையில் நடக்கும் என்று தலைவி நம்பிக்கையுடன் இருக்கின்றாள். மற்றொரு தலைவி தனக்கு அபயம் தரவில்லை என்றால் கூக்குரலிட்டு தலைவன் தன்னைவிட்டு நீங்குவதை ஊராருக்குத் தெரியப்படுத்துவேன் என்று கூறுகின்றாள். காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, கனவில் தலைவனைக் கண்டு அவனுடன் சண்டையிடுகின்றாள். தலைவன் தன்னுடன் இல்லை என்றாலும் அவன் உருவமும் காதல் மொழியும் தன்னுடன் இணைந்துவிட்டன என்று கூறுகின்றாள். கலித்தொகை, காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களும் தலைவன் பிரிவை எண்ணி வருந்தும் பெண்கள் அவனைக் கனவில் கண்டு சண்டையிடுவது மகிழ்ச்சியடைவது போன்ற நிகழ்வுகளில் ஒற்றுமைப் பண்புகள் ஆராய்ந்து பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

குறுந்தொகையில் பாலை நில வழியை கடந்து செல்லும்போது யானை, வழிப்போக்கர்கள் தண்ணீர் உணவு இல்லாமல் யா மரப்பட்டைகளையும் உகா மரப்பட்டைகளையும் மென்று தின்று பசியையும் தாகத்தையும் போக்குவது போல காதா சப்தசதியிலும் எருமை, தண்ணீர் தாகத்தால் மலைப் பாம்பை காட்டாறு என்று நக்குவது, எருமையின் எச்சிலை மலைப் பாம்பு தண்ணீர் என்று நினைத்துப் பருகுவது உயிருக்கு ஆபத்தான நிலை, பாலை நில வெம்மையின்

காரணமாக நிலவியதை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பாலை நில வெப்பம், மறவர்கள் வழிப்போக்கர்களின் உயிரை எடுக்கும் செயலைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் பாலை நில வெம்மை உயிரைப் பறிக்கும் நிலையில் இருந்தது பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

அகநானூறில் தலைவன் மலைகளின் வழி தலைவியை சந்திப்பதற்காக வருகின்ற குழலில் பகல் குறியில் ஏற்படும் சிக்கலைக் கூறி இரவுக் குறியிலும், இரவுக்குறியில் பெற்றோர் வீட்டில் இருப்பர் என்பதை உணர்த்தி பகல் குறியிலும் தோழி, தலைவனுக்கு குறியிடத்தைக் குறிப்பிடுகின்றாள். காதா சப்தசதியிலும் தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்கான குறியிடம் கோதாவரி நதிக்கரை, எள்ளின் புனம், நெல்வயல், தினைப்புனம், ஆலமரம், தாமரைக்குளம் குறியிடமாகக் காட்டப்படுகின்றன.

அகநானூற்றில் தலைவனின் பரத்தமையைக் கண்டித்தால் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றுவிடுவான். அதனால் தலைவி நொய் அரிசியை உண்டு குழந்தைக்கு பால் இல்லாமல் வறுமை வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்று தோழி, தலைவிக்கு அறிவுரை கூறுவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன் பண்பு வெள்ளரிக் கொடி போன்றது கிடைத்ததைப் பற்றிக் கொள்ளும் என்று உவமை மூலம் விளக்கப்படுகிறது. இரண்டு இலக்கியங்களும் தலைவனைக் கண்டித்தால் பிரிந்து சென்று விடுவான். அதனால் தலைவி இன்னல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய குழல் உருவாகிவிடம் என்று தலைவனின் தவறை மன்னிப்பதற்குத் தலைவிக்கு அறிவுறுத்தப்படுகிறதில் தோழி கூற்றில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை.

குறுந்தொகையில் தலைவன் பரத்தை பிரிவு மேற்கொண்டு வீடு திரும்பும் நிலையில் தலைவிக்குத் தூது விடுகின்றான். அதைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்கின்றாள். அதைப் போல காதா சப்தசதியிலும் தலைவன் மற்றொரு பெண்ணின் பெயரைச் சொல்லி தன்னை அழைப்பதைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்கின்றாள். குறுந்தொகையில் தலைவன் அன்பில்லாதவன் என்று தலைவி குறிப்பிடுவதுபோல காதா சப்தசதியிலும் தலைவி அன்பில்லாதவன் மீது ஊடல் கொள்ள முடியாது என்று கூறி தலைவனின் தவறுகளைச்

சுட்டிக்காட்டுகின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களும் தலைவனின் தவற்றையும் அதனைக் கண்டித்து மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும் தலைவியின் மனநிலையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நற்றிணையில் தலைவியின் அழகில் மனதை பறிகொடுத்துத் தலைவியை மட்டுமல்லாமல் அவளின் தாய், தந்தையரையும் பாராட்டுகின்ற தலைவனைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன், தலைவியின் ஊரையும் பாராட்டுகின்றான். இரண்டு இலக்கியங்களும் தலைவியின் அழகு நலனை வருணிக்கும் தலைவனின் பண்புகளைப் பதிவு செய்கின்றன. குறுந்தொகையில் பாங்கன், காமம் என்பது அறிவில்லாதவர்களிடம் தோன்றுவது என்றும் தன் உயர்ந்த பண்பைத் தலைவன் இழந்துவிடக்கூடாது என்று அறிவுரை கூறுவதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் பாங்கன், தலைவி விஷச் செடிகளைப் போன்றவள் என்றும், தன் பண்பிலிருந்து தலைவன் தவறிவிடக் கூடாது என்று எச்சரிக்கும் விதமாக இரண்டு இலக்கியங்களிலும் பாங்கனின் கூற்று தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறுவதாக இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

பரிபாடலில் தலைவன், தலைவியின் அணிகலன்களைத் திருடிச் சென்று பரத்தையிடம் இன்பம் நுகர்வது, பரத்தை, தலைவியிடம் தலைவியின் கால் சிலம்பைக் கழற்றுவதாகக் கூறுவது கண்டோர், பரத்தையிடம் தலைவன் தன் இன்ப நுகர்விற்காகப் பரத்தையிடம் கொடுத்த பொருளைத் திரும்பத் தரத் தேவையில்லை என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தை பணத்திற்காகச் செயல்பட்டது பதிவு செய்யப்படுகின்றது. காதா சப்தசதியிலும் பரத்தை தன் மகளுக்கு தலைவனின் விருப்பம் குறைவதற்கு முன்பு தலைவனிடம் செல்வாயாக என்று கூறுவது தன்னைத் தேடி வருகின்றவர்களிடம் பாகுபாடு காட்டக்கூடாது என்று அறிவுறுத்துவது பணத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்பட்டதை அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பரிபாடலைத் தவிர மற்ற அக இலக்கியங்களில் விலைமகளிர் பற்றிய பதிவுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பரத்தை பற்றிய பதிவுகள் உண்டு. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களும் மாந்தர்களின் அக வாழ்க்கையை கட்டமைப்பதில் பெரும்பான்மைக் கூறுகள் ஒத்துக் காணப்படுவது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஆதிநாராயணன், கி. சங்க காலம், பக். 16-17.
2. மேலது., பக். 17-18.
3. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, பக். 14-15.
4. மேலது., பக். 38-39.
5. மேலது., பக்.39.
6. மேலது., ப.25.
7. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. இந்திய மொழிகளில் ஒப்பிலக்கியம், ப. 60.
8. மேலது., ப.61.
9. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப.8.
10. மேலது., ப.57.
11. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப. 247.
12. மேலது., ப.248.
13. சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ.ஆ), குறுந். 88.
14. மேலது., 69.
15. நாராயணசாமி ஐயர்.அ. (உ.ஆ), நற். 57.
16. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-75.
17. மேலது., 2-66.
18. மேலது., 1-96.
19. சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ.ஆ), குறுந். 220.
20. மேலது., 251.
21. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-29.
22. மேலது., 1-70.
23. மேலது., 2-15.
24. நாராயணசாமி ஐயர் அ. (உ.ஆ), நற். 20.
25. மேலது., 30.

26. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-32.
27. மேலது., 1-45.
28. மேலது., 1-71.
29. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.), கலித். 128.
30. மேலது., 147:44-55.
31. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-60.
32. மேலது., 2-32.
33. சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 255.
34. மேலது., 274.
35. மேலது., 283.
36. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா. 4-51.
37. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம் பிள்ளை,ர. (உ.ஆ) அகம். 120.
38. மேலது., 280.
39. மேலது., 316: 8-15.
40. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-9.
41. மேலது., 1-10.
42. சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 106.
43. மேலது., 93.
44. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-31
45. மேலது., 1-41
46. நாராயணசாமி ஐயர் அ. (உ.ஆ.), நற். 8.
47. மேலது., 140.
48. மேலது., 160
49. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-68.
50. மேலது., 1-78.
51. சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 78.
52. மேலது., 204.

- 53. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 3-34.
- 54. மேலது., 5-10.
- 55. மேலது., 6-91.
- 56. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே. (உ.ஆ.), பரி. 20: 27-35.
- 57. மேலது., பரி. 20: 36-39.
- 58. மேலது., பரி. 20: 48-65.
- 59. மேலது., பரி. 20:74-78.
- 60. மேலது., பரி. 20:79-83.
- 61. மேலது., பரி. 20:84-85.
- 62. ஜகந்நாதராஜா மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-21.
- 63. மேலது., 3-27.

இயல்-2

களவு வாழ்க்கை

இயல் - 2

களவு வாழ்க்கை

முன்னுரை

சங்க இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்வியல் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நில அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஐந்து நிலங்களின் ஒழுக்கங்கள் உரிப்பொருள் என்ற நிலையில் வரையறை செய்யப்படுகின்றன. குறிஞ்சி - புணர்தல், புணர்தல் நிமித்தமும், முல்லை - இருத்தல், இருத்தல் நிமித்தமும், மருதம் - ஊடல், ஊடல் நிமித்தமும், நெய்தல் - இரங்கல், இரங்கல் நிமித்தமும், பாலை - பிரிதல், பிரிதல் நிமித்தமும் என்று வரையறுக்கப்பட்டு அவற்றில் களவு, கற்பு வாழ்க்கை பதிவு செய்யப்படுகின்றன. களவு வாழ்க்கையில் தினைப்புன காவலுக்குச் செல்லும் தலைவி எதார்த்தமாகத் தலைவனைப் பார்த்துக் காதல் கொள்ளும் நிலையில் தொடங்கி, பல்வேறு படிநிலைகளைக் கடந்து திருமணத்தில் முடியும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்வது களவு வாழ்க்கையாகப் போற்றப்படுகிறது. தோழி, களவு வாழ்க்கையின் படிநிலைகளை நகர்த்தி செல்லக்கூடியவளாகக் கட்டமைக்கப்படுகின்றாள். தலைவன், தலைவி இயற்கையாகச் சந்தித்து காதல் கொண்ட பிறகு அவர்களின் காதலை வளர்த்தெடுக்கக் கூடியவளாகத் தோழி காணப்படுகின்றாள்.

தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான இடம், நேரத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பவளாகவும், தலைவன் களவு வாழ்க்கையை நீட்டிக்க விரும்பும் நிலையில் அவற்றை மறுத்து வரைவுகடாவி, அலர் உண்டாவதைத் தடுப்பதற்கான வழிமுறைகளை மேற்கொண்டு திருமணம் முடித்து வைக்கக் கூடியவளாகத் தோழியின் செயல்பாடுகள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி, தான் விரும்பிய தலைவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அதுவே தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கையாகப் போற்றப்படும். தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றி அவளின் இல்லற வாழ்க்கை சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் செயல்படக் கூடியவளாகத் தோழியின் பாத்திரம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க அக இலக்கியக் கட்டமைப்பின் களவு வாழ்க்கையைப் போன்று காதா

சப்தசதியிலும் காணப்படுவதால் இரண்டு இலக்கியங்களும் இடையே உள்ள களவு வாழ்க்கை ஒப்பிட்டு இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

களவு

இளம்பூரனர் களவு பற்றி,

“களவாவது பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற்கோடல், இன்னதன்றி ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது. கன்னியர் தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அறநிலை வழாமல் நின்றலால் இஃது அறமெனப்படும்”¹

என்று கூறுகின்றார்.

நச்சினார்க்கினியர் களவு பற்றி,

“பிறர்க்குரித்தென்று இருமுதுகுரவராற் கொடையெதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவென்றாயிற்று”²

என்று விளக்குகின்றார்.

களவு என்பது தலைவனும் தலைவியும் தாமே எதிர்ப்பட்டு புணர்வது என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

”களவாவது பிணி மூப்புகளின்றி, எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய், உருவும் திருவும் பருவமும் குலமும் அன்பும் முதலியவற்றால் ஒப்புமையுடையராய்த் தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் எடுப்பவுமின்றி, ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடுவது. தமது மகள் பிறர்க்குஉரியவள் என்று இருமுதுகுரவரால் (பெற்றோரால்) கொடை எதிர்தற்குரிய தலைவியை, அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது. இருவரும் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்தாராதலின் களவு எனப் பெயர் பெற்றது”³

சுப்புரெட்டியார் களவு என்பதற்கு விளக்கமளிக்கின்றார். அனைத்து வகைகளிலும் ஒப்புமையுடையவர்களாக ஊழ்வினையால் எதிர்பட்டு காதல் கொள்வது களவு என்று கூறப்படுகின்றது.

களவு பற்றி ஆ.சிவலிங்கனார்,

“முன்பின் அறியாத ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழ்வயத்தால் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மனம் நெகிழ்ந்து அன்புடையராய் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதவராய்க் காம மிகுதியால் அங்கேயே கூடிப் பிரிந்து, மீண்டும் இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம் எனப் பலகாலம் புணர்ந்து ஒருவழித்தணத்தல், வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல், உடன்போக்கு முதலிய நிகழ்த்தி ஊரலர் முதலிய ஏற்று இறுதியில் மணஞ்செய்து கொள்ளுந் துணையும் நடந்து வரும் ஒழுக்கம், பிறர் அறியாக் களவொழுக்கம் ஆகும். இக்களவொழுக்க முடிவு திருமணம் ஆதலின் அது களவு மணம் எனப்படும்”⁴

என்று கூறப்படுகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் முன்பு எப்பொழுதும் அறியாத சூழ்நிலையில் தாமே எதிர்பட்டு அன்பு கொண்டு களவு வாழ்க்கையில் பல்வேறு படிநிலைகளைக் கடந்து திருமணத்தில் முடிவது என்று கூறப்படுகின்றது. களவு, திருமணத்தில் முடிவதால் அது களவு மணம் என்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

தலைவன், தலைவியின் முதல் சந்திப்பு, அதில் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவது இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

“ஒன்றே வேறே (1038) என்னும் நூற்பாவிற்கு,

ஒருவரையொருவர் கண்டுழியெல்லாம் புணர்ச்சிவேட்கை தோற்றாமையின், பாலதாணையான் ஒருவரையொருவர் புணர்தற் குறிப்போடு காண்ப என்றவாறு என அரிய விளக்கம் தருவர் இளம்பூரணர். கண்டதும் காதல்-கண்ட முதற்பார்வையிலே காதல்கொண்டு விடுதல் என்ற கோட்பாட்டை

ஒருபால் மறுப்பர் ஆண் பெண் பாலர்களைச் சந்திக்கச் செய்வது விதியின் வேலையன்று அவர்கள் முதல்முறை சந்திக்கலாம் பலமுறை சந்தித்தும் இருக்கலாம் இச்சந்திப்பெல்லாம் பாலதாணையில்லை முதல்நாள் முதற் பார்வையிலோ, பின்னால் பல பார்வையிலோ ஒரு பார்வையைக் காதலோடு பார்க்கச் செய்வதே விதியின் ஆணை என்று தெளிவிப்பார் உரையாசிரியர். இக்காதற் புணர்ச்சி-விதி கூட்டிய முதலுறவு - இயற்கைப் புணர்ச்சி என்று பொதுவாகப் பெயர் பெறும் தலைவனும் தலைவியுமாம் விதி முன்னரே உண்டெனினும் தோன்றாது, காலம் பார்த்து அடங்கியிருக்கும். காலமாவது இருவரும் காமம் நுகர்வதற்குரிய குமரப் பருவம். அப்பருவம் வாயாதார்க்குக் கண்ணில் காதல் நோக்கம் எழாது: பிறர் கண்ணில் எழுந்த காதல் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவும் இராது. ஆதலின் அடங்கியிருந்த விதி, இருவரும் ஆளான பின்னர்தான் வெளிப்படுவது முறையும் பயனுமாம். இதுகருதியே, தொல்காப்பியமும் இறையனார் அகப்பொருளும், காமபுணர்ச்சி என்று இம்முதற் புணர்ச்சிக்குப் பெயரிட்டுள்ள இக்குறியீடு இயற்கைப் புணர்ச்சி என்ற குறியீட்டினும் விரும்பத்தக்கது. இதுவரை ஆராய்ந்த காமத் தொடர்பு பற்றி இறையனாரகப்பொருள், திருக்கோவையார் உரையாசிரியர்களும் தெளிவுபட எழுதியுள்ளனர்.”⁵

தலைவனும், தலைவியும் பலமுறை சந்திக்க நேரிட்டாலும் அன்பு உணர்வு தோன்றாது, குறிப்பிட்ட பருவம் அடைந்தவுடன் சந்திக்கும்போது தோன்றவது அன்பு என்பதாகக் கூறப்படுகிறது. தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்காமல் முதல் முறையாகச் சந்திக்கும்போது ஏற்படும் உணர்வு என்று கூறுவதைவிட அவர்கள் முன்பு சந்தித்து இருக்கலாம். ஆனால் உணர்வு வெளிப்படாது, பருவம் அடைந்தவுடன் சந்திக்கின்ற சந்திப்பு இயற்கைப் புணர்ச்சி என்று விளக்கப்படுகின்றது.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் குறுந்தொகைத் தலைவன், தலைவியின் நலனைப் பாராட்டுகின்றான்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின், மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே.”⁶

மயில் போன்ற சாயலையும் வரிசையான பற்களையும் உடைய தலைவியின் கூந்தலின் நறுமணம் போன்று நீ அறிந்த பூக்களில் நறுமணம் உண்டா என்று தேன் உண்ணும் வண்டைப் பார்த்துத் தலைவன் கேட்பது தலைவியின் கூந்தல் நலனைப் போற்றுவதாக அமைகின்றது. தலைவியின் கூந்தல் பூக்களின் வாசனையை விட சிறந்ததாகப் போற்றுவது தலைவனின் அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது. குறுந்தொகையில் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் புணர்ந்து நீங்கிய தலைவன், தலைவியின் கூந்தல் நலனைத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி மகிழ்கின்றான்

“யான்நயந்து உறைவோள் தேம்பாய் கூந்தல்,
வளம்கெழு சோழர் உறந்தைப் பெருந்துறை
நுண்மணல் அறல்வார்ந் தன்ன,
நல்நெறி யவ்வே நறுந்தண் ணியவே.”⁷

நுண்ணிய கருமணல் போன்ற அடர்ந்த கூந்தலில், வண்டுகள் மொய்க்கும் நறுமணம் உடையவள் என்று தலைவன், தலைவியின் கூந்தலின் நறுமணத்தைப் போற்றுகின்றான்.

குறுந்தொகையில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன் தன் நிலையைத் தோழியிடம் கூறுகின்றான்.

“சுனைப்பூக் குற்றுத் தொடலை தைஇ
புனக்கிளி கடியும் பூங்கட் பேதை
தான்அறிந் தன்னோ இலளோ பானாள்
பள்ளி யானையின் உயிர்த்து என்
உள்ளம் பின்னும் தன் உழை யதுவே.”⁸

தன் உள்ளம் புணர்தற்கு முன்பும் புணர்ந்த பின்பும் தலைவியிடம் இருப்பதைத் தினைப்புனத்தில் கிளிகளை ஓட்டும் பேதையாகிய தலைவி அறிவாளோ அறியமாட்டாளோ என்று தன் நிலையைத் தோழியிடம் எடுத்துக் கூறுகின்றான். தலைவனின் உள்ளம் அவனிடம் இல்லை தலைவியிடம் உள்ளது என்று தன் அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவன் மீது உள்ள விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

“கோதா வரியின் குளித்துறை யிறங்கி
வழுக்கினள் போலவன் மார்பில் சாய
அருளுடன் தவறிலை யாமெனக் கருதி
ஆரத் தழுவி அணைத்துக் கொண்டான்.”⁹

கோதாவரி நதிக்கரையில் குளிக்கும் இடத்தில் உள்ள படித்துறை வழுக்கும் தன்மையுடையது. அதில் தலைவி வழுக்கி விழுவது போல தலைவன் மார்பில் சாய்கின்றாள். தலைவன் தலைவியைக் காப்பாற்றுகின்றவன் போன்று தழுவிக்கொள்கின்றான் என்று இருவரின் அன்பு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. தலைவன், தலைவியின் உள்ளத்தில் உள்ள அன்பின் வெளிப்பாட்டை இப்பாடல் பதிவு செய்கின்றது.

தலைவன், தலைவியின் முகத்தை நிலவுக்கு உவமையாக்குகின்றான்.

“நின்முகத் தொப்புமை நேர விலையென
முழுமதி தனைநான் முகனும் மீண்டும்
படைக்க வேண்டி உடைத்துடைத் தியற்றி
இயலா தந்தோ மயலுறு கின்றான்.”¹⁰

தலைவியின் முகத்தைப் போன்று நிலவைப் படைக்க வேண்டும் என்று நான்முகன் விரும்புகின்றான். ஆனால் தலைவியின் முகம் போன்று நிலவைப் படைக்க முடியாததால் அதை உடைத்து மீண்டும், மீண்டும் படைக்கின்றான். அவ்வாறு உருவானது வளர்பிறை, தேய்ப்பிறை என்பதாகக் கவிஞரின் கற்பனை

அமைகின்றது. தலைவியின் முகத்துக்கு நிலவு இணையாகவில்லை என்று தலைவன், தலைவியின் அழகு நலனைப் போற்றுகின்றான்.

தலைவன், தலைவியின் பார்வையில் இதயங்கள் களந்தன என்று கூறப்படுகின்றது.

“அவனும் அவ்விதம் அவளைக் கண்டான்
அவளும் அவ்விதம் அவனைக் கண்டாள்
இருவரும் இவ்விதம் இணையாய்க் கண்டாலும்
ஒருவர்பா லொருவரன் புற்றன ரினிதே.”¹¹

தலைவன், தலைவியை எவ்வாறு கண்டானோ அதைப் போல தலைவியும், தலைவனைக் கண்டாள் என்று இருவரின் உள்ளங்கள் அன்பால் இணைந்தன என்று கூறுவதை அறியமுடிகின்றது. இருவருடைய பார்வையிலும் அன்பு நிறைந்திருந்தது என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

குறுந்தொகையில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன் தலைவியின் கூந்தல் பூக்களைவிட நறுமணம் மிக்கது என்று பாராட்டுவது போன்று காதாசப்தசதியில் தலைவியின் முகம் நிலவை விட அழகானது என்று தலைவன் பாராட்டுவதில் ஒற்றுமைக் கூறு வெளிப்படுகின்றது. குறுந்தொகையில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவனின் உள்ளம் தலைவியிடம் இருப்பதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன், தலைவியின் முதல் பார்வையில் அன்புள்ளம் வெளிப்படுவதில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

இடந்தலைப்பாடு

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவனும் தலைவியும் மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை மனதில் ஏற்படுகின்றது. தலைவிக்கும் விருப்பம் இருக்கும் என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கண்டால் முயங்குதல், முயங்குதற்கே காணுதல் என்பது ஆசைக்காமம் ஆகும்ன்றி அன்புக் காமம் ஆகாது. காதலர்கள் புணரிவு விருப்பின்றியும் கண்டு கொள்வார்: காணுந்தோறும் புணர்வு மேற்கொள்ளார் என்பது கீழான

பருவ எழுச்சிக்கு இடங்கொடா உயர்ந்த காதலாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சியில் கண்டு கலந்த தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் அவ்வளவில் மனநிறைவு ஏற்படுமா? பிரிந்த பின் புணர்ந்த நினைவும் புணர்ந்தார் உருவமும் நெஞ்சை அரித்தன. புதிய பெரிய உறவை மீண்டும் ஒருமுறை களித்துக் காண்பதே இடந்தலைப்பாடு. இத்தலைப்பாட்டால் ஆரா இளைய நெஞ்சங்கள் வேகந்தணிகின்றன அமைதிக்கு வருகின்றன நம்பிக்கை கொள்கின்றன.”¹²

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் இருவரும் சந்திக்க நினைப்பது அவர்கள் அன்பினை உறுதி செய்வதற்கு வழி செய்வதாக அறிய முடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில் இடந்தலைப்பாட்டில் தலைவியைக் கண்ட தலைவன், தலைவியைப் பற்றி கூறியது.

“இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ னாட்டி
முகம்புதை கதுப்பின ளிறைஞ்சிநின் றோளே
புலம்புகொண் மாலை மறைய
நலங்கேழாக நல்குவ ளெனக்கே.”¹³

தலைவி தான் முன்பு சந்தித்த இடத்தில் தலைவனை சந்திப்பதற்காகக் காத்திருக்கின்றாள். அதைப் பார்த்த தலைவன், தலைவி தன்னை பார்த்து நாணத்துடன் இறைஞ்சி நிற்கிறாள் என்பதை அறிந்து தன்னை ஏற்றுக்கொள்வாள் என்பதை உறுதி செய்கின்றான். தலைவன், தலைவியின் அன்புக்காதல் தொடரும் இடமாக இடந்தலைப்பாடு அமைகின்றது.

நற்றிணையில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன், தலைவியைக் கண்டு தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் யாழநின்
திருமுகம் இறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதோ
கொடுங்கேழ் இரும்புற நடுங்கக் குத்திப்

புலிவிளை யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ அல்ல நண்ணார்
ஆண்டலை மதில ராகவும் முரசுகொண்டு
ஓம்பரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூடல் அன்னநின்
கரும்புடைத் தோளும் உடையவா லணங்கே.”¹⁴

புலியைக் கொன்ற யானையின் சிவந்த மருப்பு போன்ற கண்களை உடையவள், கரும்பைக் கொண்ட தோள்களும் உடையவள் என்று தலைவன் தன் உள்ளம் கவர்ந்த தலைவியின் நலனைப் பாராட்டித் தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவனை சந்திப்பதற்காகச் சென்ற தலைவியின் மனநிலை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“அவர்வரின் என்ன ஆற்ற வேண்டும்?
எதைப்பே சுவதோ? எப்படி யாமோ?
எனமுதன் முதலில் ஏந்திழை துணிந்தும்
உள்ளந் தனில்துடிப் புறுதல் கண்டாள்.”¹⁵

தலைவனை முதன் முதலில் சந்தித்து களவு மணம் புரிந்த தலைவி மீண்டும் தலைவனைக் காண வேண்டும் என்று குறியிடம் செல்கின்றாள். அவ்வாறு சென்ற நிலையில் தலைவன் வந்தால் என்ன பேசுவது என்பது போன்ற செயல்களை நினைத்து அச்சத்தால் நெஞ்சம் படபடப்பதை உணர்ந்தாள் என்று கூறப்படுகின்றது. முதலில் சந்தித்த இடத்தில் மீண்டும் சந்திக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத் தலைவி குறியிடத்திற்குச் சென்று காத்திருப்பது தலைவிக்கு, தலைவன் மீதுள்ள விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தலைவனை சந்திப்பதற்காக நாணத்துடன் காத்திருப்பதும், தலைவியை சந்திக்கும் தலைவன் தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவது போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவி தலைவனைக்

காண்பதற்காகக் குறியிடத்தில் காத்திருக்கும் நிலையில் அவள் உள்ளம் நாணத்தாலும் படபடப்பாலும் காணப்பட்டது என்பதை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் ஒற்றுமைத் தன்மை காணப்படுகின்றன.

பாங்கற்கூட்டம்

பாங்கன், தலைவன் சொல்வதைக் கேட்டு நடப்பவனாகவும், தலைவனின் தவறுளைச் சுட்டிக்காட்டி திருத்துபவனாகவும் காணப்படுகின்றான்.

“பாங்கன் தலைவனுடன் சேர்ந்து செல்லுழி எல்லாம் செல்லும் வழக்கமுடையவன். விட்டுப் பிரியாத தோழமை கொண்டவன். தலைவன் ஒருத்தி பாற்பட்ட பின்னும், பாங்கள் முன்போல் உடன்வருதல் தகாதன்றோ. இதனை அவன் எப்படி அறிவான்? தலைவனது புதிய உணர்ச்சியையும் புதிய உறவையும் அவன் தன் மெய்ப்பாட்டாலும் சொல்லாலும் தெரிந்து கொண்ட பாங்கன் குணமும் குலமும் அறிவும் சுட்டி மாற்ற முயல்கின்றான் பயனின்மை கண்ட பின் அவனோடு கூட வருவதை நிறுத்திக்கொள்கின்றான். இதனால் தலைவனுக்குத் தலைவியைக் காணவேண்டும்போது தனித்துச் செல்லும் பெருவாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. இவ்வாறு பாங்கன் தலைவனது காமப்புதுமையைக் காது கொடுத்துக் கேட்கும் செவியனாய், மேலும் சிறிதும் இடையூறு செய்யாத தோழனாய்க் களவின் தொடக்கத்தே வந்து போய்விடக் காண்கின்றோம்.”¹⁶

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவனின் காதல் மொழியைக் கேட்கும் தோழனாகவும் தலைவியின் வருகையை அறிந்து வந்து தலைவனிடம் கூறுகின்றவனாகப் பாங்கனின் செயல் காணப்படுகின்றது.

பாங்கன் குறியிடத்து சென்று தலைவியைக் கண்டு வருமாறு அனுப்பிய நிலையில் பாங்கனும் தலைவியைக் கண்டு வந்து தலைவனிடம் கூறுகின்றான். குறியிடத்திற்குச் செல்ல நினைத்த தலைவன் தன்மனதிற்குள் கூறிக்கொள்கிறான்.

“அணங்குடைப் பனித்துறைத் தொண்டி யன்ன
மணங்கமழ் பொழிற்குறி நல்கின ணுணங்கிழை

பொங்கரி பரந்த வுண்க

ணங்கலிழ் மேனி யசைஇய வெமக்கே.”¹⁷

தலைவியைச் சென்று சந்திப்பதற்கான மனநிலையை உடைய தலைவன் தலைவியைக் கண்ணாலே வருத்தும் அணங்கு என்றும், பூஞ்சோலை போன்று மணம் கமழுகின்றவள் என்று தலைவன், தலைவியின் நலனைப் போற்றுகின்றான். இந்நிகழ்வு பாங்கனால் ஏற்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

தலைவியிடம் தன்னைக் கூட்டுவிக்குமாறு நற்றிணையில் தலைவன், பாங்கனிடம் கூறியும் அதை மறுக்கும் நிலையில் தன் ஊழ்வினையை நினைத்து வருந்துகின்றான்.

“ஆனா நோயோடு அழிபடர்க் கலங்கிக்

காமங் கைம்மிகக் கையறு துயரங்

காணவு நல்கா யாயிற் பாணர்

பரிசில் பெற்ற விரியுளை நன்மான்

கவிகுளம்பு பொருத கன்மிசைச் சிறுநெறி

இரவலர் மெலியாது ஏறும் பொறையன்

உரைசால் உயர்வரைக் கொல்லிக் குடவயின்

அகலிலைக் காந்தள் அலங்குகுலைப் பாய்ந்து

பறவை இழைத்த பல்கண் இறாஅல்

தேனுடை நெடுவரைத் தெய்வம் எழுதிய

வினைமாண் பாவை அன்னோள்

கொலைகூழ்ந் தனளால் நோகோ யானே”¹⁸

தேனடைகள் உள்ள கொல்லி மலையில் தெய்வத்தால் செயற்கையாக செய்து வைத்த பாவையைப் போன்ற தலைவி என் உயிரை வருத்தும் நிலையை அறிந்தது போன்று அவள் அழகு என்னை வருத்துகின்றது. அவளுடைய அழகில் சிக்கி உயிர் நீங்காமல் காமமிகுதியின் காரணமாக வருந்துகின்ற என்னைத் தலைவியுடன் சேர்த்து வைக்க முயற்சி செய்யாமல் இருப்பது உன்னுடைய தவறன்று. என்னுடைய ஊழ்வினை என்று தலைவன், பாங்கனிடம் தன்

நிலையைக் கூறி வருந்துகின்றான். தன்னைத் தலைவியுடன் சேர்த்து வைக்குமாறு பாங்கனிடம் இறைஞ்சும் தலைவனின் நிலையை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவன், தலைவியின் நலனைப் பாங்கனிடம் பாராட்டுகின்றான்.

“இதழ்சுவைத் திடுங்கால் ஏந்திழை தலையை
அசைப்பச் சுரிகுழல் அவிந்து சிதறிட
மதுமணம் வேண்டி வண்டுகள் மொய்த்த
தாமரை போன்ற காமர் முகத்தை
நெஞ்சத் திப்போதும் நினைக்கின் றேனே.”¹⁹

தலைவியின் இதழ், கருங்கூந்தல் போன்றவற்றைப் போற்றுவதுடன் தாமரை மலரை நாடும் வண்டு போன்ற காதலின் இன்பத்தை நினைத்து தலைவன், பாங்கனிடம் கூறி பாராட்டுகின்றான். மீண்டும் பாங்கன் மூலம் தலைவியை சந்திக்க விரும்பும் தலைவனின் மனநிலையின் வெளிப்பாடாக அறியமுடிகிறது.

காதா சப்தசதியில் தலைவனின் பாங்கன் தலைவியைக் கண்ட பின்பு கூறியது,

“எழில்மிகு முறுப்பினில் எதில்முதற் பார்வை
வீழ்ந்ததோ அதிலே ஆழ்ந்ததே யன்றி
மேனி முழுதும் மேவ எவரும்
கண்க ளாரக் கண்ட திலையே.”²⁰

தலைவியின் அழகு மேனியின் எந்த அங்கத்தை முதலில் பார்த்தார்களோ அதிலிருந்து கண்களை எடுக்க முடியாது. தலைவி மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவள். அவளின் அழகை மற்ற யாரும் பார்க்க முடியாது என்று பாங்கன், தலைவியின் நலனை தலைவனிடம் பாராட்டுகின்றான். தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்கான சூழலை உருவாக்குகின்றவனாகப் பாங்கனின் செயல் காணப்படுகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில் பாங்கன், தலைவன் கூறிய குறியிடம் சென்று வந்து தலைவி இருப்பதைக் கூறிய பின் தலைவன் குறியிடம் செல்ல நினைத்த போது தலைவியின் கண், மணம் கமழும் தோற்றமுடையவள் என்று பாராட்டுவதும், தலைவியின் அழகு தன்னைக் காமமிகுதியால் வருத்துகின்றது என்று நற்றிணையில் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறுவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன், தலைவியின் இதழ், கருங்கூந்தலைப் பாராட்டுவதும், பாங்கன் தலைவியின் நலனைத் தலைவனிடம் போற்றுவதிலும் ஒற்றுமைக் கூறுகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

தோழியற் புணர்ச்சி

தலைவியின் களவு வாழ்க்கையை வளர்த்தெடுக்கக் கூடியவள் தோழி. சங்க இலக்கியத்தில் தோழியின் பாத்திரம் இன்றிமையாததாக அமைகின்றது.

“அகப்பொருள் நாடகத்தைப் பொறுப்புடன் நடத்தும் பெருவிசை போன்ற இவள் செவிலியின் மகளாகக் கூறப்பெறுகின்றாள். உலகியல் நன்கு அறிந்தவளாகவும் காட்டப்பெறுகின்றாள். இவளைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டுதான் தலைவன் தலைவியை நிரந்தரமாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்புகளைப் பெறுவான்”²¹

தோழியின் பங்களிப்பு தலைவியின் வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகச் சங்க இலக்கியம் கட்டமைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நற்றிணையில் பாங்கியற் கூட்டத்தில் தலைவனுக்கு குறை நேர்ந்த தோழி, தலைவியிடம் அறிவுறுத்தியது,

“மாயோ னன்ன மால்வரைக் கவாஅன்
வாலியோ னன்ன வயங்குவெள் ளருவி
அம்மலை கிழவோன் நந்நயந் தென்றும்
வருந்தின னென்பதோர் வாய்ச்சொல் தேறாய்
நீயுங் கண்டு நுமரோடும் எண்ணி அறிவறிந்
தளவல் வேண்டு மறுதரற்கு அரிய

வாழி தோழி பெரியோர் நாடி நட்பி னல்லது
நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே.”²²

தலைவன் நாள்தோறும் தம்மை காண வரும் நிலையில், அவனைக் காண மறுக்கின்றாய். என்னுடைய உரையைக் கேட்க மறுக்கும் நிலையில் மற்ற தோழிகளிடம் தலைவனைப் பற்றி தெரிந்துகொண்டு பேசுவாயாக என்று தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துவதோடு, சான்றோர்கள் நட்பு கொள்வதற்கு முன்பு ஆராய்ந்து பார்த்து நட்புக்கொள்வார்கள். நட்பு கொண்ட பிறகு ஆராய மாட்டார்கள். ஆனால் நீ தலைவனிடம் நட்பு கொண்டு பின்பு மறுக்கின்றாய் என்று கூறி தலைவனிடம் நட்பு பாராட்டுமாறு தோழி, தலைவியிடம் வேண்டுகின்றாள். தலைவனின் வருத்தத்தை அறிந்து அவனிடம் நட்புக்கொள்ளுமாயும், அவனின் உண்மையான உரையைத் தெளிந்து நட்பு பாராட்டுமாயும் தோழி, தலைவிக்கு அறிவுறுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நற்றிணையில் பாங்கியற்கூட்டத்தில் தலைவன் தன் குறையைத் தோழியிடம் கூறும்போது அவள் மறுக்கின்றாள். இந்நிலையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான்.

“கொண்டல் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணன் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளாள் ஆயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்”மா நெஞ்சே என்னதூஉம்
அருந்துயர் அவலந் தீர்க்கும்
மருந்துபிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே.”²³

சந்தனமும் நறுமணப் பொருள்கள் சேர்த்து பூசிய ஐந்து வகையாகப் பின்னப்பட்ட கூந்தலும் பெரிய கண்களையுடைய தலைவி, தோழியர்களுடன் பந்து விளையாடிச் செல்கின்றாள். அவள் தன்னை அறியாதவாறு சென்றாலும் மனமே சோர்ந்து விடாதே, அவனிடம் இரந்து நிற்பதில் வெறுப்புக்கொள்ளாதே, அவளையன்றி தனக்கு வேறு மருந்தில்லை என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான். பாங்கியற்கூட்டத்தில் தலைவனின் குறையே தோழி ஏற்க மறுத்த நிலையில் தலைவனின் மனநிலையில் வெளிப்பாடு தலைவி அன்றி வேறொரு பெண்ணை அவன் மனம் நினையாது என்பதாக அறியமுடிகிறது.

காதா சப்தசதியில் தோழி, தலைவியிடம் அவள் காதலைக் கூட்டுவிப்பதாகக் கூறுகின்றாள்

“ஏன் அழு கின்றனை? ஏன்துய ருற்றனை?

ஏன்சினந் திடுவாய் எல்லோ ரிடத்தும்?

நஞ்செனத் தகைய நலிகா தலினை

யாரே தடுக்கும் ஆற்ற லுடையார்”²⁴

தலைவி காதல் நோயால் தனக்குத்தானே அழுது, துயருறுகின்றாள். அனைவரிடமும் சினம் கொள்கின்றாள். இதை அறிந்த தோழி, தலைவியிடம் காதல் விஷம் போன்றது, அதனால் உண்டாகும் துன்பத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அதனால் உன்னுடைய வருத்தத்திற்குக் காரணமான தலைவனைப் பற்றி கூறுவாயாக, அவனிடம் தன்னைக் கூட்டுவிக்கின்றேன் என்று தலைவியின் காதலைச் சேர்க்கும் முயற்சியில் தலைவி ஈடுபடுவதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவி, தலைவன் மீது உள்ள காதலை வெளிப்படுத்தாத நிலையில் தலைவன், தலைவியை விட்டு விலக நினைக்கின்றான். அந்நிலையில் தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் காதலை எடுத்துரைக்கின்றாள்

“நினைக்கண் டுற்ற நேரிழை காதல்

வெட்கத் தாலே வெளிப்படா தடங்கும்!

ஏழை மனிதன் இச்சைக ளெல்லாம்

இதயத் தடங்கி இற்றிடல் போன்றே.”²⁵

தலைவனைக் கண்ட தலைவி நாணத்தால் தன் காதலை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. ஏழை மனிதன் தன் வறுமையின் காரணமாகத் தன் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்த தயங்கி தன் உள்ளத்தில் அடக்கி வைப்பது போல தலைவியும் தலைவனிடம் கொண்ட காதலைத் தன் இதயத்தில் தேக்கி வைத்திருக்கின்றாள் என்று தோழி, தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். தலைவன், தலைவி தன் மீது காதல் கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கும் நிலையில் அவன் மனநிலையை அறிந்து தலைவியின் காதலைக் கூறி இருவரையும் சேர்த்து வைக்கும் தோழியின் செயலை அறியமுடிகின்றது.

நற்றிணையில் தோழி, தலைவனின் குறையைக் கேட்டு தலைவியிடம் ஆராய்ந்து நட்பு கொள்ள வேண்டும். நட்பு கொண்ட பிறகு ஆராக் கூடாது என்று தலைவிக்கு அறிவுறுத்தி தலைவனுடன் சேர்ப்பிக்க முயற்சிக்கும் தோழி போன்று காதா சப்தசதியிலும் தோழி, தலைவி கொண்ட காதலால் வருத்தப்படுவதை அறிந்து காதல் விஷம் போன்றது. அதனால் ஏற்படும் துன்பத்தை யாரும் தடுக்க முடியாது என்று கூறி தலைவியின் காதலை தலைவனுடன் சேர்ப்பிக்க முயற்சிக்கும் தோழியின் பண்பு ஒத்தத் தன்மையுடன் காணப்படுகின்றது. நற்றிணையில் தலைவன் தன் குறையைத் தோழியிடம் கூறி மறுக்கும்போது தலைவியின் நலனைப் பாராட்டி அவளை அன்றி தனக்கு வேறு மருந்தில்லை என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துவது போல காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவன் மீது கொண்ட காதலை தன் நெஞ்சிற்குள் வைத்து வருந்துகின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவனோ தலைவியோ காதல் கொண்டால் அவற்றை சேர்த்து வைக்கும் பொறுப்புடையவளாகத் தோழி காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

இரவுக்குறி

தலைவனும், தலைவியும் சந்திக்கும் இடம் குறியிடமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

“குறியெனப் படுவ திரவிடனும் பகலினும்

அறியக் கிடந்த ஆற்ற தென்ப”²⁶

குறி என்று சொல்லப்படுவது இரவுக்குறி, பகற்குறி என இரண்டு வகைப்படும். அவை இருவரும் அறிந்த இடமாக இருக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. இரவுக்குறிக்குரிய இடம் பற்றி,

“இரவுக்குறியே இல்லகத் துள்ளும்
மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியதுவே
மனையகம் புகாஅக் காலை யான”²⁷

இரவுக்குறி வீட்டிற்கு வெளியில் அதே நேரத்தில் வீட்டின் சுற்றுச்சுவருக்குள் நடைபெறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

நற்றிணையில் தோழியற் கூட்டத்தில் தன் குறையைக் கூறி நின்ற தலைவனுக்குத் தோழி, அவன் வருத்தம் போக்குமாறு இரவுக்குறி குறிப்பிடுகின்றாள்

“வண்டல் தைஇயும் வருதிரை உதைத்தும்
குன்றோங்கு வெண்மணல் கொடியடும்பு கொய்தும்
துனியில் நன்மொழி இனிய கூறியும்
சொல்லெதிர் பெறாஅய் ஆகி மெல்லச்
செலீஇய செல்லும் ஒலியிரும் பரப்ப
உமணர் தந்த உப்புநொடை நெல்லின்
அயினி மாகின்று அருந்த நீவிக்
கணம்நாறு பெருந்தொடை புரளும் மார்பில்
துணையிலை தமியை சேக்குவை அல்லை
நேர்கண் சிறுதடி நீரின் மாற்றி
வானம் வேண்டா உழவினெம்
கானலஞ் சிறுகுடிச் சேர்ந்தனை செலினே.”²⁸

கடற்பரப்பில் தோழியர் கூட்டத்துடன் தலைவன் சேர்ந்து விளையாடி பிறகு மறுமொழி பெறாதவனாகத் தன் ஊருக்குத் திரும்பும் தலைவனிடம் தோழியானவள் மலையை எதிர்பாராமல் வேளாண்மை செய்யும் கடற்கரையால் சூழப் பெற்ற எம் சிறிய குடியிருப்புகளில் தங்கிச் சென்றால் உப்புக்கு

விலையாகப் பெற்ற நெல்லைக் குற்றி செய்யப்பட்ட உணவை உன் குதிரை உணவாகக் கொள்ளும், நீயும் தனியாகத் தங்கியிருக்க மாட்டாய் என்று தோழி தலைவனிடம் இரவுக்குறி நேர்கின்றாள்.

தோழி, தலைவனுக்கு இரவுக்குறியில் வருவதற்கான வழியைக் கூறி இரவுக்குறி நேர்கின்றாள்

“ஓங்கித் தோன்றுந் தீங்கள் பெண்ணை
நடுவண் அதுவே தெய்ய மடவரல்
ஆயமும் யானும் அறியாது அவணம்
ஆய நட்பின் மாண்நலம் ஒழிந்துநின்
கிளைமை கொண்ட வளையார் முன்கை
நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்
புலிவரி எக்கர்ப் புன்னை உதிர்த்த
மலிதாது ஊதுந் தேனோடு ஒன்றி
வண்டின் இன்னிசை கறங்கத் திண்தேர்த்
தெரிமணி கேட்டலும் அரிதே
வருமாறுதவண் மறவா தீமே”²⁹

தலைவனிடம் காதல் கொண்ட அழகிய வளையல்கள் அணிந்த தலைவியின் ஊர் பனைமரங்களால் சூழப்பட்டதற்கு நடுவில் இருக்கின்றது. அங்கு தலைவியின் ஆயத்தாரும், நானும் இருப்போம் என்று தோழி புன்னை மரங்களில் உள்ள மகரந்தத் தாதினை ஊதுகின்ற பெண் வண்டுகளோடு ஆண் வண்டுகளும் சேர்ந்து ஊதுகின்ற ஒலியால் தேரின் மணி ஓசை கேட்காது. அதனால் தலைவன் வருவதற்குரிய வழி இதுவே ஆகும் என்று தோழி, தலைவனுக்கு இரவுக்குறி நேர்கின்றாள்.

காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவனைக் காண இரவு நேரத்தில் செல்கின்றாள்.

“அவன்எழிற் சிறப்பும் அருங்குண நலனும்
மகளிர்க் கியலரும் தகையஎன் துணிபும்

விரிதிரை கோதா வரிநீர்ப் பெருக்குடன்
பெருமழை யிரவின் நடுநிசி யறியும்.”³⁰

தலைவி மழை பொழியும் நடு இரவில் தலைவன் மீதுள்ள விருப்பத்தின் காரணமாகக் கோதவரி நதிக்கரையின் வெள்ளத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் செல்கின்றாள். இந்த இரகசியம் நடு இரவிற்கும் கோதவரி வெள்ளத்திற்கு மட்டும் தான் தெரியும் என்று தன் காதலையும் தலைவனின் அன்பையும் தோழியிடம் தலைவி கூறி இன்புறுகின்றாள். நடு இரவில் தலைவி, தலைவனை சந்திக்கச் சென்ற நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

இரவில் தலைவனை சந்திக்க விரும்பிய தலைவியின் செயல் கூறப்படுகின்றது.

“இன்றுயான் நடுநிசி இருட்டி லந்தச்
செல்வனைக் காணச் செல்ல வேண்டும்
என்றவள் கண்ணிமை இறுக முடி
இல்லந் தனில்நடை மெல்லப் பயின்றாள்.”³¹

நடு இரவில் தலைவனைச் சென்று காண வேண்டும் என்று விரும்பிய தலைவி, பகலில் கண்களை முடி வீட்டிற்குள்ளேயே நடந்து பழகினாள் என்று இரவுக்குறியில் தலைவனை சந்திக்க விரும்பிய தலைவியின் செயலை அறிய முடிகிறது.

நற்றிணையில் தலைவனின் வருத்தத்தை அறிந்த தோழி கடற்கரை சூழ்ந்த சிறிய குடியிருப்புகளை உடைய எம்முடைய வீட்டில் இரவில் தங்கிச் செல்வாயாக என்று இரவுக்குறி நோக்கின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவி தலைவன் மீதுள்ள விருப்பத்தின் காரணமாக நடு இரவில் சென்று சந்திக்கின்றாள் என்று இரவுக்குறியில் தலைவன், தலைவி சந்தித்த நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்கு இரவுக்குறியை முடிவு செய்வது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவனை இரவுக்குறியில் சந்திக்க முடிவு செய்து நடு இரவில் சந்திக்கின்றாள். இரவுக்குறியை தோற்றெடுப்பது தோழி, தலைவி என்ற வேறுபாடு

காணப்பட்டாலும் அடிப்படையில் இரவுக்குறியில் சந்திப்பு நடைபெற்றது என்பதில் ஒற்றுமைத் தன்மை நிலவுகின்றது.

பகற்குறி

பகற்குறி நடைபெறும் இடம் பற்றி,

“பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப

அவளறி வுரை வருவழி யான”³²

பகற்குறி மதிற்கு புறத்தே என்றும், அது தலைவி அறிந்த இடமாகும் என்று கூறப்படுகின்றது.

குறுந்தொகையில் தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான பகற்குறியை தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்,

“ஊர்க்கும் அணித்தே, பொய்கை பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே, சிறுகான் யாறே

இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்

துன்னல் போகின்றால் பொழிலே யாம்எம்

கூழைக்கு எருமண் கொணர்கம் சேறும்

ஆண்டும் வருகுவள் பெரும்பே தையே!”³³

பொய்கை கரைக்கு அருகில் உள்ள ஆற்றங்கரை சோலையில் பூப்பறிக்க நாங்கள் வருவோம், தலைவியும் எங்களுடன் வருவாள். ஆற்றில் இரை தேடும் வெள்ளிய நாரையைத் தவிர வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்று தோழி, தலைவனுக்கு பகல்குறி நேர்கின்றாள்.

காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவனை சந்திக்கும் பகற்குறி பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“விரும்பிய படியினித் திரிக அறவோய்!

கோதா வரிக்கரைச் செறிபுத ரிடைவாழ்

அரிமா இடையூறு நய நாயைக்

கொன்று விட்டுச் சென்ற தறிவாய்!”³⁴

தலைவி, தலைவனை கோதாவரி நதிக்கரையில் பூம்புதரில் சந்தித்து வருகின்றாள். இதற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் வகையில் அறவோன் ஒருவன் தினந்தோறும் பூப்பறிக்க வருகின்றான். நாய் ஒன்று எல்லோருக்கும் இடையூறு ஏற்படும் வகையில் குரைக்கின்றது. இவ்வாறான நிலையில் ஒருநாள் அறவோன் பூப்பறிக்க வரும்போது தலைவி நாயை சிங்கம் அடித்துக்கொண்டு விட்டது. இனி நீ அச்சம் இல்லாமல் பூப்பறித்துச் செல்லலாம் என்று கூறுகின்றாள். இதில் அறவோன் பூப்பறித்துச் செல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பதைவிட அவன் சிங்கம் இருக்கின்றது என்ற பயத்தின் காரணமாகப் பூப்பறிக்க வரக்கூடாது என்று நினைக்கின்ற தலைவியின் எண்ணம் வெளிப்படுகின்றது.

நற்றிணையில் ஆற்றங்கரை பூம்புதர் தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான பகற்குறியாகத் தோழி தேர்ந்தெடுப்பது போல காதா சப்தசதியில் கோதாவரி நதிக்கரையின் பூம்புதரை தலைவனை சந்திக்கும் பகற்குறியிடமாக தலைவி தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் குறியிடம் தேர்ந்தெடுத்து பகற்குறியில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்த நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

அல்ல குறிபடுதல்

தலைவி, தலைவனை சந்திக்கச் செல்லும் நிலையில் தலைவன் கூறிய குறியிடத்தில் இல்லாமை கண்டு திரும்புதல் அல்ல குறிபடுதல் என்று கூறப்படுகிறது.

“அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே

அவன்குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே”³⁵

தலைவன் இரவு நேரத்தில் கூறிய குறி தலைவன் வருவதற்கு முன்பே இயற்கையாக நடந்துவிட்டால் தலைவி, செய்த குறி என்று நினைத்து தலைவனைக் காணாமல் திரும்புவது என்பதாக அறியப்படுகின்றது.

அல்ல குறிப்பட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துவது பற்றி,

“தலைவி இரவுக் குறியிடத்தே தன்னைச் சந்திப்பதற்கு வாய்ப்பாகத் தலைவன் அடையாளமாகச் சிலவகை ஒலி எழுப்புவதாகக் கூறிச் செல்வான். இரவில், அந்த அடையாளக் குறியொலி, அவனாலன்றி, இயற்கையாக வேறு வகையில் நிகழ, அதனைத் தலைவன் செய்த அடையாளமாகக் கருதிய தலைவி, குறியிடம் வந்து தலைவனைக் காணாது மீள்வதுண்டு. அந்நிலையில் தலைவன் குறியிடம் வந்து, அக்குறியீட்டினை நிகழ்த்த, இதுவும் பொய்க்குறிபோலும் எனக் கருதிய தலைவி, அங்கு செல்லாமல் மனைக்கண் இருந்து விடுவாள். அங்குச் சென்ற தலைவன், தலைவியைக் காணாது அல்லகுறிப்பட்ட நிலையில் தன் நெஞ்சொடு கூறுவது.”³⁶

என்று அல்ல குறிப்படல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

தலைவியை குறியிடத்து காண முடியாத அகநானூற்றுத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகிறான்.

“மாய்கதில் வாழிய நெஞ்சே நாளும்
மெல்லியற் குறுமகள் நல்லகம் நசைஇ
அரவிரை தேரும் அஞ்சவரு சிறுநெறி
இரவின் எய்தியும் பெறாஅய் அருள்வரப்
புல்லென் கண்ணை புலம்புகொண் டுலகத்து
உள்ளோர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகக்
காமம் கைம்மிக வுறுதர
ஆனா அரும்படர் தலைத்தந் தோயே.”³⁷

நடு இரவில் பாம்புகள் இரை தேடித் திரியும் அச்சம் தரும் குறுகிய சுரவழியில் இரவு நேரத்தில் சென்றும் தலைவியைக் காணமுடியாது போனால், அதனால் பார்க்கின்றவர்களுக்கு இரக்கத்தை உண்டாக்கும். பொலிவிழந்த கண்களுடன் கரை கடந்த காமத்தை எனக்குண்டாக்கிய நெஞ்சே குகையில் ஒளியிழந்து மறைந்து கிடக்கும் மணிபோல நீயும் ஒளியிழந்து போவாய் என்று

தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான். அல்ல குறியிட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சுதான் தலைவியை விரும்பித் தன்னை ஒளியிழந்தவனாகச் செய்துவிட்டது என்று கூறி வருத்தப்படுகின்றான். தலைவியின் மீதுள்ள விருப்பத்தின் காரணமாக நடு இரவில் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது தலைவியை சந்திக்க விரும்பிய தலைவனின் வருத்தம் அல்ல குறிபடுதல் வழி அறியமுடிகின்றது.

அகநானூற்றில் அல்ல குறிப்பட்டு திரும்பும் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குத் திதியன் என்பானது நாட்டில் வாழும் தலைவி பற்றி கூறுகின்றான்.

“வயங்குவெயில் ஞெமியப் பாஅய் மின்னுவசிபு
மயங்குதுளி பொழிந்த பானாட் கங்குல்
ஆராக் காமம் அஃதின் றலைப்ப
இறுவரை வீழ்நரின் நடுங்கித் தெறுவரப்
பாம்பெறி கோலிற் றமியை வைகித்
தேம்புதி கொல்லோ நெஞ்சே உருமிசைக்
களிறுகண் கூடிய வாண்மயங்கு ஞாட்பின்
ஒளிறுவேற் றானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்
வருபுனல் இழிதரு மரம்பயில் இறும்பிற்
பிழையுறழ் மருப்பிற் கடுங்கட் “பன்றிக்
குறையார் கொடுவரி குழுமுஞ் சாரல்
அறையுறு தீந்தேன் குறவர் அறுப்ப
முயலுநர் முற்றா ஏற்றரு நெடுஞ்சிமைப்
புகலரும் பொதியில் போலப்
பெறலருங் குரையணம் அணங்கி யோளே.”³⁸

திதியன் மலை யானைகள், புலிகள் முழங்கும் மலையினை உடையது. அந்த மலையின் உச்சியில் உள்ள தேனை எடுக்க குறவர்களும் ஏற முடியாத அளவுக்கு நீண்ட உச்சியினை உடையது. அதைப் போன்று தலைவியும் பெறுவதற்கு அரியவள் என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான். அடங்காத காமத்தின் காரணமாக மலை உச்சியில் இருந்து வீழ்ந்து

இறப்பவர்கள் போல கோலால் அடிபடும் பாம்பினைப் போல வருத்தமுறுகின்ற நெஞ்சே என்று தலைவன் தன் நிலையை நினைத்து வருந்துகின்றான். தலைவியின் மீதுள்ள காமம் தலைவனின் உயிரைக் கவருகின்ற அளவிற்கு வருத்துவதாகத் தலைவன் வருந்துவது அல்ல குறிப்பட்ட தலைவனின் துன்பத்தின் வெளிப்பாடாகக் காணப்படுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் அல்லகுறிப்பட்டு திரும்பிய தலைவன், தோழியிடம் தலைவியை பற்றி கேட்கின்றான்.

“பிரப்பம் புதரில் குறியிடம் மறந்து
அங்கிங் கலைந்த அரிவை யவளே
புதையல் மறந்த புலம்படர் வாரின்
நின்னைத் தேடி இன்னும் இருப்பாள்.”³⁹

அடர்ந்த பிரப்பப் புதரில் குறியிடம் கொண்ட தலைவன், தலைவியைக் காணாமல் தோழியிடம் கேட்கும் நிலையில் தலைவி குறியிடம் மறந்தவளாக உன்னை தேடிக்கொண்டிருக்கின்றாள் என்றும், அவள் தேடுவது புதையலை வைத்த இடத்தை மறந்து தேடுகின்றவர்கள் போல தலைவனை, தலைவி தேடுகின்றாள் என்றும் தோழி, தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். குறியிடம் மறந்த தலைவி, தலைவனைத் தேடுவதும், அல்ல குறிப்பிட்ட தலைவன், தலைவியைக் காணாமல் தோழியிடம் கேட்பதும் தலைவன், தலைவியின் காதலின் மிகுதியை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அகநானூற்றில் தலைவன் குறியிடத்து தலைவியைக் காணாமல் தலைவியை அடைய முடியாத காரணத்தால் காம மிகுதியின் காரணமாக உயிர் பிரிந்தாலும் பிரிந்து விடும் என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான். காதா சப்தசதி தலைவன் தலைவியைக் குறியிடத்துக் காணாமல் தேடுகின்றான். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் குறியிடத்து தலைவியைக் காணாமல் வருந்துகின்ற தலைவனின் மனநிலையின் வெளிப்பாடாக அல்ல குறிப்படல் நிகழ்வு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அலர்

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடு அலராக அமைகின்றது.

“அம்பலும் அலருங் களவு வெளில் படுத்தலின்
ஆங்கதன் முதல்வன் கிழவனாகும்”⁴⁰

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கை அம்பல், அலர் வழியாக வெளிப்படுகின்றது. அதற்குக் காரணம் தலைவன் என்று கூறப்படுகின்றது.

களவு கால வாழ்க்கைக்கும் கற்பு கால வாழ்க்கைக்கும் அலர் பொதுவானதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“களவும் கற்பும் அலர் வரைவின்றே”⁴¹

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியின் களவு ஒழுக்கம் வெளிப்படும் சூழலிலும் கற்புக் காலத்தில் தலைவனின் பரத்தை பிரிவை பற்றி ஊர்மக்கள் பேசும்போதும் அலர் தோன்றுகின்றது.

அலரினால் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் காமம் மிகும் என்பதை,

“அலரில் தோன்றும் காமத்து மிகுதி”⁴²

என்று கூறுவதை அறிய முடிகிறது.

குறுந்தொகையில் அலர் அஞ்சிய தலைவி, தோழிக்குச் சொல்லுவது போன்று சிறைப்புறனாக இருக்கும் தலைவன் கேட்குமாறு கூறுகின்றாள்.

“அலர்யாங்கு ஒழிவ தோழி பெருங்கடல்
புலவுநாறு அகன் துறை வலவன் தாங்கவும்
நில்லாது கழிந்த கல்லென் கடுந்தேர்
யான் கண் டனளோ இலனோ பானாள்
ஒங்கல் வெண்மணல் தாழ்ந்த புன்னைத்
தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும்
ஆயம் எல்லாம் உடன்கண் டன்றே.”⁴³

கடற்கரை மணல் பரப்பில் புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற வழியில் தலைவனின் பாகன் விரைந்து ஓட்ட கல் உண்ணும் ஓசையுடன் சென்றதை நான் பார்த்தேனோ, இல்லையோ, புன்னைப் பூ பொறுக்கும் என் ஆயத்தார் அனைவரும் தலைவனைக் கண்டனர். அவர்கள் பேசுகின்ற அலர் மொழியை எவ்வாறு தடுப்பது என்று தலைவி, தோழிக்கு கூறுவது போன்று தலைவனுக்கு அலரால் உண்டாகும் துன்பத்தையும், அத்துன்பம் வரைந்து கொண்டால் மட்டுமே நீங்கும் என்று தலைவனுக்குத் தலைவி அறிவுறுத்துகின்றாள்.

ஊர் மக்கள் அலர் தூற்றுவதை குறுந்தொகையில் தலைவி, தோழிக்கு கூறுவதைப் போன்று தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள்.

“பெருங்கடற் பரதவர் கொள்மீன் உணங்கலின்
அருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு
நிலவுநிற வெண்மணல் புலவப் பலஉடன்
எக்கர்தொறும் பரக்கும் துறைவனொடு ஒருநாள்
நக்கதோர் பழியும் இலமே போதுஅவிழ்
பொன் இணர் மரிஇய புள்இமிழ் பொங்கர்ப்
புன்னைஅம் சேரி இவ்ஊர்
கொன் அலர் தூற்றும் தன் கொடுமை யானே.”⁴⁴

சுறாமீன், இறால் மீனின் புலால் நாற்றம் வீசும் வெள்ளிய கடல் மணல் பரப்பை உடைய கடல்துறைக்குத் தலைவன் அவனிடம் ஒருநாள் சிரித்துப் பேசியதன்றி இவ்வுருக்கு எந்த கெடுதலும் செய்யவில்லை. பொன்னிறமாகப் பூத்து காணப்படும் புன்னை மரங்கள் சூழ்ந்த இவ்வூர் எந்த ஒரு பயனும் இன்றி அலர் தூற்றுகின்றது என்று தலைவி, தோழிக்குக் கூறுவது போன்று தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள். புலால் நாற்றம் காற்று வீசுவதால் எங்கும் பரவுவது போன்று தம்முடைய களவு வாழ்க்கை ஊராருக்குத் தெரிந்துவிட்டது என்றும் அதை நீக்க வேண்டுமானால் தன்னை வரைந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தலைவி, தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள்.

காதா சப்தசதியில் தோழி, தலைவியிடம் அலர் உண்டாகுமாறு நடந்து கொள்ளாதே என்று அறிவுறுத்துகின்றாள்.

“கொல்லைப் புறத்துக் கோங்கி விலதான்
முதுகிற் பட்டது! தட்டி விடுவாய்!
மற்றுனார் காணின் மனம்பொனார்! கிள்ளை
வீண்பழி சொல்லல் விளையு மன்றே”⁴⁵

வீட்டின் கொள்ளைப்புறத்தில் உள்ள கோங்கு மரத்தின் இலை தலைவியின் முதுகில் இருந்தது. அதைத் தட்டிவிடு, ஊரார் பார்த்தால் தலைவி மீது ஐயம் கொண்டு வீண்பழி சுமத்துவர் என்று தோழி, தலைவிக்கு கூறுகின்றாள். தனக்குத் தெரிந்த இரகசியம் ஊராருக்குத் தெரிந்தால் அலராகிவிடும் என்று தோழி அலரால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள்.

தலைவி தன் வளையல் உடைந்த செய்தி பற்றி ஊராரிடம் கூறுகின்றாள்.

“அறியா தவர்க்கும் அறிவித் திடல்போல்
கைவளை யுடைந்தன காணீர் என்று
பிதற்றித் திரியும் பேதை! அவள்தன்
காதலன் பாலும் பேதமை யுண்டோ?”⁴⁶

தலைவனிடம் கொண்ட காதலால் தலைவியின் கை வளையல்கள் உடைந்துவிட்டன. பேதமையுடைய தலைவி ஊராரிடம் தன் வளையல் உடைந்துவிட்டது என்று வருத்தத்துடன் கூறித் திரிகின்றாள். தலைவனும் தலைவியிடம் வளையல் உடைந்ததைக் கூற வேண்டாம் என்று தலைவிக்குத் கூறவில்லை போலும் என்பதிலிருந்து தலைவனும் பேதையாக இருப்பானோ என்று நினைக்கத் தோன்றுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. வளையல் உடைந்ததற்குக் காரணம் தலைவன் என்பதை ஊராருக்குக் கூறாமல் தலைவி கூறிக்கொண்டு திரிவதால் அதுவே மற்றவர்களுக்கு அலர்தூற்றுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது. தலைவியின் பேதைத்தனத்தால் அலர் உண்டாவதற்குத் தலைவியே காரணமாக இருக்கின்றாள்.

குறுந்தொகையில் தலைவன், புலால் நாற்றம் வீசும் கடல் மணல் பரப்பில் தலைவியைக் காண வரும்போது புன்னை மரங்கள் சூழ்ந்த ஊரில் வாழ்கின்ற

தலைவியின் சுற்றத்தார் தலைவனின் தேர் வந்து செல்வதை அறிந்து அலர் தூற்றுகின்றனர் என்று தலைவி, தோழிக்குக் கூறுவது போன்று தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவி கொல்லைப்புறத்தில் கோங்கின் இலை முதுகில் இருக்குமாறும், கைவளையல்கள் உடைந்ததை ஊராரிடம் கூறி அலர் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றாள். குறுந்தொகையில் தலைவன் அலர் உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருப்பது போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவி அலர் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றாள். அலர் உண்டாக்குவதில் தலைவன், தலைவி என்ற வேறுபாடு காணப்பட்டாலும் தலைவன், தலைவியின் வாழ்க்கையில் அலர் உண்டாகின்றது. அதைப் பார்த்து தலைவனும் தலைவியும் அச்சம் கொள்கின்றனர் என்பதில் ஒப்புமைக் கூறுகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

வரைவு கடாவுதல்

தலைவன், தலைவியை வரைந்துகொள்ள விருப்பம் இல்லாமல் களவு வாழ்க்கையை நீட்டிக்க விரும்பும் நிலையில் தலைவியின் இன்னல்களைக் கூறி தோழி, தலைவனை வரைவு கடாவுகின்றாள்.

“ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்
காப்பின் கடுமை கையற வரினும்
களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
காதல் மிகுதி உளப்பிடப் பிறவும்
நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
பிறப்புச் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியோடு தொகைஇ
அனைநில வகையான் வரைதல் வேண்டினும்”⁴⁷

என்று வரைவு கடாவுவதற்கான காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

தலைவன், தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்ள காலம் தாழ்த்தும் நிலையில் தோழி, அறிவு நிலையில் நின்று பேசுகின்றாள்.

“காமம் காழ்க்கொண்ட இளைய நெஞ்சங்களுக்கு மேல் செய்ய வேண்டுவன புலப்படா எண்ணிப்பார்க்கும் அறிவு சில நாளைக்குத்

தோன்றாது. இவ்விருவர் செய்கையைத் தோழி அறிவுநிலையில் நின்று நாடுகிறாள். களவு நீடிப்பின், வரத்தகும் கேடுகளைக் காண்கின்றாள். இளையளாயினும் பொறுப்பு உணர்ந்தவளாதலின், திருமணம் செய்து கொள்க என்று தலைவனை இடித்துரைக்கின்றாள்.”⁴⁸

தோழி இளைய வயதினளாக இருந்தாலும் தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பாக மாற்றுவதில் முயற்சி செய்து வரைவு கடாவுகின்றாள்.

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியைப் புணர்ந்து நீங்கிய நிலையில் தோழி வரைவுகடாவுகின்றாள்

“இறவுப்பறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன வரும்புமுதிர்பு
நன்மா னுழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களங் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப!
இனமணி நெடுந்தேர் பாக னியக்கச்
செலீஇய சேறி யாயின் இவளே
வருவை யாகிய சின்னாள்
வாழா ளாதல்நற் கறிந்தனை சென்மே.”⁴⁹

சுறாமீனின் கொம்பு போன்று முட்களை உடைய தாழை விழா எடுக்கும் இடம்தோறும் மணம் வீசும் கடற்கரைக்குத் தலைவன், மணிகள் கட்டிய தேரில் அவன் ஊருக்குச் செல்கின்றான். தலைவன் பிரிந்து செல்கின்ற சில நாள் கூட தலைவி உயிர் வாழ மாட்டாள் என்பதைத் தலைவன் அறிவானாக என்று தோழி, தலைவனை வரைவு கடாவுகின்றாள்.

குறுந்தொகையில் இரவுக்குறியில் வந்து செல்லும் தலைவனை, தோழி வரைவுகடாவுகின்றாள்.

“வேரல் வேலி வேர்க் கோட் பலவின்
சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி!

யார் அஃது அறிந்திசினோரே - சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே!”⁵⁰

பலாமரத்தின் சிறிய கொம்பில், பெரிய பலாப்பழம் எவ்வித பற்றுக்கோடும் இல்லாமல் தொங்குவதுபோலத் தலைவியின் உயிராகிய சிறிய கொம்பில், காமநோய் எனும் பெரிய பழம் தொங்குகின்றது. அதை அறிந்த தலைவன், தலைவி விட்டு நீங்கினால் தலைவியின் உயிர் பிரியும் என்று தோழி, தலைவனை வரைவு கடைவுகின்றாள்.

காதா சப்தசதியில் தோழி, தலைவியின் நிலையைக் கூறி வரைவு கடைவுகின்றாள்.

“உண்மை காண லுற்றனள் ஒத்த
தன்மை யிடைதான் தகுந்திடும் காதல்!
இறந்து படினும் ஏதும் சொல்லேன்!
மரணங் கூட மாண்பாம் அவட்கே.”⁵¹

தலைவி பேதையாக இருந்த காரணத்தால் தலைவனை விரும்பிவிட்டாள். ஆனால் தலைவன், தலைவியைப் பார்க்க விரும்பாதவனைப் போன்று இருக்கின்றான். அதனால் தோழி, தலைவனிடம் தலைவி குலம், அந்தஸ்து பார்க்காமல் தலைவனை விரும்பிவிட்டாள். அவன் நினைவாகவே இறக்கும் தருவாயில் இருக்கின்றாள். அவள் அவ்வாறு இறப்பதும் நல்லது. காரணம் எதை நினைத்துக்கொண்டு இறக்கின்றார்களோ அதை அடுத்த பிறவியில் அடைவார்கள். அதனால் தலைவி இப்பிறவியில் தலைவனை அடையாவிட்டாலும் மறு பிறப்பிலாவது தலைவனை அடையட்டும் என்று தலைவியின் இன்னல்களைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறி தோழி வரைவு கடைவுகின்றாள்.

நற்றிணை, குறுந்தொடையில் தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்றால் தலைவி உயிர்தரிக்க மாட்டாள் என்பதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி தலைவன், நினைவாக உயிர் போகும் நிலையில் இருக்கின்றாள் என்று தோழி வரைவு கடைவுவதை அறியமுடிகின்றது.

அறத்தொடு நின்றல்

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தி கற்பில் முடிக்க எடுக்கும் செயல் அறத்தொடு நின்றல் என்று கூறப்படுகின்றது.

“அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவியப் பொதுச் சொல்லாயினும், ஈண்டு பெண்ணுக்கு உரிய முதற் பண்பானக் கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்துதல் என்பது இத்துறையின் பொருள்”⁵²

அறம் என்பது கற்பு என்ற பொருளில் களவை பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தும் நிலை என்று அறத்தொடு நின்றல் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அறத்தொடு நிற்கும் உரிமை தோழிக்கு இல்லை என்று கூறப்படுகின்றது.

“அகத்திணை இலக்கியத்துத் தோழி வரம்பற்ற உரிமையுடையவள். தலைவியின் உரிமையையும் செயலையும் தன் உரிமையும் செயலுமாகக் கொள்ளும் உறவுடையவள் எனினும், தலைவியின் இசைவின்றி அறத்தொடு நிற்கும் உரிமை மட்டும் தோழிக்கு இல்லை. இவ்வரம்பை, அறத்தொடு நிற்கும் காலத் தன்றி அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப என்னும் தொல்காப்பியத்தால் (1151) அறிகின்றோம். ஏன்? அறத்தொடு நிற்பதால் நாணத்துக்கு இழுக்கு வரும். அந்நாண இழுக்குக்கு உரியவள் தலைவி. கற்பின் பொருட்டு நாணக் குறைவு வரினும் வருக என்று துணியவேண்டியவள் அவள். அத்துணியை அறிந்த பின்னரே தோழி அறத்தொடு நின்றலை மேற்கொள்ளவேண்டும்.”⁵³

அறத்தொடு நிற்பது தலைவியின் நாணத்துக்கு இழுக்கு வரும் என்பதால் அறத்தொடு நிற்கும் உரிமை உடையவள் தலைவி மட்டுமே, அந்த உரிமை மட்டும் தோழிக்கு இல்லை என்று கூறப்படுகின்றது.

அறத்தொடு நின்றல் வெளிப்படுத்தும் முறை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“அறத்தொடு நின்றல் என்பது, தலைவன் தலைவியரிடையே தோன்றிய களவொழுக்கம் பிழையாது, மணப்பதனால் கற்பொழுக்கமாக மாற உதவும்

வகையில், அக்களவினைத் தலைவி தோழியிடமும், தோழி, செவிலியிடமும், செவிலி நற்றாயிடமும், நற்றாய் தந்தை தனையரிடமும் முறையாக வெளிப்படுத்துவதாகும். களவு, கற்பாக மாற வேண்டியது அறமாதலின், அதனை, உரியவரிடம், உரிய நேரத்தில், உரிய வகையில் வெளிப்படுத்தும் செயல் அறத்தொடு நிற்றல் எனப்பட்டது.”⁵⁴

என்று அறத்தொடு நிற்றல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

களவு வாழ்க்கை பிழையாமல் கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றுவதற்குத் தலைவி நாணத்தை விட்டு அறத்தொடு நிற்பாள். பின்பு தோழியின் மூலம் பெற்றோருக்கு அறிவித்துத் திருமணத்தில் முடிய வேண்டும் என்பதற்காக அறத்தொடு நிற்றல் நடைபெறுகின்றது.

குறுந்தொகையில் நொதுமலர் வரைவின்போது தலைவி அறத்தொடு நிற்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்,
யாண்டுங் காணேன், மாண்தக் கோனை
யானுமோர் ஆடுகளே மகளே என்கைக்
கோடுடரி லங்குவளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலுமோர் ஆடுகள மகனே!”⁵⁵

வீரர்கள் கூடி வில்விழா எடுக்கும் இடத்திலும், பெண்கள் தமக்குரிய ஆடவரைத் தழுவி ஆடும் துணங்கைக் கூத்து நடைபெறும் இடத்திலும் இவை இல்லாத மற்ற இடங்களிலும் தேடி அலைந்தும் தலைவனைக் காணவில்லை. இவ்வாறு தேடி அலைந்ததால் தலைவி ஆடுகள மகள் என்றும், அவள் வளையல்கள் நெகிழ் தலைவன் செயல்கள் இருந்ததால் தலைவனும் ஆடுகள மகன் என்று கூறித் தலைவி, தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். தன் நாணத்தை விட்டுத் தலைவனை ஆடுகள மகளிர் போன்று தேடி அலைந்த வருத்தத்தைக் கூறி தலைவி அறத்தொடு நிற்பதை அறிய முடிகின்றது.

நற்றிணையில் நொதுமலர் வரைவின்போது தலைவி அறத்தொடு நிற்கின்றாள்

“கண்டல் வேலிக் கழிகூழ் படப்பை
முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைக்
கொழுமீன் கொள்பவர் பாக்கங் கல்லென
நெடுந்தேர் பண்ணி வரலா னாதே
குன்றத் தன்ன குவவுமணல் நீந்தி
வந்தனர் பெயர்வர்கொல் தாமே அல்கல்
இளையரும் முதியருங் கிளையுடன் குழீஇக்
கோட்சுறா எறிந்தெனச் சுருங்கிய நரம்பின்
வலையுந் தூண்டிலும் பற்றிப் பெருங்கால்
திரையெழு பௌவம் முன்னிய
கொலைவெஞ் சிறாஅர் பாற்பட் டனளே.”⁵⁶

பெரிய தேரை உடைய நெய்தல் நிலத் தலைவன் வருகையை நிறுத்தமாட்டான் என்றும் அவன் தேர் வரிதே திரும்பிச் செல்லாது தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லும் திறன் உடையவன் என்றும் பரதவரின் இளைய மகள் அத்தேரில் வருகின்ற தலைவனுக்கே உரிவள் என்றும் வலையும், தூண்டிலும் கொண்ட கொலைத் தொழிலை உடைய பரதவனுக்கு இல்லை என்று தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். தலைவி விரும்பிய தலைவனுக்கே தலைவியை மணமுடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் நொதுமலர் வரைவில் தோழி, அறத்தொடு நிற்பதை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவியின் பெற்றோர் தலைவிக்கு ஏதோ நோய் இருக்கின்றது என்று நினைத்து மருத்துவம் செய்ய நினைக்கும் நிலையில் தோழி அறத்தொடு நிற்கின்றாள்

“வெட்ட வெளியை வெறித்து நோக்கும்!
நெடுமூச் செறியும்! நீள நகைக்கும்!
பொருளில் சொல்லிற் புலம்பும்! யாதோ
உறுவதொன் றுண்டிவ் வொண்டெடி யுளத்தே.”⁵⁷

தலைவி வெட்ட வெளியை வெறித்துப் பார்ப்பதையும், நெடு மூச்சு விடுவதையும், நீண்ட நேரம் சிரிப்பதையும் புலம்புவதையும் பார்த்து பெற்றோர் மருத்துவம் பார்க்க முயலும்போது தோழி, தலைவியின் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒன்று உள்ளது என்று கூறி அறத்தொடு நிற்கின்றாள்.

தோழி, தலைவியின் காதலைத் தாயிடம் கூறி அறத்தொடு நிற்கின்றாள்

“அன்னாய்! யான் நீ ராடுங் காலை
அழகன் வந்தங் காற்றி லிறங்கி
மஞ்சட் கைப்புநீர் வாரிக் குடித்தென்
நெஞ்சம் பருகி நீங்கல் போன்றான்.”⁵⁸

தலைவி ஆற்றில் இறங்கி குளிக்கும்போது அவள் பூசிய மஞ்சள், நீரில் பரவியது. தலைவியின் மீது விருப்பம் கொண்ட தலைவன் நீரில் பரவிய மஞ்சள், தலைவி பூசியது என நினைத்து அள்ளிப் பருகினான். அது தலைவியின் இதயத்தை பருகியது போன்றிருந்தது என்று கூறி தோழி, தாயிடம் அறத்தொடு நின்றாள். தலைவனுக்குத் தலைவி மீது உள்ள விருப்பத்தைத் தோழி, தாய்க்கு கூறித் திருமணம் செய்து வைக்குமாறு வேண்டுகின்றாள்.

குறுந்தொகையில் தலைவி, தலைவனைத் தேடி அலைந்தாள் என்றும், நற்றிணையில் தலைவனின் தேர் தலைவியை நாடி வந்து வறிதே திரும்பாது என்றும் கூறி தலைவி, தோழி இருவரும் அறத்தொடு நிற்கின்றனர். காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவன் நினைவால் தன்னை மறந்தாள் என்றும், தலைவனுக்கு, தலைவி மீது உள்ள அன்பால் அவள் நீராடும் நீரை அள்ளிப் பருகினான் என்று தோழி, தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பாக மாற்றுவதற்கு அறத்தொடு நிற்பல் நடைபெறுவதை இரண்டு இலக்கியங்களும் பதிவு செய்கின்றன.

உடன்போக்கு

களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வந்த தலைவனும், தலைவியும் களவை பெற்றோரிடம் வெளிப்படுத்துவதற்கு அஞ்சி உடன்போக்கு மேற்கொள்வதாக கூறப்படுகின்றது.

“படி கடவா இளமங்கை பிறந்த வீட்டைத் துறந்து பெற்றோரை மறந்து முன்பின் அறியா ஆடவனைக் காதற் கொழுநன் என நம்பிக் கரடுமுரடான வழியில் உடன்போக்கு செல்லத் துணிந்தபோது, அகவிலக்கியம் புதினம்போலும் சாயலையும் விறுவிறுப்பையும் பெறுகின்றது. கற்பவருக்கும் உணர்ச்சிக் கூர்மையை விளைக்கின்றது. உடன்போக்கு எப்பொழுது நிகழும்? அறத்தொடு நின்ற பின்னும், எண்ணிய காதலனுக்குப் பெற்றோர் மணம் முடிக்க மறுத்தராயின், இவ்வழிச் செலவு நிகழும் என்று கொள்ளலாமா? கூடாது. அறத்தொடுநின்றலுக்குப் பின் பெற்றோர் மறுக்கார், மகள் கற்பிழுக்குப்பட நடவார்: உரியவனுக்கே மணஞ் செய்வர், ஆதலின் உடன் போக்குக்கு இடமில்லை. இறச்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு என்ற இன்னாச் சூழ்நிலைகளைக் கடத்தற்கு இரண்டு வழிகள் உள. ஒன்று அறத்தொடு நிற்கை, ஏனையது உடன் போகுகை இவற்றுள் ஒன்று நிகழின் மற்றொன்று நிகழாது. அறத்தொடு நின்ற பின் உடன் போகார். உடன்போய்பின் அறத்தொடு நிற்பதாற் பயனில்லை. இரண்டில் ஒன்றே களவு நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சியாகும் என்று தெளிக.”⁵⁹

தலைவனும், தலைவியும் தன் களவு வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தினால் பெற்றோர் அதை மறுக்காமல் நிறைவேற்றுவர். காரணம் தலைவி கற்பு நிலை தவறிவிடக்கூடாது என்பது தமிழாக்கின் பண்பாடு, அதனால் தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கை திருமணத்தில் அதாவது கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றுவதற்கு பெற்றோர் மறுப்பு தெரிவிக்கமாட்டார்கள் என்பது விளக்கப்படுகின்றது.

நற்றிணையில் தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்வதை இடைச்சுரத்தில் கண்டவர்கள் தலைவனின் வலிமையைப் போற்றுகின்றனர்.

“அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந்தண் குன்றத்
தொலிவல் ஈந்தின் உலவை யங்காட்
டாறுசெல் மாக்கள் சென்னி யெறிந்த
செம்மறுத் தலைய நெய்த்தோர் வாய

வல்லியம் பெருந்தலைக் குருளை மாலை
மரல் நோக்கும் இண்டிவர்ஈங்கைய சுரனே
வையெயிற் றையள்“ மடந்தை முன்னுற்று
எல்லிடை நீங்கும் இளையோ னுள்ளங்
காலொடு பட்ட மாரி
மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினுங் கொடிதே.”⁶⁰

தலைவனும், தலைவியும் செல்லும் பாலை நில வழியில் ஈச்சமரங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. காற்று சுழன்று அடிக்கும் ஈச்சங்காட்டில் புலிக்குட்டிகள் வழிச் செல்வோரை தலையில் மோதுவதால் அவற்றின் தலையில் சிவப்புக் கரைபட்டு வாயெல்லாம் இரத்தம் படிந்து காணப்படுகின்றது. இண்டங்கொடிகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்ற பாலை நில வழியில் தலைவியை முன்னே செல்ல விட்டு தான் பின் செல்கின்ற தலைவனின் உள்ளம் காற்றுடன் மழை பொழிகின்றபோது பெரிய கல்லைப் புரட்டுமாறு இடிக்கின்ற இடியைக் காட்டிலும் இவன் உள்ளம் வலிமையானது என்று தலைவனின் வலிமை கண்டோரால் போற்றப்படுகின்றது.

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லும்போது அவளிடம் வழிநடை வருத்தம் தீர இளைப்பாறி உடன் வருமாறு கூறுகின்றான்.

“அழிவில் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந் தீர யாழநின்
னலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாகலின்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழில்தகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் தோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் தோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே!
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயி லாலும்
நறுந்தண் பொழில கானங்
குறும்ப லூர! யாஞ் செல்லும் ஆறே”⁶¹

தலைவன் தலைவியிடம், செல்லும் வழியில் பல ஊர்கள் உள்ளன. வழிபடுகின்ற தெய்வத்தை கண்ணால் கண்டது போல தலைவியை, தலைவன் அடைந்ததாகவும், நிழலை பார்க்கும்பொழுது எல்லாம் தங்கி மணல் பரப்பை கண்டவிடத்து சிறு வீடு கட்டி விளையாடிச் செல்லலாம் என்றும் தலைவன், தலைவியை உடன்போக்கில் வழிநடை வருத்தம் தெரியாமல் அழைத்துச் செல்கின்றான்.

தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்காகச் செல்லும் நிலையில் தோழி, தலைவனிடம் சில வேண்டுதல்களை முன்வைக்கின்றாள்.

“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர!
இன்கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட் டியானைப் போர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய இவட்கே.”⁶²

சோழ மன்னன், மழையன் எனும் படைத்தலைவனிடம் தப்பாத வேற்படையை பெற்று வைத்திருந்ததைப் போன்று தலைவனுடைய சொல்லும் தப்பாது என்று நம்பிக்கை வைத்து தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்ல துணிந்தால் என்று தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் நம்பிக்கையை உணர்த்துகின்றாள். தலைவிக்கு வயதாகி நரை தோன்றி தனக்குப் பயன்படாததாகி விட்டாள் என்று நினைத்து தலைவியை கைவிடாது என்றும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் இல்லற வாழ்க்கை என்றும் சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகின்றாள்.

காதா சப்தசதியில் பாங்கன், தலைவனிடம் உடன் அழைத்துச் செல்லும் பெண் யார் என்று கேட்கின்றான்.

“சேற்றிற் கஞ்சி சீறடி மென்மெலப்
பெயர்த்துன் அடிச்சுவட் டேகுவள் என்னில்
உன்னுடல் புளகம் என்உற் றதுவே.”⁶³

தலைவன் உடன்போக்காத் தலைவியை அழைத்துச் செல்லும்போது தலைவி, தலைவனின் கால் தடத்தைப் பின்பற்றி செல்கின்றாள். இதைப் பார்த்த ஒருவன் தலைவியின் காதலையும் அன்புள்ளத்தையும் தலைவனிடம் கூறுகின்றான். அதற்குத் தலைவன், கால் தடம் படாத இடத்தில் தன் காலை வைத்தால் சேறாகி விடும் என்று தலைவி தன் கால் தடத்தைப் பின்பற்றி வருகின்றாள் என்று கூறுகின்றான். தன் காதல் வெளிப்பட்டு விடக்கூடாது என்று நினைத்துக் கூறினாலும் அதைப் பார்த்தவன் உடன் வருகின்றவள் யாரோ ஒரு பெண் என்றாள் உன்னுடைய உடல் புளகாங்கிதமும் மகிழ்ச்சியும் தெரிவது எதனால் என்று கேட்க தலைவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்தான் என்று தலைவனின் செயல் உணர்த்தப்படுகின்றது.

உடன்போக்காகத் தலைவனை நம்பி வந்த தலைவியின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு, குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“நாணம் விட்டு நடத்தை கெட்டே
உலகில் இகழை யுற்றுமிவ் விதமாய்
யாருக் காக ஆனே னவனே
இன்றே பிறன்போ லிருக்கின் றானே”⁶⁴

தன் பெற்றோரையும், உறவினர்களையும் மதிக்காமல் தனது நாணம், கற்பொழுக்கம், குலப்பெருமை அனைத்தையும் தலைவனுக்காகத் தியாகம் செய்து தலைவன் பின்னால் உடன்போக்காக வந்தால் தலைவனோ, தலைவியை மறந்து பரத்தையிடம் செல்கின்றான் என்று தலைவி தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியை அழைத்துச் செல்கின்ற வழி புலிக்குட்டிகள் மனிதர்களை வேட்டையாடும் சுரவழி என்றும், தலைவியை முன்னே நடக்கவிட்டு பின்னே செல்லும் தலைவன் இடியைப் போன்ற வலிமை

உடையவன் என்று கூறுவதைப் போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவன், தன் கால் தடத்தை தலைவி பின்பற்றி நடக்க உடன்போக்காத் தலைவியை அழைத்துச் செல்கின்றான்.

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியின் வழிநடை வருத்தம் தெரியாமல் அழைத்துச் செல்கின்றான். தலைவியைத் தலைவனுடன் உடன் போக்காக அனுப்பும் நிலையில் தோழி, தலைவி முதுமையடைந்தாலும் அவளை இன்று போல் என்றும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றாள். காதா சப்தசதியில் உடன்போக்கில் தலைவனை நம்பி வந்த தலைவியைத் தலைவன் கைவிட்டு விட்டான் என்பதைத் தலைவி கூறி வருந்துகின்றாள். தலைவனை நம்பி வந்து தலைவி, தலைவனை வெறுக்கும் மனநிலை காதா சப்தசதியில் வெளிப்படுகின்றது. நற்றிணையில் தலைவி முதுமையடைந்து விட்டாள் என்று கருதி கைவிட்டு விடாதே என்று தலைவனுக்குத் தோழி அறிவுறுத்துவது போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவன் உடன்போக்காக அழைத்து வந்த தலைவியை கைவிட்டு விட்ட நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் உடன்போக்காகச் செல்லும் தலைவியின் இல்லற வாழ்க்கையின் சிறப்பை உறுதி செய்ய முடியாத நிலை நிலவியதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

குறுந்தொகைத் தலைவன், தலைவியின் கூந்தல் பூக்களைவிட நறுமணம் மிக்கது என்று பாராட்டுவதைப் போன்றும் தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் அவன் உள்ளம் தலைவியிடம் இருப்பதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவியின் முகம் நிலவை விட அழகானது அதைப்போன்று நிலவை படைக்க முயன்று நான்முகன் தோற்றுவிட்டான் என்றும் தலைவன், தலைவியின் முதல் பார்வையில் அன்பின் வெளிப்பாட்டைப் பதிவு செய்வதில் ஒத்தத் தன்மை வெளிப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூறு தலைவி, தலைவனை சந்திப்பதற்காகக் குறியிடத்தில் நாணத்துடன் காத்திருப்பது போன்று காதா சப்தசதி தலைவியும் தலைவனின் வருகைக்காகக் குறியிடத்தில் அச்ச உணர்வு தோன்ற காத்திருக்கின்றாள் என்று கூறுவதிலிருந்து இடந்தலைப் பாட்டில் ஒப்புமைக் கூறுகள் இருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

நற்றிணையில் தோழி, தலைவனின் குறையைக் கேட்டு தலைவியுடன் கூட்டுவிக்க முயற்சி செய்யும் நிலையிலும் மறுக்கும் நிலையிலும் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்தும் நிலையிலும் தோழி, தலைவன், தலைவியின் காதலைச் சேர்பிக்க முயற்சி செய்வது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தோழி, தலைவியின் காதலை அறிந்து தலைவனுடன் சேர்பிக்க முயற்சி செய்கின்றாள். இரு இலக்கியங்களிலும் தலைவன், தலைவியின் காதலைக் கூட்டுவிப்பவளாகத் தோழி செயல்படுகின்றாள் என்பதில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன. தோழி, தலைவனுக்கு இரவு நேரத்தில் தங்கள் ஊரில் தங்கிச் செல்லுமாறு தலைவனுக்கு இரவுக்குறி நேர்கின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவி, இரவு நேரத்தில் தலைவனைச் சந்திக்கச் செல்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவன், தலைவி இரவுக்குறியில் சந்தித்த நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுவதில் ஒற்றுமைத் தன்மை காணப்படுகின்றன. நற்றிணையில் ஆற்றங்கரை பூம்புதர் தலைவன், தலைவி சந்திப்பதற்கான பகற்குறியாகத் தோழி தேர்ந்தெடுப்பதுபோல காதா சப்தசதியிலும் கோதாவரி நதிக்கரையின் பூம்புதரில் தலைவனைச் சந்திக்கும் பகற்குறியிடமாகத் தலைவி தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் குறியிடம் தேர்ந்தெடுத்து பகற்குறியில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்த நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

அகநானூறு தலைவன், தலைவியைக் குறியிடத்து காணாது வருந்தும் நிலையில் பாம்புகள், யானைகள், புலிகள் சுற்றித் திரியும் நடு இரவில் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது தலைவியை நாடி வந்த நெஞ்சே என்று தலைவன் தன் வருத்தத்தைத் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறி வருந்துகின்றான். காதா சப்தசதி தலைவன், தலைவியைக் குறியிடத்து காணவில்லை என்பதால் தோழியிடம் கேட்டு தலைவியைச் சந்திக்க விரும்புகின்றான். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவன் மனநிலையில் வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால் தலைவியை சந்திக்க வேண்டும் என்று விரும்பி அல்ல குறிபட்ட தன்மையில் ஒற்றுமைக்கூறுகள் வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தலைவன் புலால் நாற்றம் காற்றில் வீசுவது போன்று கடல் மணல் பரப்பில் கல் என்ற ஓசையுடன் தலைவியைக் காண வருவதை ஊரார் அறிந்து அலர்தூற்றுவதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி,

தலைவனை சந்திக்கச் சென்ற இடத்தில் ஏற்பட்ட அடையாளங்களைப் பார்த்து ஊரார் அலர் தூற்றுவதில் ஒத்தத்தன்மை வெளிப்படுகின்றது. நற்றிணை, குறுந்தொகையில் தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிவது சிறிய கால அளவாக இருந்தாலும் அந்தப் பிரிவையும் தலைவி தாங்க மாட்டாள். தலைவன் தேர் ஏறி தன் ஊருக்குச் செல்கின்ற பிரிவையும், தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட காமமும் தலைவியின் உயிர் போகும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றது. இதற்குக் காரணம் தலைவன் மீது தலைவி கொண்டுள்ள காமம் என்பது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவன் மீதுள்ள காமத்தின் காரணமாக அவன் நினைவாகவே இறக்கும் மனநிலைக்குச் செல்கின்றாள் என்பதில் ஒற்றுமைக்கூறுகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

தலைவன் தலைவி மீதுள்ள விருப்பத்தின் காரணமாக குறுந்தொகைத் தலைவி, தலைவனைத் தேடி ஆண்கள், பெண்கள் கூடி மகிழும் இடங்களுக்குச் சென்றதாகக் கூறி தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்கின்றாள். நற்றிணையில் தலைவன் தேர் நாள்தோறும் தலைவியைத் தேடி வருகின்றது என்றும் தூண்டிலும் வலையும் உள்ள பரதவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்காமல் தலைவியின் கற்பு போற்றப்பட வேண்டுமானால் தேர் ஏறி வரும் தலைவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்குமாறு தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். இதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தன்னிலை மறந்து தலைவன் நினைவாகப் புலம்புவதையும் நினைத்து பெற்றோர் மருத்துவம் செய்ய முயலும் நிலையிலும், தலைவன், தலைவி நீராடும் நீரை அள்ளிப் பருகும் அன்புடையவன் என்றும் தோழி, தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களும் தலைவி விரும்பிய தலைவனுக்கு மணம் முடித்து கற்பு போற்றப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அறத்தொடு நிற்பதில் நடைபெறுகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியை முன்னே நடக்க விட்டு தான் பின் செல்வது போன்றும் உடன்போக்காக அழைத்துச் செல்லும் தலைவியை முதுமையிலும் இன்று பாதுகாப்பது போன்று பாதுகாக்க வேண்டும் என்று தலைவனுக்கு தோழி அறிவுறுத்துவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன் தன் கால் சுவட்டை தலைவி பின்பற்றி நடக்க உடன் போக்காகத் தலைவியை

அழைத்துச் செல்கின்றான். இவற்றில் தலைவனின் அன்பு வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் உடன்போக்காக அழைத்துச் சென்ற தலைவன் தலைவியைக் கைவிட்ட நிலையையும் காதா சப்தசதி பதிவு செய்கின்றது. உடன் போக்குச் செல்கின்ற பெண்களின் வாழ்க்கை கேள்விக் குறியாவதற்கான சூழல் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் நிலவியதை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியம் போன்று காதா சப்தசதியிலும் களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியின் இயற்கைப்புணர்ச்சியிலிருந்து உடன்போக்கு வரை உள்ள கூறுகள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ப.1.
2. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ப.12.
3. சுப்புரெட்டியார். ந., தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.59.
4. சிவலிங்கனார்.ஆ., (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் களவியல் உரைவளம், ப.19.
5. மாணிக்கம். வ.சுப., தமிழ்க்காதல், ப. 41.
6. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), குறுந். 2.
7. மேலது., 116.
8. மேலது., 142.
9. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 2-93.
10. மேலது., 3-7.
11. மேலது., 7-25.
12. மாணிக்கம். வ.சுப., மு.நா, ப.45.
13. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), ஐங். 197.
14. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற். 39.
15. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 2-87.
16. மாணிக்கம். வ.சுப., மு.நா, ப.49.
17. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), ஐங்.174.
18. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற். 185.
19. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 1-78.
20. மேலது., 3-34.
21. சுப்புரெட்டியார். ந., மு.நா. ப.97.
22. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற்.32.
23. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற்.140.
24. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 6-16.
25. மேலது., 7-10.
26. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், களவியல், 128.
27. மேலது., 129.
28. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற். 254.
29. மேலது., 323.
30. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 3-31.
31. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 3-49.

32. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா, 130.
33. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), குறுந். 113.
34. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 2-75.
35. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா, 131.
36. செயபால்.இரா.,(உ.ஆ),அகம். ப.184.
37. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு., ர.வேங்கடாசலம் பிள்ளை,(உ.ஆ) அகம்.258:8-15.
38. மேலது., 322.
39. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா. 4-18.
40. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா, 137.
41. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம், கற்பியல், 160.
42. மேலது., 161.
43. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), குறுந். 311.
44. மேலது., 320.
45. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 4-13.
46. மேலது., 5-38.
47. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம், களவியல், 12:28-36.
48. மாணிக்கம். வ.சுப., மு.நா, ப. 56.
49. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற். 9.
50. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), குறுந். 18.
51. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 1-12.
52. மாணிக்கம். வ.சுப., மு.நா, ப.68.
53. மேலது., ப.69.
54. செயபால். இரா., (உ.ஆ), ப.142.
55. சோமசுந்தரனார். பொ.வே., (உ.ஆ), குறுந். 31.
56. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற். 207.
57. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 3-96.
58. மேலது., 3-46.
59. மாணிக்கம். வ.சுப., மு.நா, ப.71.
60. நாராயணசாமி ஐயர். அ., (உ.ஆ), நற். 2.
61. மேலது., 9.
62. மேலது., 10.
63. ஜகந்நாதராஜா. மு.கு., (மொ.ஆ), காதா, 1-67.
64. மேலது., 6-24.

இயல்-4

தொழில்கள்

இயல் - 4

தொழில்கள்

முன்னுரை

சங்க இலக்கியத்தில் தொழில்கள் என்ற அடிப்படையில் குறிஞ்சித் திணையில் வேட்டையாடுதலும், தேன் எடுத்தலும், முல்லையில் ஆடு மாடு மேய்த்தலும், மருதத்தில் உழவுத் தொழிலும், நெய்தலில் மீன் பிடித்தலும் பாலையில் வறுமையின் காரணமாகக் கொள்ளையடித்தலும், வழிப்பறியில் ஈடுபடுதலும் என்று திணை அடிப்படையில் தொழில்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஏற்ற தொழிற்பகுப்புகள் இருந்தன என்பதையும் அவற்றைச் செய்கின்ற மக்கள் தொழில் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டனர் என்பதையும் குறவர், ஆயர், உழவர், பரதவர், மறவர் என்ற சொற்கள் பதிவு செய்கின்றன. இவை போன்றே மண்பாண்டம் செய்கின்றவர்களைக் குயவர்கள் என்றும், இசைக் கலைஞர்களைப் பாணர்கள் என்றும் சிறந்த நடனக் கலைஞர்களை விறலியர்கள் என்றும் செய்கின்ற தொழிலால் சங்க கால மக்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

மருத நிலத் தொழிலான வேளாண் தொழிலை வைத்து அரசு உருவாக்கம் நடைபெற்றது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. காரணம், நிலவளமும் நீர்வளமும் உள்ள பகுதி என்பதால் வேளாண் தொழில் சிறந்து விளங்கியது. அதனால் பொருளாதாரத் தன்னிறைவு பெற்ற நிலமாக மருதநில வேளாண் சமூகம் உருவாகியது. மக்களின் தன்னிறைவு வாழ்க்கை என்பது வேளாண்மையை மையமிட்டது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன. இந்திய பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பு வேளாண்மை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை அன்றிலிருந்து இன்று வரை நிர்ணயிக்கக்கூடியது வேளாண் பொருளாதாரம் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வேளாண்மை மட்டுமல்லாமல் சங்க இலக்கியத்தில் மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், வேட்டையாடுதல், வேலைப்பாட்டுடன் அணிகலன்கள் செய்தல், நெசவுத் தொழில் சிறந்து விளங்கிய நிலை, முத்துக்குளித்தல் இன்னபிற தொழில்களிலும் சங்க கால மக்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை சங்க

இலக்கியம் பதிவு செய்கின்றது. சங்க கால மக்கள் ஐந்தில் அடிப்படையில் உரிப்பொருளை கட்டமைத்து களவு, கற்பு என்ற வாழ்க்கை முறையில் பண்பாட்டு சிறப்புடன் வாழ்ந்தவர்கள். ஐவகை நில அடிப்படையில் ஒழுக்க முறைகளை மட்டுமல்லாமல் தொழில் முறைகளையும் வகைப்படுத்தி தொழிலில் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்பதை சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. சங்ககாலத்தில் மக்கள் பல்வேறு தொழில்களில் கைதேர்ந்த வகையில் மேற்கொண்டனர். சங்க இலக்கிய காலத்தில் தோன்றிய காதா சப்தசதியிலும் மக்களின் வாழ்வியல் கட்டமைப்பு சங்க இலக்கிய மக்களின் வாழ்வியலுடன் ஒற்றுமைக்கூறுகள் காணப்படுவதால் அவர்கள் மேற்கொண்ட தொழில்களிலும் ஒற்றுமைக்கூறுகள் நிலவியது ஆராயப்பட்டுள்ளன.

உற்பத்திப் பொருட்கள்

மனிதன் உற்பத்தி செய்கின்ற பொருட்கள் அவன் பொருளாதாரத்தை நிர்ணயம் செய்கின்றன.

“உலகில் நாம் பெறக்கூடிய பண்டங்களும், பணிகளும், கிடைப்பருமை (scarcity) நிலையைக் கொண்டுள்ளன உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற இவை பற்றாக்குறையாக உள்ளன. பண்டங்களும், பணிகளும் மனித நடவடிக்கைகளால் உற்பத்தியாகின்றன. நிலத்தைச் சாகுபடி செய்வதன் மூலம் உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. உடைக்கான பருத்தி சாகுபடி செய்யப்பட்டு, நூலாக்கப்பட்டுத் துணியாக நெய்யப்படுகிறது. மனித விருப்பங்களை நிறைவு செய்யும் பண்டங்களையும், பணிகளையும் செல்வம் (wealth) எனலாம்.”¹

மனிதனின் தேவைகளை நிறைவுசெய்து கொள்கின்ற பொருள்களும் செயல்களும் அவனுடைய செல்வமாகப் பார்க்கப்படுகின்றன.

மனிதனின் பொருளாதாரத்தை நிர்ணயம் செய்யும் காரணிகள் பற்றி,

“செல்வத்தின் ஆக்கத்திற்கு நிலம், உழைப்பு, (labour) மூலதனம், (capital) தொழிலமைப்பு (Organisation) ஆகிய காரணிகள்

உதவுகின்றனவற்றை. உற்பத்தி செய்ய உதவும் ஆக்கக் காரணிகள் என்று கூறலாம். நிலம், கச்சாப் பொருள்களை அளிக்கிறது: அவற்றை உழைப்பு விலைமுடிந்த பொருள்களாக (finished products) மாற்றுகிறது. மூலதனப் பொருள்களும் (capital goods) தொழிலமைப்பிற்கு உற்பத்தி இடைநிலைகளில் பங்கேற்கின்றன. பருத்தியைத் துணியாக்க இயந்திரச் சாதனங்களும், பிற கருவிகளும் தேவை. இவையே மூலதனப் பொருள்களாகும். தொழிலமைப்பு என்ற காரணியின் மூலம் மற்ற மூன்று உற்பத்திக் காரணிகளும் தக்க விகிதத்தில் இணைக்கப் பெற்றுப் பொருள்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. எனவே, செல்வத்தை உற்பத்தி செய்வதில் இந்நான்கு ஆக்கக் காரணிகளும் கூட்டாகச் செயல்படுகின்றன.”²

என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

வேளாண்மை பொருளாதாரம் பற்றி குறிப்பிடும் நிலையில்,

“உற்பத்தி செய்யும் நிலையில் வேளாண்மை கைவினைத் தொழிலாகக் காட்சியளிக்கிறது. உற்பத்தி செய்தவற்றை விற்கும் நிலையில் வேளாண்மை வாணிபமாக வடிவெடுக்கின்றது. ஆதலால் வேளாண்மைப் பொருளியலில் இரண்டு நிலைகளையும் ஆராய்கின்றோம். விவசாயி எப்படி சிறந்த கைவினைஞனாக உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதையும், வணிகனாக மாறி எப்படி நல்ல விலைக்கு பொருட்களை விற்கலாம் என்பதையும் வேளாண்மைப் பொருளியல் கற்றுத் தருகின்றது.”³

என்று ஒரு விவசாயி உற்பத்தி செய்கின்றவனாகவும் அதனை விற்பனை செய்யும் நிலையில் வணிகனாகவும் மாற வேண்டும் என்ற கருத்து உணர்த்தப்படுகின்றது.

பெரும்பாலான தொழில்களுக்கு வேளாண்மைப் பொருட்கள் மூலப்பொருட்களாக இருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றது.

“நமது நாட்டுத் தொழில்களில் பெரும்பாலானவை வேளாண்மை வழங்கும் விளை பொருட்களை மூலப்பொருட்களாகப் பயன்படுத்தி வளர்கின்றன. துணித்தொழில், எண்ணெய், சர்க்கரை, சணல், வனஸ்பதி, காகிதம், சோப்பு போன்ற பல்வேறு தொழில்களும் நேரடியாக வேளாண்மையைச் சார்ந்திருக்கின்றன. வேளாண்மையின் உள்ளடக்கத் துறை கால்நடை வளர்த்தல், வனத்துறை, மீன்பிடித்தல் ஆகியவற்றை ஒட்டி தோல் தொழில், தீப்பெட்டித் தொழில் போன்ற தொழில்கள் வளர்கின்றன. சிறப்பாக கதர், கிராமத் தொழில்கள் வேளாண்மை விளைபொருட்களைப் பயன்படுத்தி செல்வத்தைப் பெருக்குகின்றன. வேளாண்மைக்கு வேண்டிய கருவிகள், மருந்துகள், உரங்கள் ஆகியவற்றின் உற்பத்திக்காகத் தோன்றிய தொழில்களையும், விளைபொருட்களை நுகர்பொருட்களாக மாற்றும் நெல்லரைத்தல், எண்ணெய் ஆட்டுதல் போன்றவற்றையும் தொழில்துறையில் பணியாற்றுவவர்களுக்கு உண்ண உணவளிப்பதையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் இந்தியத் தொழில்களின் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் வேளாண்மைத்துறை ஆதாரமாக இருப்பதனை அறியலாம்”⁴

நம்முடைய நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேளாண்மைப் பொருட்கள் அடிப்படையாக அமைகின்றன என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

வேளாண்மை

சங்க இலக்கியத்தில் நிலப்பாகுபாட்டில் நன்செய் நிலங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

“பண்டைத் தமிழர், ஐந்திணைகளுள் மருதத்தையும் நெய்தலையும் மென்புலமென்றும், குறிஞ்சியையும், முல்லையையும் வன்புலமென்றும் வகுத்திருந்தனர். மருதநிலத்தை நாடு என்றும், மற்ற நிலங்களைக் காடு என்றும் அழைத்தனர். குறிஞ்சிநிலத்தில் உழத்தக்க இடத்தை ஏர்க்காடு என்றும், உழத் தகாததைக் கொத்துக்காடு என்றும் பகுத்தனர். குறிஞ்சியிலும் முல்லையிலுமுள்ள விளைநிலங்கள் கொல்லை அல்லது புனம் என்றும், மருதநிலத்திலுள்ள விளைநிலங்கள் செய் என்றும், புதுக்

கொல்லை இதை என்றும், பழங்கொல்லை முதை என்றும், சிறிது செய்யப் பெற்ற செய் புன்செய் என்றும், நன்றாய்ச் செய்யப் பெற்ற செய் நன்செய் என்றும் பெயர் பெற்றன. செய்தல் என்பது திருத்துதல் அல்லது பண்படுத்துதல்.”⁵

புனம், செய், இதை, முதை, நன்செய், புன்செய் பெயர்க்காரணங்களையும் அதனுடைய நிலப்பகுதிகளையும் பற்றி குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகின்றது.

ஒவ்வொரு நிலத்திலும் விளையும் விளைபயிர் பற்றி,

“கொல்லை என்பது வானாவாரிக் காடென்றும், புன்செய் கிணற்றுப் பாய்ச்சலென்றும், நன்செய் ஆற்று அல்லது ஏரிப் பாய்ச்சலென்றும் அறிதல் வேண்டும். எள், கொள் முதலியன கொல்லைப் பயிர், கேழ்வரகு, சோளம் முதலியன புன்செய்ப் பயிர், நெல், கரும்பு முதலியன நன்செய்ப் பயிர்.”⁶

என்று கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

நன்செய் நிலங்களின் பெயர்கள் பற்றி,

“நன்செய்களுள், பழமையானது பழனம் என்றும், போரடிக்கும் களமுள்ளது கழனி என்றும் சொல்லப்பெறும். பண்ணை என்பது பண்ணப்பட்டது (பண்படுத்தப்பட்டது) என்னும் பொருளதேனும், வழக்கில் களமர் அல்லது செறுமர் என்னும் பண்ணையாள்கள் குடியிருந்து வேலை செய்யும் பெரிய வயற் பரப்பையே (farm) குறிக்கும். சேறுள்ளமையால் செறு என்றும், வைப்புப் போன்றமையால் வயல் என்றும், நன்செய்க்குப் பெயர்களுண்டு.”⁷

மேற்கண்ட கூற்றின் வாயிலாக பழமையானது பழனம், களமுள்ளது கழனி, பண்படுத்தப்பட்டது. பண்ணை, பண்ணையாட்கள் குடியிருந்த பகுதி களமர் அல்லது செறுமர் என்றும்; சேறுள்ளது செறு என்றும் வெல்லம் போன்ற அமைப்பு இருப்பதால் வயல் என்றும் அழைக்கப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

நன்செய் நிலங்களில் பாசனமுறை பற்றி,

“நன்செய்ப் பாசனத்திற்கு ஆற்றுநீர் இல்லாவிடங்கட்குக் கண்ணாறுகளும் கால்வாய்களும் வெட்டிப் பாய்ச்சினர். அது இயலாவிடத்து ஏரிகளை வெட்டினர். ஏர்த்தொழிற்கு உதவுவது ஏரி. குளிப்பது குளம். இன்று ஏரியைத் தவறாகக் குளமென்பர் ஒரு சாரார். இயற்கையாக உண்டான ஏரி அல்லது குளம் பொய்கை எனப்படும். முல்லை நிலத்திற் புன் செய்ப் பாசனத்திற்குக் கிணறுகளை வெட்டினர்.”⁸

என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நீர்பாசன முறையில் எருது பூட்டி கமலையில் நீர் இறைப்பது பற்றி,

“எருதுகளைக் கொண்டு கிணற்றுநீரை இறைக்கும் ஏற்றம் கம்மாலை எனப்பட்டது. அம் = நீர், அம்+கம் = நீர். கம் + ஆலை = கம்மாலை. ஆலை சுற்றி வருவது. கரும்பாலை என்பதை நோக்குக. ஆலுதல் ஆடுதல். முதற்காலத்தில் எருதுகள் ஒரு மரத்தாணைச் சுற்றி வந்தன. கம்மாலையென்பது இன்று கமலை என்றும் கவலை என்றும் திரிந்து வழங்குகின்றது. இன்றும் கமலையாடுதல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. இன்று எருதுகள் நேராகச் செல்வதால் கமலையோட்டுதல் என்றும் கூறுவர்.”⁹

என்று கூறுவதை அறிய முடிகின்றது.

வேளாண்மை தொழில்கள் பற்றி,

“காடு வெட்டிக் களப்புதல், கல் பொறுக்குதல், எரு விடுதல், ஆழவுமுதல், கட்டியடித்தல், பரம்படித்தல் (தாளியடித்தல், பல்லியாடுதல், ஊட்டித்தல், படலிழுத்தல்), புழுதியுணக்கல், விதைத்தல், களையெடுத்தல், காவல் காத்தல் அறுவடை செய்தல், களஞ்சேர்த்தல், சாணையடைதல் (கூடு போடுதல், போரமைத்தல்), சாணை பிரித்தல், காயப்போடுதல், பிணையலடித்தல் (கடாவிடுதல், அதரி திரித்தல்), வைக்கோல் அல்லது சக்கை அல்லது கப்பி நீக்கல் பொலி தூற்றல்,

பொலியளத்தல், விதைக்கெடுத்தல், களஞ்சியஞ் சேர்த்தல் என்பன
வானாவாரிப் புதுக்கொல்லை வேளாண்மை வினைகளாம். காடு வெட்டிக்
களப்புதல் புதுக்கொல்லைக்கே நிகழும்”¹⁰

என்று நடவு முதல் அறுவடை வரை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

உழவுத் தொழில்

அகநானூற்றில் மருதத்திணையில் தலைவனின் ஊர் வளம் பற்றி
கூறப்படுகின்றது.

“கூன்முள் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் என்ன வெண்கால் மாமலர்
பொய்தல் மகளிர் விழவணிக் கூட்டும்
அவ்வயின் நண்ணிய வளங்கே மூரணைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி அல்கல்”¹¹

மீனின் முள்ளினைப் போன்று வெண்மையான காம்புகளை உடைய
நீர்முள்ளிச் செடியின் மலர்களை விளையாடும் மகளிர் தாம் கொண்டாடும்
விழாவிிற்காகப் சேகரிப்பார்கள். அத்தகைய நீர்வளம் மிக்க வயல்களை
உடைய தலைவன் என்று மருதநில வயல் வளம் குறிப்பிடப்படுகின்றது.
பலமுறை உழப்பட்ட வயல் பற்றி,

“உறு பெயல்
தன் தூளிக்கு ஏற்ற பல உரு செஞ் செய்
மண் போல் நெகிழ்ந்து”¹²

அதிகமான மழை பெய்யும் நிலத்தை உழுவு செய்யும் போது மண்
நெகிழும் என்று மழை நீரும் மண்ணும் கலந்த வயல் வெளியில் உழவுத்
தொழில் நடைபெற்ற மண்ணின் வளமை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அறுவடை செய்யப்பட்ட நெல் தூற்றுவது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“மறந்தவண் அமையார் ஆயினும் கறங்கிசைக்
கங்குல் ஒதைக் கலிமகிழ் உழவர்

பொங்கழி முகந்த தாவில் நுண்துகள்
மங்குல் வானின் மாதிரம் மறைப்ப”¹³

விடியற்காலை நேரத்தில் வேலைக்கு ஆட்களை அழைக்கும் உழவர்களின் ஆராவார ஒலியும், அவர்கள் நெல்லில் உள்ள வைக்கோலைப் பிரித்து அந்த நெல்லை காற்றில் தூற்றும் பொழுது அதில் உள்ள துகள்கள் இருண்ட மேகங்கள் போன்று எல்லா திசைகளிலும் சென்று மறைத்தது என்பதை அறியமுடிகின்றது. நெல் அறுவடை நடந்த களத்தின் நிகழ்வு, உழவர்களின் செயல்களைப் பற்றி கூறுவதிலிருந்து உழவுத்தொழில் சிறப்புற்றிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

நற்றிணையில் தோழி, உழவனுக்குச் சொல்வதைப் போன்று தலைவனுக்குத் தலைவியின் இற்செறிப்புப் பற்றி கூறுகின்றார்கள்.

“மலைகண் டன்ன நிலைபுணர் நிவப்பின்
பெருநெற் பல்கூட் டெருமை உழவ!
கண்படை பெறாது தண்புலர் விடியல்
கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு
புகர்வை அரிசிப் பொம்மல் பெருஞ்சோறு
கவர்படு கையை கழும மாந்தி
நீருறு செறுவில் நாறுமுடி யழுத்தநின்
அடுந ரோடுநீ சேறி யாயின்வண்
சாயும் நெய்தலும் ஓம்புமதி எம்மின்
மாயிருங் கூந்தல் மடந்தை
ஆய்வளைக் கூட்டும் அணியுமார் அவையே.”¹⁴

மலையைப் போன்ற நெற்கூடுகளையும், எருமை மாடுகளையும் கொண்ட உழவன், விடியற்காலை நேரத்தில் உழுத்தியரோடு நீர் வளமிக்க வயல்வெளிகளில் சேற்றில் நாற்றுகளை நடுவதற்காகச் செல்வான். உழவன் உழுதொழில் செய்யும் வயலில் உள்ள கோரைகளையும், நெய்தல் பூக்களையும் களை என்று அகற்றி விட வேண்டாம் என்று உழவனிடம்

கூறுவதைப் போன்று தோழி கூறுவது உழவுத் தொழிலைக் குறிப்பிட்டு தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாக அறிய முடிகின்றது.

உழுந்து நடவு செய்திருந்ததுப் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது

“இரும் பணிப் பருவத்த மயிர்க்காய் உழுந்தின்,

அகல் இலை அகல வீசி”¹⁵

கார்காலத்தில் வீசும் காற்றானது மயிர்களை உடைய உழுந்தின் காய்களை உடைய அகன்ற இலைகளை அசைக்கும் என்று உளுந்து விவசாயம் செய்ததை அறியமுடிகின்றது.

குறிஞ்சி நில குறவர்கள் உழவுத்தொழில் செய்தது குறிப்பிடப்படுகின்றது

“மலையிடம் படுத்துக் கோட்டிய கொல்லைத்

தளிவுதம் பெற்ற காணு குறவர்

சிலவித்து அகல விட்டுடன் பலவிளைந்து

இறங்குகுரல் பிறங்கிய ஏனல் உள்ளாள்”¹⁶

மலைப்பகுதியில் அகலமாகவும் வளைவாகவும் உள்ள பகுதியை உழுவதற்குப் பதமான மழை பெய்த காலத்து நிலத்தை உழுது அதில் தினைகளை விதைப்பர். அத்தினைகள் விளைந்து தலை சாய்த்து காணப்படும் தினைப்புனத்தில் தலைவி காவல் காப்பவளாக இருப்பாள் என்று கூறப்படுகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தில் உழவுத்தொழில் நடைபெற்றதை அறியமுடிகின்றது.

மதுரைக்காஞ்சியில் நிலவளமும் நீர்வளமும் கூறப்படுகின்றது.

“சீர்கான்ற உயர்நெல்லின்

ஊர்கொண்ட உயர்கொற்றவை

நீர்த்தெவ்வு நிரைத்தொழுவர்

பாடுசிலம்பு மிசையேற்றத்

தோடுவழங்கும் அகலாம்பியிற்

கயனகைய வயலிறைக்கு

மென்றொடை வன்கிழார்

அதரி கொள்பவர் பகடுபூண் தென்மணி
இரும்புள் ஓப்பும் இசையே என்று
மணிப்பூ முண்டதத்து மணல்மலி கானற்
பரதவர் மகளிர் குரவையொ டொலிப்ப”¹⁷

சாலி என்ற உயர்தர நெல்வகை பயிரிடப்பட்டது பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது. வயல்வெளிகளுக்கு நீர் இறைக்கின்ற தொழில் செய்கின்றவர்களின் இடா எனும் நீர் இறைக்கும் கூடையின் ஓசை, பன்றிப் பத்தரின் ஓசை, நெல்லை தூற்றுகின்றவர்களின் ஓசை, எருதுகளின் ஓசை, பயிர்களைத் தின்னவரும் பறவைகளின் ஓசை என்று வயல்வெளியின் இயற்கைப் பதிவு செய்யப்படுவதோடு விவசாயத்திற்கு நீர் இறைத்த செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் பருத்தி பயிரிடப்பட்டதைப் பற்றி,

“பருத்திப் புலத்தைப் பண்பட உழுதற்
கேர்வணக் கத்தை இயற்றுங்கலை”¹⁸

என்று பருத்தி நடுவு செய்வதற்காக நிலத்தை உழுவதற்கு நல்ல நாள் பார்த்து பூமியை வணங்கினார்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

உழவன் மகன் காதலியைக் காண காதில் நாவல்மர செந்தளிரை செருகிச் செல்கின்றான்.

“செவிக்கணி நாவல் செந்தளிர் செருகி
உழவன் மகன் செல ஒண்டொடி நங்கை”¹⁹

உழவன் மகன் என்று கூறுவது உழவுத்தொழில் சிறப்புற்றிருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது.

புதிதாகத் திருமணம் செய்துகொண்ட உழவனின் செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“புகையா உமிக்கனல் போலும் நங்கை
முகைமுலை யுற்றே முன்பனிக் காலத்

தேர்வல் உழவன் போர்வையை விற்பே
எருதினை வாங்கி ஏழுறல் காணாய்”²⁰

புதிதாகத் திருமணம் செய்து கொண்டவன் போர்வையை விற்பு எருது
வாங்கினான் என்பதிலிருந்து உழவனின் தேவை நிலத்தை உழுவதற்கு எருது
என்பது குறிப்பிடப்படுவதாக அறியமுடிகின்றது.

துவரை விதைத்தல் பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“இங்கங் ளுடன் கலந் தின்புறு வேநென
உழவன் சிந்தித் துளம்றெகிழ்ந் திடவும்
செங்கை வியர்ப்பச் செந்துவ ரைவிதை
நனைந்து நிலத்தில் நழுவி விழுமே”²¹

துவரை விதைக்கச் சென்ற உழவன் துவரை விதைத்த பிறகு அது வளர்ந்து
மறைக்கும் நிலையில் காதலியுடன் இந்த இடத்தில் சந்திக்கலாம் என்று
நினைத்து இன்புறுகின்றான். அதனால் அவன் உடல் வியர்த்து அவன் கையில்
உள்ள விதை நனைந்து கீழே விழுந்தது என்று ஒரு உழவனின் எண்ணம்
பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

பருத்திக் காட்டில் தலைவி மற்றொரு பெண்ணின் செயலைப்
பார்க்கின்றாள்.

“பருத்திப் புலத்தில் அருத்தி யுடனே
கணவன் கொய்தலின் காம்புகள் தன்னில்
புகை முற்றே பொன்விரல் வியர்ப்ப
வெறிதே தேரும் விளங்கிழை காணில்”²²

பருத்திக் காட்டிற்குச் சென்ற தலைவி ஏற்கனவே தன் கணவன் பரித்த பருத்தி
மொட்டுகளை ஒருத்தி தடவுவதைப் பார்க்கின்றாள் என்று பருத்தி விவசாயம்
நடைபெற்றதைக் குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகிறது.

கடுகு வயல் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

“பன்றி யருகுள

கடுகு வயலில் கடுகி மேயும்”²³

பன்றி குட்டி தாயை விட்டுப் பிரிந்து மேயும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதால் அருகில் உள்ள கடுகு வயலில் மேய்ந்தது என்று கடுகு வயல் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சாலி நெல் பயிரிடப்பட்டது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“சேற்றழுக் குடனே பாற்படி வாயின்

தாழ வீழ்ந்து தவழ்தரு குழந்தை

போலச் சிறந்தசெஞ் சாலி வயல்கள்

உழவற் கின்பம் ஊட்டிடும் பெரிதே”²⁴

குழந்தை என்றாலே எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி தான் பெற்ற குழந்தை சேற்றில் விழுந்தும், பால்வடியும் வாயுடனும் தவழ்ந்து எழுந்து நடக்கும் நடையைப் போன்று உழவனுக்கு நெற்பயிர்கள் மகிழ்ச்சி தந்தது என்று உவமிக்கப்படுகின்றது. உழவனுக்கு நெற்பயிர் சேற்றில் இருக்கும்போதும், கதிர்பால் அதாவது அன்னம் பிடிக்கும் போதும், தலை சாய முற்றி விளைந்து காணப்படும்போதும் தன் குழந்தையைக் காண்பது போன்று மகிழ்ச்சியடைவான் என்று சாலி என்ற உயர் நெல்வகையைப் பயிரிட்ட உழவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

செந்நெல் அறுவடை பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“பக்குவ மாய பருவ முற்றதும்

களஞ்சேர் வேனெனும் கவலைகொண்டு

மென்பனி பிடிந்த சென்னெல் இதுவே

தலைகுனிந் தழுதிடும் நிலையினைக் காணாய்”²⁵

பணிக்காலத்தில் விளைந்த செந்நெல் தலைகுனிந்து காணப்படுகின்றது. முற்றி தலை சாய்ந்திருக்கும் செந்நெல் விளைந்தால் கலத்திற்குச் செல்ல

வேண்டும் என்று அழுவது போன்று இருந்தது என்று செந்நெல் பயிரிட்டது பற்றி அறிய முடிகின்றது.

அகநானூற்றில் செந்நெல் அறுவடை செய்தனர் என்பது கூறப்படுகின்றது.

“எரியகைந் தன்ன தாமரையிடையிடை
அரிந்துகால் குவித்த செந்நெல் விளைஞர்
கட்கொண்டு மங்குஞ் சாகா டளற்றுநின்
ஆய்கரும் படுக்கும் பாப்புனல் ஊர்”²⁶

நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிவது போன்று தாமரை மலர் பூத்து காணப்படும் வயல் வெளியில் பயிரிடப்பட்ட செந்நெல்லை உழவர்கள் அறுவடை செய்வார்கள். அவர்களுக்குக் கள்ளினை ஏற்றிக்கொண்டு வரும் வண்டி சேற்றிலே புதையுமானால் வண்டியைத் தூக்குவதற்குக் கரும்புகளை அடுக்கி அடைகொடுப்பர் என்று செந்நெல் விளைந்த வயல்வெளி பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

பாண்மகள் மீனுக்குப் பண்டமாற்றாகச் செந்நெல்லை விலையாகப் பெறமாட்டாள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“அறல்வார் நெடுங்காலத்து அருநிலை கலங்க
மாலிருள் நடுநாள் போகித் தன்னுயர்
காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு
அவ்வாங்கு உந்தி அஞ்சொல் பாண்மகள்
நெடுங்கொடி நுடங்கு நறவுமலி மறுகில்
பழஞ்செந் நெல்லின முகவை கொள்ளான்
கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறாஉம்”²⁷

பாண்மகளின் அண்ணன்மார் இரவில் சென்று பிடித்து வந்த வாளைமீனை மறுநாள் காலையில் கொடிகள் அசைந்தாடும் கள் மணம் மிக்கத் தெருவில் செந்நெல்லை விலையாக வாங்காமல் கழற்சிக்காய் போன்ற பெரிய

முத்துக்களுடன் நல்ல அணிகலன்களைப் பெறுவாள் என்று செந்நெல்லை பாண்மகள் வாங்க மறுப்பதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் நிலத்தை பலமுறை உழுது உழுந்து, திணை, கரும்பு, செந்நெல், சாலி போன்ற பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டது போன்று காதா சப்தசதியிலும் கடுகு, எள், திணை, செந்நெல், சாலி போன்ற பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டன என்று கூறுவதிலிருந்து இரண்டு இலக்கியங்களும் உழவுத்தொழில் சிறந்து விளங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேட்டையாடுதல்

அகநானூற்றில் வேடன், யானையை வேட்டையாடி அதன் தந்தங்களைத் தன் வீட்டில் வைத்திருப்பதுக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“இரும்புவடித் தன்ன கருங்கைக் கானவன்
விரிமலர்-மராஅம் பொருந்திக் கோல்தெரிந்து
வரிநுதல் யானை அருநிறத் தழுத்தி
இகலடு முன்பின் வெண்கோடு கொண்டுதன்
புல்வேய் குரம்பை புலர ஊன்றில்
முன்றில் நீடிய முழவுறழ் பலவின்
பிழிமகிழ் உவகையன் கிளியொடு கலிசிறந்து
சாந்த ஞெகிழியின் ஊன்புழக் கயருங்
குன்ற நாடன் அன்பிலை யாகுதல்”²⁸

இரும்பை உருக்கி வார்த்ததைப் போன்ற வலிமையான கையை உடைய வேட்டுவன் தன் அம்பினை எய்து யானையைக் கொன்று, அதன் தந்தங்களைப் புலால் நாற்றம் வீசத் தன் குடிசையில் ஊன்றி வைப்பான் என்று வேடன், யானையை வேட்டையாடிய செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நற்றிணையில் புண்பட்ட யானையின் தந்தத்தை எடுக்கும் கானவனின் செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“புலயொடு பொருத புண்கூர் யானை

நற்கோடு நயந்த அன்பில் கானவர்”²⁹

புளியிடம் போரிட்டு புண்பட்ட யானையின் தந்தத்தை எடுப்பதற்கு அன்பற்ற கானவர்கள் அம்பால் அடித்து கொன்று தந்தத்தை எடுத்துச் செல்வார்கள். அந்நிலையில் யானையின் பிளிறல் பேரச்சத்தை உண்டாக்கும் என்று கானவர்கள் யானையை தந்தத்திற்காக வேட்டையாடிய செயலை அறிய முடிகிறது.

குறுந்தொகையில் வில்லைத் தங்களின் உடமையாகக் கொண்ட வேடர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“தீண்டலும் இயைவது கொல்லோ மாண்ட

வில்லுடை வீளையர் கல்இடுபு எடுத்த

நனந்தலைக் கானத்து இனம்தலைப் பிரிந்த

புன்கண் மடமான் நேர்படத் தன்னையர்

சிலைமாண் கடுவிசைக் கலைநிறத்து அழுத்திக்

குருதியொடு பறித்த செங்கோல் வாளி

மாறுகொண் டன்ன உண்கண்

நாறுஇருங் கூந்தல், கொடிச்சி தோளே.”³⁰

தன் இனத்திலிருந்து பிரிந்து துன்பத்துடன் பெண்மான் தனித்து இருக்க, ஆண்மானை வேட்டையாடிய கானவர்கள் என்று மான் வேட்டையாடிய நிகழ்வு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அகநானூற்றில் மறவர்கள் பெண் மானை வேட்டையாடிய நிகழ்வு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“அவ்விளிம் புரிஇய விசையமை நோன்சிலைச்

செவ்வாய்ப் பகழிச் செயிர்நோக் காடவர்

கணையிட்க் கழிந்ததன் வீழ்துணை உள்ளிக்

குறுநெடுந் துணைய மறிபுடை யாடப்

புன்கண் கொண்ட திரிமருப் பிரலை
மேய்ப்பதம் மறுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்து
நெய்தலம் படுவிற சின்னீர் உண்ணாது
எ.குறு மாந்தரின் இனைந்துகண் படுக்கும்
பைதற வெம்பிய பாழ்சேர் அத்தம்”³¹

நானேற்றப்பட்ட வில்லையும் குருதி படிந்த அம்பினையும் கோவித்துப் பார்க்கும் சிவந்த கண்ணையும் உடைய மறவர்கள் பெண்மாளை அம்பு கொண்டு எய்ததால் இறந்துபட அதன் குட்டிகள் அதை அறியாமல் விளையாடித் திரிய ஆண்மான் புல், தண்ணி எதையும் அறுந்தாமல் அம்பு பட்ட மக்களைப் போன்று பெரிதும் வருந்தி கண்ணீர் வடித்தது என்று கூறப்படுகிறது. இறக்கமற்ற பாலை நில மறவர்கள், பெண்மாளை வேட்டையாடிய நிகழ்வு பற்றி அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் மலையில் வாழும் புளிஞர்குலத் தலைவன் செயல் கூறப்படுகின்றது.

“கானவன் முகிவில் தானது தேய்ப்பச்
செதுக்கிய முன்றில்வீழ் சீரங்களைப் பெருக்கி
மனையோள் தூற்றி வானிடை எறிய
காற்றில் பறந்து கார்குழ லெறிலின்
வெற்றிக் கொடிபோல் வீண்படர்ந் ததுவே”³²

புளிஞர் குலத்தலைவன் புதுமணத்தாலும் புதுமண மதுவை உண்டு வலியை இழந்தான். அதனால் வலிமையான பெரிய வில்லின் எடையை குறைப்பதற்கு அரத்தால் தேய்த்தான் என்றும் அதிலிருந்து வீழ்ந்த இரும்புத்தாளை அவன் மனைவி எடுத்து வீசி எறியும்பொழுது வானில் படர்ந்து வெற்றிக்கொடி போல காணப்பட்டது என்று வேட்டையாடிய புளிஞர் குலத்தலைவன் பற்றி அறியமுடிகின்றது.

தலைவி, தலைவனின் வீரத்தை எண்ணி வருந்துகின்றாள்

“களிற்றினம் உராய்ந்த கன்ன மதத்தால்
மாசுறும் ஓமை மரங்களைக் கண்டு
தாய்வீட் டிருந்து தனதூர்க் கேகும்
நங்கை யறிந்தாள் நடுவழி தனிலே
மணாளன் அந்தோ மறைந்தான் எனவே.”³³

தாய் வீட்டிற்குச் சென்று நெடுநாள் கழித்துத் திரும்பும் தலைவி வழியில் யானைகள் காட்டில் உள்ள மரங்களை உராய்ந்து மதம்பட்ட தடங்களுடன் இருப்பதை அறிந்து தலைவன் உயிருடன் இல்லை என்பதை அறிந்துகொண்டாள் என்று கூறப்படுகின்றது. தலைவன் இருந்திருந்தால் மதம் கொண்ட யானைகள் காட்டில் சுற்றித் திரியாது தலைவன் அவற்றை வேட்டையாடியிருப்பான் என்று தலைவனின் வீரம் பதிவு செய்யப்படுகின்றது. யானை வேட்டையாடப்பட்ட நிகழ்வு பற்றி அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

தலைவன் யானை, மயிலை வேட்டையாடிய நிகழ்வு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கொல்களிற் றினது கும்பத் துதித்த
முத்தணிந் தியங்கும் முதல்மனை வியரிடைய
மயிற்பீ லிதனை மணிக்குழற் செருகி
செருக்குடன் புதுமகள் செல்வதைக் காணாய்.”³⁴

பல மனைவிகளை மணந்த வீரன் மதயானையை வேட்டையாடி அதன் கும்பத்தில் இருக்கும் முத்துக்களை எடுத்து தன் மனைவிகளுக்கு முத்துமாலை அணிவித்தான். அப்பொழுது யானையை வேட்டையாடியவனாக இருந்தான். ஆனால் இப்போது அவனுடைய புது மனைவி மயில் பீலிகளைக் கொண்டையில் செருகி கொண்டு செறுக்காகத் திரிந்தால் என்று கூறப்படுகின்றது. முத்துமாலை அணிந்தவனை விட மயில் பீலி அணிந்தவள் செருக்குடன் திரிவதற்கானக் காரணம் புதுமனைவி மீதி இருக்கும் மோகத்தால் யானை வேட்டைக்குச் சென்றவன் மயில் வேட்டைக்குச் செல்கின்றான் என்று

கூறப்படுகின்றது. யானை, மயில் போன்றவைகளை வேட்டையாடியது பற்றி பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

கலைமானைக் குறி வைக்கும் வேடன் அதன் செயல்களை அறிந்து வில்லைக் கீழே போட்டான் என்று கூறப்படுகின்றது.

“ஒன்றினைக் காக்க ஒன்று முந்தி
அம்புக் கெதிர் வரும் கலைமான் இணைகண்
டிருகண் நீர்வழிந் தொழுகி நனைந்த
வில்லினை வேடன்கை விட்டருள் கூர்ந்தான்.”³⁵

வேடன் கலையின் மீது குறி வைக்கின்றான். அதனைக் காப்பதற்காக பெண்மான் குறுக்கே வந்து நிற்கின்றது. பெண்மானைக் காப்பதற்கு கலைமான் குறுக்கே வந்து நிற்கின்றது. இவ்வாறு மாறி மாறி நடைபெறுவதைப் பார்த்த வேடன் கருணையினால் கண் கலங்குகின்றான். அந்தக் கண்ணீர் வேடனின் வில்லினை நனைக்கின்றது. வேடன் வில்லினைக் கீழே போட்டுவிட்டு இனிமேல் வில்லினைக் கையால் தொடமாட்டேன் என்று கலைமானை வேட்டையாடுவதைக் கைவிடுவதோடு வேட்டைத் தொழிலை விட்டுவிடுவதாகக் கூறுவதையும் அறிய முடிகின்றது. வேடன் கலைமானை வேட்டையாட நினைத்ததும் அவனிடமும் கருணையிருந்ததால் வேட்டையாடவில்லை என்று வேடனின் செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் யானை, மான் வேட்டை நடந்தது போன்று காதா சப்தசதியிலும் யானை, மான் வேட்டை நடந்தது குறிப்பிடப்படுகின்றன. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் வேட்டைத்தொழில் நடந்ததில் மாற்றம் இல்லை. வேடர்களின் செயல்களில் மாற்றம் இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

உப்பு வணிகம்

சங்க இலக்கியத்தில் உப்பு வணிகம் சிறந்து விளங்கியதைப் பல்வேறு பதிவுகளின் வழி அறியமுடியும். அகநானூற்றில் பரதவர் இன மக்கள் உப்பு விற்பு வாங்கிய நெல் என்று கூறப்படுகின்றது.

“உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு
அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்”³⁶

உப்பு விற்று வாங்கிய நெல்லில் தன் தந்தைக்கு முரலாகிய வெண்
சோற்றில் அயிலை மீனை புளியங்கறியுடன், கொழுமீன் கருவாட்டையும்
குறுமகள் தன் தந்தைக்கு உணவாகக் கொடுத்தாள் என்று கூறப்படுகின்றது.
உப்பு வியாபாரம் செய்யப்பட்டதை இப்பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது.

உப்பு வணிகரது மகள் உப்பு விற்றுச் சென்ற நிகழ்வு
குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இடுங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
என்றும் விடர குன்றம் போகும்
கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்
சேரி விலைமாரி கூறலின் மனைய”³⁷

மீன் பிடிக்கும் தொழிலை உடைய பரதவர்கள் உழவு தொழில்
செய்யாமலேயே உப்பு விளைவிப்பர். அவர்களிடம் உப்பை வாங்கிச் செல்லும்
உப்பு வணிகர்கள் வெம்மையான பாலை வழியைக் கடந்து செல்வார்கள்.
அவர்களின் அன்பு மகள் சேரியில் வெண்ணிறமுடைய உப்பு, நெல்லுக்கு
ஏத்தது என்று கூறி உப்பு வணிகம் செய்த செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

தலைவன் உப்பு வணிகரது கூட்டத்துடன் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை
பேரின்பம் என்று கூறுகின்றான்.

“உவர்விளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 அதர்படு பூழிய சேட்புலம் படரும்
 ததர்கோல் உமணர் போகும் நெடுநெறிக்
 கணநிரை வாழ்க்கை தான் நன்று கொல்லோ
 வணர்கரி முச்சி முழுதுமற் புரள
 ஐதசல் அல்குல் கவின்பெறல் புனைந்து
 பல்குழைத் தொடலை ஓங்குவயின் ஒல்கி
 நெல்லும் உப்பு நேரே ஊரீர்
 சொள்ளீ ரோவோனச் சேரிதோறும் துவலும்
 அவ்வாங் குந்தி பமைத்தோ ளாய்நின்
 மெய்வாழ் உப்பின் விலையெய் யாமெனக்”³⁸

களர் நிலத்தில் விளைந்த உப்பினை விலை கூறி நெடுந்தாரம் செல்லும் கோல்
 மழுங்கிய உப்பு வணிகர்கள் கூட்டம் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.
 அந்தக் கூட்டத்தில் அழகிய இளம்பெண் நெல்லும் உப்பும் ஒரே விளையாகும்
 என்று கூறி சேறி தோறும் விற்கின்றாள் என்று உப்பிற்கு விலையாக நெல்
 கொடுக்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

நற்றிணையில் உமணர்கள் நெல்லை கொடுத்து உப்பைப் பெற்று உப்பு
 வணிகம் செய்தார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
 பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 நெடுநெறி ஒழுகை நிலவுமணல் நீந்தி
 அவனுறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்ந்து
 உமணர் போகலும் இன்னா தாகும்”³⁹

உப்பு வணிகர்கள்தம்நாட்டு மருத நிலத்தில் விளைந்த நெல்லை வண்டிகளில்
 ஏற்றிக்கொண்டு போய் விற்று, நெய்தல் நிலப்பகுதிகளில் விலையாகப் பெற்ற
 உப்பைக் கொண்டு வந்து உப்பு வணிகம் செய்வார்கள். அவர்கள் வணிகத்தின்
 பொருட்டு வழியில் தங்கிச் செல்லும் ஊர்களில் உள்ள மக்கள் இவர்களின்

பிரிவை நினைத்து வருந்துவார்கள் என்று உப்பு வணிகம் செய்த செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

உமணர்களின் வண்டி ஒலி கேட்டு வெண்குருகு அஞ்சம் என்று கூறப்படுகின்றது.

“கொண்டுஞ் செல்வர்கொல் தோழி உமணர்
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்
கணநிரை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்
மணல்மடுத் தூறும் ஓசை கழனிக்
கருங்கால் வெண்குருகு வெருடம்
இருங்கழிச் சேர்ப்பிறறம் உறைவின் ஊர்க்கே”⁴⁰

உப்பு வணிகர்கள் ஆநிரைகள் செல்லுகின்ற வழிகளில் வெண்மையான உப்பிற்கு விலை கூறிச் செல்லும்போது உப்பு வண்டியின் ஒலியைக் கேட்டு வெண்குருகு அஞ்சம் என்று உப்பு வணிகம் நடைபெற்ற செயலை அறிய முடிகின்றது.

உமணர்கள் உப்பு வணிகத்திற்குச் செல்லும் வழியும், வண்டியும் அவர்களின் வலிமையும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கொழுஞ்சூட் டருந்திய திருந்துநிலை யாரத்து
முழுவின் அன்ன முழுமர உருளி
எழுஉப் புணர்ந்தன்ன பருஉக்கை நோன்பார்
மாரிக் குன்றம் மழைசுமந் தன்ன
ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடம்
வேழங் காவலர் குரம்பை ஏய்ப்பக்
கோழி சேக்குங் கூடுடைப் புதவின்
முளையெயிற் றிரும்பிடி முழந்தா னேய்க்கும்
துளையதைச் சீறுதல் தூங்கத் தூக்கி
நாடக மகளிர் ஆடுகளத் தெடுத்து
விசிவீங் கின்னியங் கடுப்பக் கயிறுபிணித்துக

காடி வைத்த கலனுடைய மூக்கின்
மகஉடை மகடுஉப் பகடுபுறந் துரப்பக்
கோட்டிணர் வேம்பின் ஏட்டிலை மிடைந்த
படலைக் கண்ணிப் பரேரெறுழ்த் திணிதோள்
முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்
சிறுதுளைக் கொடுங்கம் நெறிபட நிரைத்த
பெருங்கயிற் றொழுகை மருங்கிற் காப்பச்
சில்பத உணவின் கொள்ளை சாற்றிப்
பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி”⁴¹

உப்பு வணிகர்கள் பாலை வழியைக் கடந்து செல்வதால் உப்பு வண்டிகளில் வைக்கோல் உரல் கோழிக்கூடு போன்றவற்றையும் கொண்டு சென்றனர் என்றும் அந்த உப்பு வண்டியை உமணப் பெண் தன் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு ஓட்டினாள் என்றும் அதற்குப் பாதுகாப்பாக வலிமையான உமணர்கள் சென்றனர் என்பதையும் உப்பு வணிகத்தில் பெண்கள் ஈடுபாடு அதிகமாக இருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் உப்பங்கழிகளில் உப்பு குவிந்திருந்தது கூறப்படுகின்றது.

“முன்பனிப் பருவ வெண்முகிற் கூட்டம்
நீர்விடுத் தேர்பெறும் சீருடன் சேர
உப்பு மலைகள் உயர்பஞ் சுக்குவை
ஒப்பத் தோன்றும் ஓங்கெழில் காணாய்.”⁴²

கார்காலம் நீங்கி வெண்முகில்கள் தோன்றியது. அந்த வெண்முகில்கள் உப்பங்கழிகளில் மலையாகக் குவிக்கப்பட்ட உப்புகள் போலவும், பஞ்சு பொதிகள் போன்றும் தோன்றியது என்று கூறப்படுகின்றது. உப்பங்கழிகளில் உப்பு குவித்து வைத்திருந்த செயல் வெண்முகில்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதன் மூலம் உப்பு வணிகம் நடைபெற்றிருப்பதைக் குறிப்பதாக அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் உப்பு விற்று நெல் பெறப்பட்டதும், நெல்லை விற்று உப்பு பெறப்பட்டதும் உமணர்களின் உடல் வலிமையும் உப்பு விற்றலில் உமணப் பெண்களின் ஈடுபாடு இன்றியமையாததாக இருந்தது என்பதையும் அறியமுடிகிறது. காதா சப்தசதியில் உப்பு வணிகம் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படவில்லை என்றாலும் உப்பு மலையாக குவிக்கப்பட்டிருப்பது வணிகத்திற்கான நோக்கம் என்பதாக அறிய முடிகின்றது. அதனால் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் உப்பு வணிகம் நடைபெற்றது என்பதில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வளையல் வணிகர்கள்

நற்றிணையில் வாள் அரத்தால் அராவிய வளையல் என்று கூறப்படுகின்றது.

“ஊரலஞ் சேரிச் சீறார், வல்லோன்
வாள் அரம் பொருத கோள் நேர் எல் வளை
அகன்தொடி செறித்த முன் கை”⁴³

பேரூரில் இல்லாமல் சிற்றூரில் இருக்கும் தலைவி, தொழில் வல்லவனால் வாள் அரம் கொண்டு அராவிய வளைந்த ஒளிமிகுந்த அழகிய வளையல் அணிந்தவள் என்று கூறப்படுகின்றது. அழகிய ஒளி மிகுந்த வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய வளையல்களைத் தலைவி அணிந்திருந்தால் என்றும், அந்த வளையல்கள் தொழில் சிறந்த விளங்கியவனால் நேர்த்தியாகச் செய்யப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

குறுந்தொகையில் தலைவி தன் கையில் அணிந்திருக்கும் வளையல்கள் பற்றிக் கூறுகின்றாள்.

“யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே; என்கைக்
கோடு ஈர் இலங்கு வளை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலும், ஓர் ஆடுகளமகனே”⁴⁴

தலைவன் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி அலைந்ததால் தான் ஓர் ஆடுகள மகளைப் போன்றவள் என்றும் சங்கை அறுத்து செய்யப்பட்ட வளையல்களை

முன்கையிலிருந்து நெகிழ்ச் செய்த தலைவனும் ஆடுகள மகனே என்று தலைவி கூறுகின்றாள். சங்கை அறுத்து செய்யப்பட்ட வளையல் என்பது சங்கினால் ஆகிய பொருட்களை செய்கின்ற தொழில் நடைபெற்றதையும் அதில் ஒளி மிகுந்த வளையல் செய்யப்பட்டதையும் அறியமுடிகின்றது.

அகநானூற்றில் சங்கிலிருந்து அறுத்தெடுக்கப்பட்ட வளையல் என்று கூறப்படுகின்றது.

“வெளப் பார்ப்பான் வளரந் துமித்த,
விளை களைந்து ஒழிந்த கொழுந்தின் அன்ன,
தளை பிணி அவிழா, சரி முகப் பகன்றை”⁴⁵

வளையல்களுக்கு அறுத்து எடுக்கப்பட்டது போக இருக்கும் சங்கின் நுனிப்பகுதி போன்ற பகன்றை மலர் என்று கூறப்படுகின்றது. சங்கிலிருந்து வளையல்கள் அறுத்து எடுக்கப்பட்டதும் அதைக் குறிப்பிட்ட இனத்தவர்கள் தொழிலாகச் செய்தார்கள் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் வளையல் வணிகர் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது

“மங்கை மங்கல வளைகழன் றிழிதர
மீண்டும் மீண்டும் மேல்நிலை நிறுத்திய
தோழியர் தாமே தோன்றின ராங்கே
வளையற் கார வணிகர் போன்றே.”⁴⁶

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றாமையால் அவள் முன்கையில் அணிந்திருந்த வளையல்கள் கழன்று அடிக்கடி கீழே விழுந்தன. அதைக் கழன்று விழாமல் முன்கையில் நிறுத்தும் வேளையை வணிகர், பெண்களுக்கு வளையல் போடும்போது முன் கையைத் தொட்டு போடுவார்கள். அதைப் போன்று தலைவியின் முன்கையில் உள்ள வளையல்கள் கழன்று விழாமல் இருப்பதற்குச் சரிசெய்து ஆற்றாவித்த செயலை தோழி, தலைவனுக்குக் கூறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. பெண்கள் வளையல் வணிகர்களிடம் வளையல் போட்ட செயல் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய அக இலக்கியங்களில் சங்கை அறுத்து வளையல் செய்தனர் என்று வளையல் தொழில் நடைபெற்றதையும் காதா சப்தசதியில் வளையல் வணிகர் பெண்களுக்கு வளையல் அணிவித்ததையும் கூறும் இவ்விரு இலக்கியங்களும் வளையல் தொழில் பற்றி பதிவு செய்கின்றதை அறியமுடிகின்றது.

இரும்புத் தொழில்கள்

அகநானூற்றில் கொல்லன் உலைக்களம் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“வயங்குவெள் ளருவிய குன்றத்துக் கவாஅன்
கயந்தலை மடப்பிடி இனனே மார்ப்பப்
புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை
கல்லகச் சிலம்பிற் கையெடுத் துயிர்ப்பின்
நல்லிணர் வேங்கை நறுவீ கொல்லன்
குருகு ஊது மிதியுலைப் பிதிர்விற பொங்கிச்
சிறுபன் மின்மினி போலப் பலவுடன்
மணிநிற இரும்புதல் தாவும் நாட
யாமே அன்றியும் உளர்கொல் பானாள்
உத்தி அரவின் பைத்தலை துமிய”⁴⁷

களிறு, புலியுடன் சண்டையிட்டு புலியைக் கொன்றது. அதனால் யானை புண்பட்டு பெருமூச்சு விடும்போது வேங்கை மரத்தில் உள்ள நறுமண மலர்கள் சிதறி விழும். அவை சிதறுவது கொல்லன் உலைக்களத்தில் துருத்தியை மிதித்து ஊதும்போது எழும் தீப்பொறி சிறு சிறு மின்மினி பூச்சி போல நீலமலர் போன்ற நிறத்தை உடைய புதர்களில் விழுந்தது என்று கூறப்படுகின்றது. கொல்லன் உலைக்களத்தில் தீப்பொறி பறக்க வேலை நடந்த செயல்பற்றிக் கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

நற்றிணையில் கொல்லன் ஊதுகின்ற உலை மூக்கு பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“இரைதேர் எண்கின் பகுவாய் ஏற்றை
கொடுவரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி

நல்லரா நடுங்க உரறிக் கொல்லன்
ஊதுலைக் குருகின் உள்ளுயிர்த்து அகழும்
நடுநாள் வருதல் அஞ்சதும் யாமென”⁴⁸

நள்ளிரவில் உணவு தேடும் ஆண் கரடி புற்றுகளை உடைக்கும்போது அதற்குள் இருக்கும் நல்ல பாம்பு நடுங்கும்படி சத்தம் போடும். அது கொல்லன் உலைக்களத்தில் ஊதுகின்ற உலை மூக்கைப் போன்று காற்றை உள்ளிழுத்து வெளியிட்டு நெட்டுயிர்ப்பு விடும் என்று கரடியின் மூச்சுக் காற்று கொல்லன் உலைக்களத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.

கொல்லன் ஊதுகளம் போன்று வேங்கை மலர்கள் சிதறின என்று கூறப்படுகின்றது.

“நல்ல பெருந்தோ ளோயே கொல்லன்
எறிபொற் பிதிரிற் சிறுபல் காய
வேங்கை வீயுகு மோங்குமலைக் கட்சி
மயிலறி பறியா மன்னோ
பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே.”⁴⁹

கொல்லன் உலைக்களத்தில் ஊதுகின்றபொழுது சிதறுகின்ற தீப்பொறி போல வேங்கை மலர்கள் சிதறின என்று கூறப்படுவதில் இரும்புத்தொழில் நடைபெறும் செயல்கள் உலைக்களம் பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றில் பாலை நிலத்து கரடி, புற்றை பெயர்த்து கரையானை எடுப்பது பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“புல் அளைப் புற்றின் பல் கிளைச் சிதலை
ஒருங்கு முயன்று எடுத்த நனை வாய் நெடுங்கோடு
இரும்பு ஊது குருகின், இடத்து, இரைதேடும்
மண்பக வறத்த அங்கன்”⁵⁰

பல கறையான்கள் ஒன்று சேர்ந்து கட்டிய புற்றை கரடி தன் வாயால் கொல்லன் உலைக்களத்தில் உள்ள துருத்தியைப் போன்று மூச்சு விட்டுப்

பெயர்த்து எடுத்து கறையான்களை உண்ணும் என்று கரடியின் மூச்சிற்கு
கொல்லன் உலைக்களம் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் அம்பு பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“நேர்மை இயல்புடன் நேர்ந்து நாணுறும்
கூரம் பதுவே கோணல் வில்லுடன்
சேரினும் விரைந்து சென்றகன் றோடும்!
நல்லது மல்லதும் நட்புற வமையா!”⁵¹

அம்பு நேரானது; அது வளைந்த வில்லுடன் சேர்ந்தாலும் அகன்று சென்று விடும்
என்று சான்றோர்களின் நற்பண்பிற்குச் சான்று காட்டப்படுகின்றது. அம்பு
செய்வது கொல்லன் உலைக்களம் என்பதால் இரும்புத் தொழில்
நடைபெற்றிருக்கும் என்பதாக அறியமுடிகின்றது.

அகநானூறு, நற்றிணை மட்டுமல்லாமல் சங்க இலக்கியம் முழுவதும்
கொல்லர் உலைக்களம் பற்றிய நிகழ்வு காணப்படுகின்றது. யானையின்
பெருமூச்சு, கரடியின் நெட்டுயர்ப்பு, வேங்கை மரத்தின் மலர்களை சிதறடிக்கும்
நிலையில் இது கொல்லன் உலைக்களத்திலிருந்து பறந்து சென்ற
தீப்பொறிகளைப் போல காணப்பட்டது என்று கொல்லன் உலைக்களத்தில்
இரும்புத் தொழில் செய்வதற்கான வேலைகள் நடைபெற்றிருப்பதை
அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் அம்பு செய்வது கொல்லன் உலைக்களம்
என்பதாக அறியமுடிகிறது.

மருத்துவம்

மருத்துவம் செய்யும் மருத்துவன் பற்றி கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

“தகைவண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின்
முகைவாய்த்த தடம்போலு மிளமையு நிலையுமோ
எனவாங்கு,
பொருந்தியான் றான்வேட்ட பொருள்வயி னினைந்தசொற்
றிருந்திய யாக்கையுண் மருத்துவ னூட்டிய
மருந்துபோன் மருந்தாகி மனனுவப்பப்
பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே.”⁵²

பொருள் தேடி, பிரிய நினைத்த தலைவனுக்குத் தோழி இளமை நிலையில்லாதது என்று கூறி தலைவன் பிரிவைத் தவிர்க்குமாறு கூறுகின்றாள். தோழி கூறிய அறிவுரை மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்து போல தலைவனின் மனமாசுகளை அகற்றியது என்று தோழி, தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள். மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்து என்பது மருத்துவனிடம் வைத்தியம் பார்த்ததை அறியமுடிகின்றது.

தலைவி, தந்தையை மருத்துவனுடன் ஒப்பிடுகின்றாள்.

“திருந்துகோல் எல்வளை வேண்டியான் அழவும்
அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாஅது
மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறவோண் போல
என்ஐ வாழிய பலவே பன்னிய”⁵³

தலைவி, தன் தந்தையிடம் கை வேலைப்பாடு மிகுந்த வளையல்களைக் கேட்கின்றாள். ஆனால் தலைவி விரும்பியது கிடைக்கவில்லை. அதற்காகத் தலைவி வருந்துகின்றாள். அந்நிகழ்வைத் தீர்க்க முடியாத நோயுற்றவர்க்கு அவர் விரும்பியதைக் கொடுக்காமல் நோயிக்குத் தக்கவாறு மருந்துகளை ஆய்ந்து கொடுக்கும் மருத்துவன் போல தலைவியின் தந்தை, தலைவி கேட்ட வளையல்களை செய்து கொடுக்கவில்லை என்று தலைவி, தோழியிடம் கூறுகின்றாள். மருந்துகளை ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன் அதாவது மருத்துவர்கள் இருந்தது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவி மருத்துவன் மீது ஆசைப்படுகின்றாள்.

“தேள்கடித் ததெனத் தோள்க ளுதறும்
மங்கையைக் காதல் மருத்துவன் பாலே
செங்கை பற்றித் திறன்மிகு தோழியர்
கணவன் கண்முன் கடத்திச் சென்றார்.”⁵⁴

தலைவி, தன் கணவன் இருக்கும் நிலையில் மருத்துவன் மீது ஆசைப்படுகின்றாள். தலைவியின் தோழிகள் கணவன் கண் முன்னே தலைவிக்குத் தேள் கொட்டிவிட்டது என்று பொய் கூறி தலைவியை

மருத்துவனிடம் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று மருத்துவர் பற்றிய குறிப்பு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

நோயின் தன்மை பற்றிக் கூறும் நிலையில் மருத்துவன் பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“மருத்துவ வரிலாவழி வருத்துங் கடுநோய்
நற்றிரு விலாவழிச் சுற்றத் திடைவாழ்வு
பகைவர் வளந்தனைப் பார்த்திருத் தலைபோல்
பொறுத்தற் கரிதே புணர்ந்தோர்”⁵⁵

தீர்க்க முடியாத கொடுமையான நோயை மருத்துவன் இல்லாமல் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதது போன்று உறவுகளுக்குள் செல்வ வளம் இல்லாததைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதோ, பகைவர்கள் செல்வ வளம் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதோ, அதைப் போன்று பிரிவும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதது என்று தலைவன் பிரிவை நினைத்துத் தலைவி வருந்துகின்றாள். தீர்க்க முடியாத நோயின் கொடுமையைத் தீர்ப்பதற்கு மருத்துவனின் மருத்துவச் சிகிச்சை தேவை என்பதைக் காதா சப்தசதி பதிவு செய்கின்றது.

கலித்தொகையில் மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்து என்றும் நற்றிணையில் மருந்துகளை ஆய்ந்து கொடுக்கும் அறவோன் என்று மருத்துவன் பற்றி அறிவது போல காதா சப்தசதியில் தலைவியை மருத்துவனிடம் அழைத்துச் செல்வதும் கொடுமையான நோயைத் தீர்க்க மருத்துவனின் மருத்துவ சிகிச்சை தேவைப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் மருத்துவர்கள் பற்றிய குறிப்பைப் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

அணிகலன்கள் செய்தல்

குறுந்தொகையில் பொற்காசுகள் பற்றி கூறப்படும் நிலையில் கிளியின் செயல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி கிள்ளை
வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்

புதுநாண் நுழைப்பான் நுதிமாண் வள்ளுகிர்ப்
பொலங்கல ஒருகா சேய்க்கும்
நிலங்கரி கள்ளியங் காடிற்ற தோரே”⁵⁶

கிளி தன் வளைந்த முக்கில் வைத்திருக்கும் வேப்பம்பழம், பெண்கள் தங்கள் விரல் நுணிகளில் நகங்களுக்கிடையே வைக்கப்பட்டுள்ள பொற்காசுகள் போன்று காணப்பட்டது என்று கூறப்படுகின்றது.

புதுநாண் நுழைப்பான் என்பதற்கு,

“நுழைப்பான் என்ற சொல்லை, நுழைப்பதற்காக என எச்சமாக்காது, நுழைப்பவன் எனப் பெயராகக் கொண்டு, பொற்கொல்லன் எனவும், நாண் என்ற சொல்லிற்கு பொற்கம்பி எனவும் உ.வே. சாமிநாதையர் உரைகொண்டார். ஆண்பாலின் நகங்களுக்குக் கிளியின் அலகு உவமிக்கப்படும் மரபு இல்லை என ரா.இராகவையங்கார் கூறுவர். தம் அணிகலத்தின் பழைய நூல் பெருகும் போது, புதுநூல் மாற்றுவதற்காக மகளிர் செய்யும் செயல் ஈண்டு நினைக்கப்பட்டது.”⁵⁷

என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. பொற்கொல்லர்கள் பொன் அணிகலன்களை செய்த செயலை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் அணிகள் செய்வது பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“பிறர்நின் திடையிற் பிணைந்துற வாடி
இன்புற லென்ப தென்று மில்லை!
பொன்மணி மேகலை பொருந்திய தெல்லாம்
நீர்நெருப் பிடைத்தவம் நேர்ந்ததா லன்றோ?”⁵⁸

தலைவியின் இடையில் இருக்கும் பொன்மணி மேகலை பொன் அணிகலன்கள் செய்யும் போது நெருப்பில் புடமிட்டும் நீரில் நனைந்தும் செய்த தவத்தால் இருக்கின்றது என்று அவ்வாறு நெருப்பிலும் நீரிலும் நின்று தவம் செய்வது சாதாரண மனிதனால் முடியாது என்று தலைவியை நினைத்து தலைவன்

வருந்துகின்றான். நெருப்பிலும் நீரிலும் புடமிட்டு அணிகலன்கள்
செய்யப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவி கார்காலம் பற்றி கூறும் நிலையில் அது குறியிடமாகத் தலைவி
குறிப்பிட்டது, தலைவன் வராமையால் புல்லின் நுனியில் உள்ள பனித்துளிகள்
சிதறாமல் இருக்கின்றன என்று கூறப்படுகின்றது.

“மரசுத ஊசியில் மன்னிய முத்தென
புல்நுனி தன்னில் புனல்துளி மின்ன
கழுத்தை நிமிர்த்திக் களிமயில் பருகும்
கார்கா லத்தின் சீர்கா ணாயோ?”⁵⁹

மரசுத ஊசியில் முத்தை கோர்க்க முடியாது போல புல்லின் நுனியில்
பனித்துளிகள் இருப்பதைத் தலைவி குறியிடமாகக் குறிப்பிடுகின்றாள் என்று
கூறப்படுகின்றது. மரசுத ஊசி, முத்து போன்றவை பொன் அணிகலன்கள்
செய்ததைக் குறிப்பிடுவதாக அமைகின்றது.

மதுரைக்காஞ்சியில் பொன் அணிகலன் செய்தது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கோடுபோழ் கடைநருந் திருமணிய குயினரும்
குடுறு நன்பொன் சுடரிழை புனைநரும்
பொன்னுரை காண்மருங் கலிங்கம் பகர்நரும்
செம்புதநிறை கொண்மரும் வம்புநிறை முடிநரும்”⁶⁰

சங்கை அறுத்து வளையல்கள் செய்கின்றவர்களும் அழகிய மணிகளை துளை
போடுகின்றவர்களும் சுடப்பட்ட சுத்தமான பொன்னால் செய்யப்பட்ட
அணிகலன்களை செய்கின்ற தட்டாரும் பொன்னின் தரத்தை மதிப்பிடும் பொன்
வணிகரும் என்று அணிகலன்கள் செய்த செயலையும் பொன் வணிகம்
சிறப்புற்றிருந்ததையும் மதுரைக்காஞ்சி பதிவு செய்கின்றது.

குறுந்தொகையில் பொற்காசுகளை கோற்பது பற்றியும்
மதுரைக்காஞ்சியில் பொன்வணிகம் நடைபெற்ற செயலும் குறிப்பிடப்படுவது
போல காதா சப்தசதியிலும் பொன் நெருப்பிலும் நீரிலும் புடமிட்ட பிறகு

அணிகலன்களாகச் செய்யப்பட்டது என்பதையும் மரகத ஊசியில் முத்துக்களை கோர்க்கமுடியாது என்பதும் பொன் அணிகலன்கள் செய்கின்ற தொழில் நடைபெற்றதைப் பதிவு செய்கின்றன.

பூ விற்பவர்கள்

காதா சப்தசதியில் பூ விற்கும் பெண்ணின் செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“மலர்விற பனை செய் மங்கை யிவளே

அன்றலர் கொய்மலர் அள்ளிக் காட்டி

கரமு லத்தைக் கண்ட இளைஞர்

இதய மலர்களும் கொய்திடும் காணீர்.”⁶¹

பூ விற்கும் பெண் அன்று அலர்ந்த மலர்களை பறித்து வந்து இளைஞர்களிடம் காட்டும் போது அவளது கக்கத்தினை கண்டு இளைஞர்கள் மயங்கினார்கள் என்பது அவர்களின் இதயத்தை கொய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. பூ கொய்து விற்கும் பெண் தன் இளமை அழகால் இளைஞர்களின் இதயத்தை கொய்தாள் என்று பூ விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்கள் பற்றி அறியமுடிகிறது.

பூ விற்கும் பெண்ணிற்குப் பின் சுற்றித்திரியும் இளைஞர்களின் செயல்கள் கூறப்படுகின்றது.

“பூவிற பவள்தன் பொற் கர மூலம்

காணும் ஆசையின் காத லிளைஞன்

மலர்விலை பன்முறை கேட்ட வாறே

அணங்கினைச் சுற்றி யலைகின் றானே”⁶²

இளைஞர்கள் பூ விற்கும் பெண்ணின் கக்கத்தை மீண்டும் மீண்டும் காணும் பொருட்டு அப்பெண் போகும் இடம் எங்கும் பூ விலை கேட்பது போல சரசமாகப் பேசி மகிழ்கின்றார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. பூ விற்கும் பெண்ணின் அழகில் மயங்கிய இளைஞர்களின் செயல்கள் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பூ விற்கும் பெண்களின் இன்னல்கள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

மதுரைக்காஞ்சியில் நாளங்காடியில் பூ விறற் செயல்
குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“தீம்புழல் வல்சிக் கழற்கால் மழவர்
பூந்தலை முழவின் நோன்றலை கடுப்பப்
பிடகைப் பெய்த கமழ்நறும் பூவினர்
பலவகை விரித்த வெதிர்பூங் கோதையர்”⁶³

இனிய பனியார உணவினையும், பொற் பூக்களையும் தலையில் அணிந்த
மழவர்கள் முன் கொட்டும் வீர மத்தளத்தின் கண்ணனைப் போல உருண்ட
பூந்தட்டில் பூவினை வைத்து நறுமணம் வீசும் பூவினை விற்பவர்கள் ஒன்றிற்கும்
மேற்பட்ட பலவகையான மாலைகளை விற்பவர்கள் என்று பூ விற்பவர்களைப்
பற்றி மதுரைக்காஞ்சி பதிவு செய்கின்றது.

மதுரைக்காஞ்சியில் பல்வேறு தொழில்கள் நடைபெறுவது
குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“பூவும் புகையும் ஆயு மாக்களும்”⁶⁴

பல்வேறு தொழில்கள் நடைபெறும் தெருவில் பூவையும் சந்தனத்தையும்
விற்பனை செய்யும் மக்கள் இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மதுரைக்காஞ்சியிலும் காதா சப்த சதியிலும் பூவிற்கும் தொழில் செய்த
மக்களைப் பற்றி பதிவு செய்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

கரும்பு ஆலை

கரும்பை ஆலையில் இட்டு ஆட்டி சர்க்கரை வெல்லம் எடுப்பார்கள்
என்பதை இன்றைய சூழலில் அறிந்தவை. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கரும்பை
ஆலையில் இட்டு சாறு பிழிந்து அருந்தினார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“மழைவிளை யாடுங் கழைவள ரடுக்கத்து
அணங்குடை யாளி தாக்கலிற் பலவுடன்
கணஞ்சால் வேழங் கதழ்வுற் றாஅங்கு

எந்திரஞ் சிலைக்குநத் துஞ்சாக் கம்பலை
விசய மடீஉம் புகைகூழ் ஆலைதொறும்
கரும்பின் தீஞ்சாறு விருமபினிர் மிசைமின்”⁶⁵

மழை மேகங்கள் சூழ்ந்து மூங்கில்கள் செறிந்துள்ள மலையில்
யாளியால் தாக்கப்பட்ட யானைக் கூட்டங்கள் கலங்கி கதறுவதைப் போல
கரும்புச் சாறை காய்ச்சும் போது எழுகின்ற புகை சூழ்ந்த ஆலைகள் நிறைந்து
காணப்படுவதால் அவற்றிலிருந்து எழுகின்ற ஆராவாரம் காணப்பட்டது என்று
கரும்புச்சாறு காய்ச்சிய ஆலைத் தொழில் பற்றி அறியமுடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில் கரும்பு ஆலையின் ஒலி பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“கரும்பின் எந்திரம் களிற்று எதிர் பிளிற்றும்”⁶⁶

கரும்பாலையின் எந்திரம் கரும்பை ஆலையில் இட்டு அரைக்கும்போது
யானையின் பிளிற்றலை விட அதிகமாக இருந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

பட்டினப்பாலையில் சோழநாட்டின் சிறப்பைக் கூறும் நிலையில் கரும்பு
ஆலை பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“விளைவறா வியன்கழனிக்
கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்
தித்தெறுவிறத் கவின்வாடி
நீரிச்செறவி னீணெதற்
பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்”⁶⁷

பெரிய கரும்பாலைகளில் முற்றிய கரும்பு இட்டு ஆட்டப்படும்போது அதிலிருந்து
உண்டாகும் பாகின் மணம் எல்லா இடங்களிலும் மணக்கும்.
கரும்பாலைகொட்டிலிலிருந்து எழும் நெருப்பின் புகை சுடுவதால் நெய்தல்
பூக்களின்அழகு கெடும் என்று கூறப்படுகின்றது. கரும்பாலை தொழில்
நடைபெற்றதை பட்டினப்பாலை பதிவு செய்வதிலிருந்து அறிந்து
கொள்ளமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் கரும்பு ஆலை பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“நாவி லினிமை நல்கி உள்ளே
மேவிச் செயலற் றமைந்து மேலும்
துயர்தரச் சுவைதரும் இயல்பின தாய
கரும்பு போல்வர் கயவரு மீங்கே”⁶⁸

கரும்பு நாவிற்கு மட்டுமே இனிமை தரும். அதுவே உள்ளே சென்றால் இனிமை இருக்காது. கரும்புச்சாறு கிடைப்பதற்குப் பல்லினால் கடிக்க வேண்டும் இல்லை என்றால் ஆலையில் இட்டு துன்புறத்தினால் அதாவது ஆட்டினால் மட்டுமே அவற்றிலிருந்து சாறு பிழிய முடியும் என்று கரும்பாலை இருந்ததை காதா சப்தசதி பதிவு செய்கின்றது.

கரும்பு ஆலைகளின் ஒலி யானையின் பிளிறலை விட அதிகமாக இருந்தது என்றும் நெருப்பு புகை அருகில் உள்ள நெய்தல் போன்ற பூக்களின் அழகை கெடுத்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. காதா சப்தசதியில் கரும்பை ஆலையில் இட்டு ஆட்டினால் சாறு பிழியலாம் என்று கரும்பாலைத் தொழில் நடைபெற்றதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் கரும்பாலைத்தொழில் நடைபெற்றது பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

முடிவுரை

சங்ககால மக்கள் ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களுடன் தொழில்களையும் வகைப்படுத்தி வாழ்ந்தவர்கள். வேட்டையாடுதல், ஆடு மாடு மேய்த்தல், உழவுத்தொழில், மீன்பிடித்தல், வழிப்பறி என்று இவ்வகையான தொழில்கள் மட்டுமல்லாமல் பல்வேறு வகையான தொழில்களை செய்தவர்கள் சங்ககால மக்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன. குறிப்பாக உழவுத்தொழில் சிறந்து விளங்கியதை மருதத்திணை பதிவு செய்கின்றது. நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்து காணப்பட்டதும் அதில் உழவர்கள் உழவுத்தொழில் மேற்கொண்டதையும் உழவு செய்யும் போது அடிமண் பிறழ உழவு செய்ததும் மண் நெகிழ்வுத்தன்மை அடையும் வரைபலமுறை உழவு செய்ததும் உளுந்து, திணை, சாமை நெல், செந்நெல்.

கரும்பு போன்ற பொருட்கள் விளைவிக்கப்பட்டது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்வது போன்று காதா சப்தசதியிலும் சாலி நெல் பயிரிடப்பட்டதும், செந்நெல் பயிரிடப்பட்டதும் குறிப்பிடுவதோடு கடுகு, எள், பருத்தி போன்ற எண்ணெய் வித்து பயிர்களும் பயிரிடப்பட்டது பதிவு செய்யப்படுகின்றன. பயிரிடப்பட்ட பயிர்கள் பதிவு செய்யப்படாமல் விடுபட்டிருக்கலாம். ஆனால் இரண்டு இலக்கியங்களும் உழவுத்தொழில் சிறந்து விளங்கியதைக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேடன் யானையை வேட்டையாடி தன் வீட்டில் அதன் தந்தத்தை புலால் நாற்றம் வீச நட்டு வைத்தான் என்றும், புண்பட்ட யானையின் தந்தம் வேடர்களால் வேட்டையாடப்பட்டது என்றும் பெண்மானை அதன் குட்டிகளும் ஆண் மானும் வருந்த வேட்டையாடினார்கள் என்றும், சங்க இலக்கியம் இதுபோன்ற பல நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்கின்றது. காதா சப்தசதியில் புளிஞர் குல வேடன் வில்லின் எடையை குறைத்தான் என்றும், தலைவன் இருந்திருந்தால் யானை மதம் கொண்டு திரியாது என்று தலைவி வருந்துவதும் பல பெண்களை மணந்த தலைவன் யானை, மயிலை வேட்டையாடிய நிகழ்வும் கலைமானைக் குறிவைத்த வேடன் மானின் செயல்களைப் பார்த்து வேட்டையாடாமல் வில்லினைக் கீழே போட்ட நிகழ்வும் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் யானை, மான் போன்ற விலங்குகள் வேட்டையாடப்பட்டது பதிவு செய்வதோடு, வேட்டைத் தொழிலில் வேடர்கள் மிகவும் வலிமை வாய்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நில பரதவர் இனப்பெண் உப்பு விற்று நெல்லைப் பெற்று உணவு சமைத்தாள் என்றும், உமணர்கள் நெல்லை விற்று உப்பைப் பெற்று வணிகம் செய்த செயலும், உமணப் பெண்கள் உப்பு வண்டிகளை ஓட்டிச் சென்றதையும், உப்பு வணிகர்கள் சென்ற வழிகளும், உப்பு வணிகம் நடைபெற்றதையும், பதிவு செய்கின்றது. காதா சப்தசதியில் உப்பு வணிகம் நடைபெற்றதற்கான குறிப்பு இல்லை என்றாலும் உப்பு மலையாகக் குவிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் வணிகத்திற்கு என்பதாக அறியமுடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் உப்பு வணிகம் நடைபெற்றதை அறியமுடிகிறது. வளையல்

தொழிலில் சிறந்து விளங்கியவனால் வாள் அரம் கொண்டு அராவிய வளையல்கள் என்றும் சங்கை அறுத்து எடுக்கப்பட்ட வளையல்கள் என்றும், அத்தொழில் செய்வதற்குக் குறிப்பிட்ட இனத்தை சார்ந்தவர்கள் தேர்ந்தவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்வது போன்று காதா சப்தசதியில் வளையல் வணிகர்கள் பெண்களுக்கு வளையல் போட்டுவிட்ட செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

புண்பட்ட யானையின் மூச்சு, இரை தேடும் கரடியின் மூச்சுக் காற்றிலிருந்து விழும் வேங்கைப் பூக்கள் கொல்லன் உலைக்களத்திலிருந்து சிதறிய தீப்பொறி போன்றிருந்தது என்று சங்க இலக்கியத்தில் கொல்லன் உலைக்களத்தைப் பதிவு செய்வது போன்று அம்பு வடிப்பது கொல்லன் உலைக்களம் என்பதால் காதா சப்தசதியில் இரும்பு தொடர்பான தொழில்கள் நடைபெற்றிருப்பதை அறியமுடிகிறது. கலித்தொகையில் மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்து என்று மனமாசுக்களை நீக்கியது தோழியின் அறிவுரை என்றும், நோய்க்குத் தகுந்தவாறு மருந்துகளை ஆய்ந்து கொடுக்கும் அறவோன் என்று மருத்துவன் பற்றி நற்றிணை கூறுவது மருத்துவர்களின் சிகிச்சை முறை பற்றி அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் மருத்துவனை விரும்பிய தலைவியை மருத்துவனிடம் அழைத்துச் செல்லும் தோழிகள், கொடுமையான நோயை மருத்துவன் இல்லாமல் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதிலிருந்து மருத்துவனைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் மருத்துவர்கள் பற்றியும் மருத்துவ சிகிச்சை பற்றியும் பதிவு செய்வது குறிப்பிடத்தக்கன.

குறுந்தொகை பொற்காசுகளை நூலில் நோற்பது பற்றி கூறுவது பெண்கள் மங்கள நாணில் கோற்பதைக் குறிப்பிடுவதாகவும் மதுரைக்காஞ்சியில் பொன் அணிகலன்கள் செய்கின்ற தட்டாரும் பொன்னை மதிப்பீடு செய்கின்ற பொன் வணிகரும் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. காதா சப்தசதியில் பொன் அணிகலன்களை செய்வதற்கு நெருப்பிலும் நீரிலும் புடமிடப்பட்டு அணிகலன்கள் உருவாக்கப்பட்டது என்பதும், மரகத ஊசி முத்துப் போன்ற அணிகலன்கள் செய்வதற்கான பொருட்கள் பற்றி கூறுவது பொன் அணிகலன்கள் செய்தது பதிவு செய்யப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

பூ விற்பவர்கள் பல்வேறு தொழில்கள் நடைபெறுகின்ற இடத்தில் பூ, மாலை விற்பனை செய்தார்கள் என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் இளம்பெண் பூ விற்பதில் என்பதில் பூ வியாபாரம் நடைபெற்றதை இரண்டு இலக்கியங்களும் பதிவு செய்கின்றன. கரும்பாலையின் கரும்பு இட்டு ஆட்டப்படும்போது அதிலிருந்து எழும் சத்தம் யானையின் பிளிறலை விட அதிகமாக இருந்தது என்றும், ஆலையிலிருந்து எழுகின்ற நெருப்பின் புகை அருகில் உள்ள நெய்தல் போன்ற பூக்களின் அழகைக் கெடுத்தது என்று கரும்பாலைத் தொழில் நடைபெற்றதை மதுரைக்காஞ்சி, ஐங்குறுநூறு பதிவு செய்கின்றன. காதா சப்தசதியிலும் கரும்பு ஆலையில் இட்டு ஆட்டி சாறு பிளியப்படும் என்று கூறுவதிலிருந்து கரும்பாலைத் தொழில் நடைபெற்றதை அறியமுடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தொழில் அடிப்படையில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் இருப்பது ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சபாநாயகம், எஸ். பொருளியல், ப. 2.
2. மேலது., ப.2.
3. குருசாமி, மா.பா. வேளாண்மைப் பொருளாதாரம், பக்.1-2.
4. மேலது., ப.7.
5. மேலது., ப.80.
6. மேலது., ப.80.
7. மேலது., ப.80.
8. மேலது., ப.80.
9. மேலது., பக்.80-81.
10. மேலது., ப.82.
11. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர. (உ.ஆ) அகம்.26:1-5.
12. மேலது., 26:23-25.
13. மேலது., 37:1-4.
14. நாராயணசாமி ஐயர் அ. (உ.ஆ), நற். 60.
15. மேலது., 89:5-6.
16. மேலது., 209:1-4.
17. சோமசுந்தரனார். பொ.வே.(உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு (தொ.1,2), மது.கா. 87-97.
18. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-65.
19. மேலது., 2-80.
20. மேலது., 3-38.
21. மேலது., 4-58.
22. மேலது., 4-59.
23. மேலது., 5-2.
24. மேலது., 6-67.
25. மேலது., 6-68.
26. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ) அகம்.116:1-4.
27. மேலது., 126:6-12.
28. மேலது., 172:6-13.

29. நாராயணசாமி ஐயர் அ. (உ.ஆ.), நற். 65:5-6.
30. சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 272:4-6.
31. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ) அகம்.371:1-9.
32. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-20.
33. மேலது., 2-21.
34. மேலது., 2-73.
35. மேலது., 7-1.
36. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ) அகம், 60:4-6.
37. மேலது., 140:1-8.
38. மேலது., 390:1-12.
39. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ.), நற், 182:1-5.
40. மேலது., 4:7-11.
41. சோமசுந்தரனார். பொ.வே.(உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு (தொ.1,2), பெரும்.ஆ, 46-65.
42. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 7-79.
43. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ.), நற். 77:8-11.
44. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 31:4-6.
45. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம் பிள்ளை,ர.(உ.ஆ) அகம்.24:1-3.
46. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு, (மொ.ஆ), காதா, 6-39.
47. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம் பிள்ளை,ர.(உ.ஆ) அகம்.202:1-2.
48. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ.), நற். 125: 1-5.
49. மேலது., 13:6-7.
50. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம் பிள்ளை,ர.(உ.ஆ) அகம். 81:3-6.
51. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு (மொ.ஆ), காதா, 5-24.
52. நச்சினர்க்கினியர் (உ.ஆ.), கலித். 17:16-21.
53. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ.), நற். 136:1-3
54. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு (மொ.ஆ), காதா, 3-37.
55. மேலது., 4-63.
56. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 67
57. நாகராசன், வி. (உ.ஆ), குறுந். 169
58. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு (மொ.ஆ), காதா, 3-11.

59. மேலது., 4-94.
60. சோமசுந்தரனார். பொ.வே.(உ.ஆ)., பத்துப்பாட்டு (தொ.1,2), மது.கா.511-514.
61. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 6-96.
62. மேலது., 6.98.
63. சோமசுந்தரனார். பொ.வே.(உ.ஆ)., பத்துப்பாட்டு (தொ.1,2), மது.கா.395-398.
64. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு. வேங்கடாசலம் பிள்ளை, ர.(உ.ஆ) அகம். 5:15.
65. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.(உ.ஆ)., பத்துப்பாட்டு (தொ.1,2), பெரு.ஆ.257-262.
66. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ)., ஐங்குறு.55:1.
67. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.(உ.ஆ)., பத்துப்பாட்டு (தொ.1,2), ப.பாலை, 8-12.
68. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 6-41.

இயல்-5

நுழைக்கைகளுக்கும்
மரபுகளுக்கும்

இயல் - 5

நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும்

முன்னுரை

மனிதன் ஒவ்வொரு செயலையும் செய்யும்போது அது முழுமையான வெற்றியாக அமையும் என்று நம்பிக்கைக் கொள்வதில்லை. அந்நிலையில் அச்சம் ஏற்பட்டு அதிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு ஏதாவது ஒன்றை நம்ப வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு மனிதனின் பழக்கவழக்கம் செல்கின்றது. மனிதன், விலங்குகள், பறவைகள், பல்லி போன்ற உயிரினங்களின் செயல்களுக்கு காரணம் கற்பித்து எது நன்மை, எது தீமை என்பதைத் தீர்மானித்து அதற்கு ஏற்றாற்போல் தன்னுடைய செயல்களைச் செய்ய முயற்சி செய்கின்றான். அவ்வாறு செய்யும்போது நன்மை விளையும் என்ற நம்பிக்கை மனிதன் மனதில் தோன்றுகிறது. அவை மூடநம்பிக்கையாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் மனிதன் தன்னை மீறிய சக்தி இருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செய்கின்றான். படித்த பகுத்தறிவு உள்ள சமூகங்களில் மூடநம்பிக்கைக் குறைவாகவும், அவை இல்லாத சமூகங்களில் மூட நம்பிக்கை மலிந்து காணப்படும் என்று கூறப்படுகின்றது.

மனிதன் தொடக்கத்தில் செய்த சில பழக்கங்கள் காலப்போக்கில் வழக்கமாக மாறி அதுவே மரபாகின்றது என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. தன்னையறியாமல் அல்லது தனக்குத் தேவையான சில செயல்களைச் செய்யும் சூழலில் அதுவே தொடர்வதற்குக் காரணங்கள் அமைந்தால் காலப்போக்கில் அது மரபாகப் போற்றப்படுகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டை அவனுடைய மரபான செயல்களிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடியும். மனித மனத்தின் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செய்யப்படும் செயல்கள் தொடர் பழக்கமாக மாறி மரபாகவும் மாற்றம் பெறுகின்றன. அந்த வகையில் சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி ஆகிய இலக்கியங்களில் மக்களின் வாழ்க்கையில் பின்பற்றிய நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும் இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

நம்பிக்கை

இயற்கையோடு வாழ்ந்த மனிதன் அச்சத்தின் காரணமாகத் தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள செய்கின்ற செயல் நம்பிக்கை என்று கூறப்படுகின்றது.

“அச்சத்தின் காரணமாக மனிதன் இயற்கையின் தோற்றத்தினையும் செயற்பாடுகளையும் தனது வாழ்வியல் நடப்புக்களோடு இயைத்து நோக்கிய நிலையில் நம்பிக்கைகள் தோற்றம் கொண்டன. அத்துடன் நன்மை விளையவேண்டுமென்ற மனிதனின் விருப்பவாவும் இணைந்து கொண்ட நிலையில் நம்பிக்கையின் எல்லை விரிந்தது. இந்நம்பிக்கைகள் சமுதாயத்தில் காலங்காலமாக நிலைகொள்வதற்கு, மரபு ஒரு காரணமாக அமைகின்றது. தீமைகளிலிருந்து தன்னைப் பாது காத்துக்கொள்ள முயலும் தற்காப்பு முயற்சியும் நன்மை விளைய வேண்டுமென்ற விருப்பவாவும் நம்பிக்கைகளை நிலை நிறுத்துகின்றன. மனிதனின் நலவுணர்வு காரணகாரியத்தைக் காண முனைவதில்லை ஆதலால் நம்பிக்கைகளை மனித மனம் ஏற்றுக் கொள்கின்றது.”¹

மனிதன் தனக்கு நன்மை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகச் செய்கின்ற செயல்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன.

மனிதன் தன் வாழ்வில் நன்மை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக சில செயல்களைச் செய்யும்போது அவற்றில் நன்மை தீமை ஏற்படும்போது அதனடிப்படையில் நல்நிமித்தம், தீநிமித்தம் என்று கற்பிதம் செய்யப்படுகின்றது.

“தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் நன்மைகளை அவாவுவதும் மனத்தின் இயல்பு என்ற நிலையில் மனிதமனம் சில கற்பிதங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு தங்களது செயலில் முனைந்து செயலாற்றுகின்றது. தங்களது செயலில் வெற்றி கிடைத்தால் நன்மையாகவும் தோல்வி ஏற்பட்டால் தீமையாகவும் கருதி நிமித்தங்களையும் நிமித்தக் கூறுகளையும் கற்பித்து நம்பிக்கைகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது. இந்நம்பிக்கைகள் மக்களிடையே இயற்கையாகவும் செவி வழியாகவும் பரவும்பொழுது நன்மை

நிகழவேண்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பினை உடைய மனித உள்ளம் சோதனைக்கு ஆட்படுத்தாமல் அதனை ஏற்றுக் கொள்கிறது. பின்னர் சமுதாயச் செல்வாக்குப் பெற்றுக் காலப்போக்கில் நம்பிக்கைகளாக நிலைப்பேற்றினைப் பெற்றுவிடுகின்றன”²

நிமித்தங்கள் மனிதனின் வாழ்க்கையில் நல்லவை நடைபெற்றால் அப்பொழுது நடைபெறுகின்ற செயல்களை நல்நிமித்தக் கூறுகளாகவும் தீமை நடைபெற்றால் தீய நிமித்தங்களாகவும் மனித மனம் கற்பிதம் செய்துகொள்கின்றது.

நம்பிக்கை மக்களால் உருவாக்கப்படுபவை என்பதால் அவை இலக்கியங்களில் குறைந்து காணப்படும் என்று கூறப்படுகின்றது.

“நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்படுவன. அவை வழக்கில் மிகுதியாயும் இலக்கியங்களில் குறைந்தும் காணப்படும். எனவே இலக்கியங்கள் சுட்டும் நம்பிக்கைகள் அச்சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் கூறும் என்று சொல்ல இயலாது. . இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் அன்றைய மக்களிடையே சமுதாயச் செல்வாக்குப்பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க நம்பிக்கைகளாக அமையும். ஒரு சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகளைக் கொண்டு அச்சமுதாயத்தின் அறிவுத்திறனை அளவிட இயலும். சிந்தனைத் திறன்மிக்க சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகள் குறைவாகவும் சிந்தனைத்திறன் குறைந்த சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகள் மிகுதியாகவும் காணப்படும். இதனை நமது நகர், கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியல் கொண்டு உணரலாம்.”³

ஒரு சமுதாயத்தில் நிலவும் நம்பிக்கைகளை வைத்து அறிவுத்திறன் உள்ள சமுதாயமா, அறிவுத்திறன் குறைந்த சமுதாயமா என்பதை அளவிட முடியும் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நம்பிக்கைகள் என்று தோன்றியது என்று கூற முடியாது என்றும், மனிதன் இயற்கையின் பாதிப்பிற்கு உள்ளானபோது தோன்றியிருக்கலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

“நம்பிக்கைகள் என்று உருவாகின என்று திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது. மனிதன் இயற்கையின் பாதிப்புக்கு மிகுதியாக உட்பட்டிருந்த அறிவு வளர்ச்சியின் தொடக்க காலத்தில் அவை தோன்றின எனலாம். இன்றைய நாகரிக மனிதனிடம் காணப்படும் பல நம்பிக்கைகள் நாகரிகமற்ற பழங்குடி மக்களிடமும் காணப்படுகின்றன. எனவே ஒரு நம்பிக்கை என்று தோன்றியது என வரையறுப்பது இயலாத ஒன்றாகும். அவை பெரும்பாலும் நாகரிகம் தோன்றாத காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடம் தோன்றி நிலைபெற்றனவாகக் கருதலாம். எனவே நம்பிக்கைகள் தனிமனித அனுபவத்தின் விளைவு என்றும் சமுதாயம் புரக்கும் ஒன்றெனவும் உணரமுடிகின்றது”⁴

நாகரீகம் தோன்றாத காலப்பகுதியில் நம்பிக்கைகள் தோன்றி இருக்கலாம் என்றும், தனிமனித மன அடிப்படையில் தோன்றியது அவை சமுதாயத்தால் புரக்கப்படுகின்றது என்று கூறப்படுகின்றது.

நிமித்தம்

மனிதனின் வாழ்க்கையில் பின் நடக்கவிருக்கும் நிகழ்வுகளை முன்னறிவிக்கும் குறியீடுகளின் வழியாக அறிவது நிமித்தம் என்பதாக அறியமுடிகின்றது.

“நிமித்தம் என்பது வாழ்வில் பின் நிகழ்விருக்கும் நன்மை தீமைகளைச் சில குறியீடுகளின் வாயிலாக முன்னுணர்த்துவதாகும். இதனை இன்று சகுனம் எனக் குறிப்பிடுகின்றோம். பழங்காலத் தமிழர் இதனைப் புள், நிமித்தம் ஆகிய இரு சொற்களால் சுட்டியுள்ளனர். வருங்கால நிலைமைகளை முன்னறிவிக்கும் அறிகுறியாக நிமித்தங்களை மக்களினங்கள் கருதுவதனைப் பண்டுதொட்டு இன்றுவரையுள்ள சமூகங்களின் வாழ்வியல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. செயல்களில்

நிகழும் நன்மை தீமைகளை நிச்சயிக்கும் நிலையில் அவை நன்னிமித்தம், தீநிமித்தம் எனப் பகுக்கப்படுவதுண்டு. நிமித்தங்கள் பெரும்பாலும் மனித மனம் முடிவெடுக்க இயலாத சூழ்நிலைகளில் தோன்றுவனவாகவே காட்சி தருகின்றன. மனிதன் ஆற்றம் புகும் செயல்களுக்கும் இயற்கையில் நிகழும் நிகழ்வுகளுக்கும் ஒருவிதத் தொடர்பு இருப்பதாக மனிதமனம் கற்பித்துக் கொண்ட நிலையில் நிமித்தக் கூறுகள் உருவாகத் தொடங்கின. காலப்போக்கில் வாழ்வியலில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளோடு அவ்வியற்கை நிகழ்வுகள் இயைத்து நோக்கப்பட்ட நிலையில் அவை நிமித்தங்களாக வடிவெடுத்தன.”⁵

நிமித்தம் பார்த்தல் என்பது மனிதன் நம்ப முடியாத செயல்களுக்கு இயற்கையின் நிகழ்வுகளில் நம்பிக்கை வைக்கும்போது நிமித்தக் கூறுகள் உண்டானதாக அறிய முடிகின்றது.

புள் என்றால் பறவை என்று அறிந்திருக்கும் நிலையில் அவை நிமித்தத்தையும் சுட்டுகின்றது என்று கூறப்படுகின்றது.

“புள் என்றால் பறவை என்ற பொதுப்பெயரைச் சுட்டும் வழக்கு தமிழில் உண்டு. சங்க இலக்கியத்தின் கண் நிமித்தத்தையே புள் என்ற பெயரால் பலவிடங்களில் சுட்டியுள்ளனர். பின்னர்க் காலப் போக்கில் பிற நிமித்தக் காரணிகளான உயிரினங்களையும் அப் பொதுச்சொல்லால் குறிப்பிடும் மரபு தொடரக் காண்கிறோம். சான்றாகப் பல்லி நிமித்தமும் நல்லோர் சொல்லும் புள் என்றே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாட்சிகொண்டு பறவைகளே தொடக்க காலத்தில் நிமித்தக்கூறாகக் கருதப்பட்டன என ஊகிக்கலாம். நிமித்தத்தை உணர்த்தும் சகுனம் வடமொழிச்சொல் என்பதுடன் அச்சொல்லும் பறவையினைக் சுட்டுவர். மூழு குறிப்பதாகச் இம்மரபுகொண்டு பறவைகளே முதலில் நிமித்தமுணர்த்தும் காரணிகளாக இருந்துள்ளமை வலுப்பெறுகிறது. அத்துடன் பண்டைய கிரேக்க, ரோமானிய நாகரிக வரலாற்றில் சகுனச் சாமியார்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கும் இதனை உறுதிப்படுத்தும். தமிழில் நிமித்தம் பார்த்தல் புள்

எனச் சுட்டப்பட்டிருப்பதாலும் மற்றும் வேறு பல நிமித்தங்களையும் புள் எனக் குறிப்பதாலும் தொடக்க காலத்தில் புள் என்ற சொல்லாலேயே நிமித்தத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்பது தெரியவருகின்றது. இன்று சகுனம் பார்த்தல் என்பது பொதுவாக எல்லா வகையான நிமித்தங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகக் காட்சி தருகின்றது.”⁶

புள் என்ற சொல் நிமித்தத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டதையும், சகுனம் என்பது எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் சொல்லாக இன்று பயன்படுவதையும் அறிய முடிகின்றது.

நிமித்தக் குறிகள் வெளிப்படுவது பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

- “1. வானத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களான இடி, மின்னல் மற்றும் விண்மீன்கள் வாயிலாக வெளிப்படுதல்.
2. பறவை நிமித்தங்கள். அவை பெரும்பாலும் பறவைகள் பறக்கும் திசைகள் மற்றும் அவற்றின் ஒலிகளின் அடிப்படையில் நிச்சயித்தல்.
3. மிருகங்கள் மற்றும் வாலுள்ள ஊர்வனவற்றின் ஒசைகளிலிருந்து நன்மை தீமைகளை நிச்சயித்தல்.
4. இயற்கைக்கு மாறுபட்ட செயல்கள் நிகழ்தல். அவை பெரும்பாலும் ஊறுகளாகத் தென்படுதல். விளைவிக்கக் கூடிய அறிகுறி
5. பறவைகளுக்குத் தீனிபோடும் நிலையில் அவை தீனியைப் பெறும் தன்மை கொண்டு நன்மை தீமைகளை நிச்சயித்தல்.”⁷

இயற்கை நிகழ்வுகள், பறவைகள், விலங்குகளின் செயல்களை வைத்து நிமித்தக் கூறுகள் அறியப்பட்டன என்று கூறுவதை அறிய முடிகின்றது.

குறுந்தொகையில் கன்றில்லாத ஒற்றைப் பசு தீயநிமித்தமாக அறியப்படுகின்றது.

“கன்றுஇல் ஓர்ஆ விலங்கிய

புன்தாள் ஓமைய கரன் இறந்தோரே”⁸

கன்று இல்லாத ஒற்றைப் பசு தலைவன் கடந்து செல்கின்ற நிலையில் அவற்றைத் தீய நிமித்தமாக நினைத்துத் திரும்புவான் என்று தோழி, தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள். கன்றுடன் எதிர்படும் பசு நல்நிமித்தமாகவும், கன்று

இல்லாத பசு தீநிமித்தமாகவும் பார்க்கப்படுவது எதிர்மறை நிமித்தமாக இருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

அகநானூற்றில் உமணர்கள் புள் நிமித்தம் பார்த்து உப்பு விற்கச் சென்றார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுமின் உணங்குதிறம்
பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்
குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளோர்த்துப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்
நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக்
குறைக்குளம்பு உதைத்த கற்பிறழ் இயவின்”⁹

வெண்ணிற அமிழ்தமாகிய உப்பினைக் கழுதையின் மீது ஏற்றிக் கொண்டு புள்நிமித்தம் பார்த்து மேற்குத் திசையில் உள்ள இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர் என்று உமணர்கள் புள் நிமித்தம் பார்த்ததை அறிய முடிகின்றது.

நற்றிணையில் தலைவன் வருகையை புள்ளினங்கள் அறிவித்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“ஈண்டுநம் வரவினைப்
புள்ளறி ஷ்ரீஇயின கொல்லோ தெள்ளிதின்
காதல் கெழுமிய நலத்தள் ஏதில்
புதல்வற் காட்டிப் பொய்க்குந்
நிதலை யல்குல் தேமொழி யாட்கே”¹⁰

தலைவன் வருகையை புள்ளினங்கள் கரைந்து தெரிவித்திருக்கும். அதனால் தலைவி, தன் புதல்வனை ஆற்றுவிக்கின்றாள் என்று தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம் கூறி மகிழ்வதாகக் கூறுவதை அறியமுடிகிறது.

விருந்தினர் வருகையை காக்கை கரைந்து அறிவிக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் நம்மிடையே இருக்கின்றது.

“காக்கை பறவை இனங்களிலேயே அறிவுமிக்க பறவையாகக் கருதப்படுகின்றது. இதன் ஒலியினைச் சகுனமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை தமிழ்மக்களிடையே நின்று நிலவுகிறது. நிமித்தம் உணர்த்தும் பறவைகள் சிலவற்றிடம் புனிதத்தன்மை அடங்கியிருப்பதாகக் கருதும் எண்ணத்தின் அடிப்படையிலேயே காக்கை நிமித்தப் பறவையாகச் சுட்டப்பட்டிருப்பதாகச் ஜி.எல். ஹார்ட் (G.L.Hart) குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு அவர் குறிப்பிடும் புனித சக்தி தொலையுணர்வு வயப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கலாம். இதனை முன்னறிதல் என உளவியலார் சுட்டுவர். சாதாரணப் பகுத்தாய்வு முறைகளுக்குப் புலனாகாத எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளை அதீதப் புலன்காட்சி மூலம் முன்னதாகவே அறிந்து கூறும் ஆற்றலையே முன்னறிதல் என்பர். இம்முன்னறிதலாகிய தொலையுணர்வு ஆற்றல் மனிதனைக் காட்டிலும் சில பறவைகளுக்கும் விலங்கினங்களுக்கும் சிறந்திருப்பதனை உளவியலார் கண்டு உணர்த்தியுள்ளனர். அந்தக்கருத் தேற்றத்தின் அடிப்படையில் காக்கை நிமித்தமுணர்த்தும் காரணியாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம்.”¹¹

தொலையுணர்வு சில பறவைகளுக்கும், விலங்கினங்களுக்கும் உண்டு என்பதைக் காக்கை போன்ற பறவைகளின் செயல்கள் உணர்த்துவதை உளவியலார்களின் கருத்துக்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

நற்றிணையில் பல்லி, பறவை, இயற்கை நிகழ்வுகள் நல்நிமித்தமாக அறியப்படுகின்றது.

“இடுஉ ஊங்கண் இனிய படுஉம்
நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கில் தேற்றும்
மனைமர நொச்சி மீமிசை மாச்சினை
வினைமாண் இருங்குயில் பயிற்றலும் பயிற்றும்
உரம்புரி உள்ளமொடு சுரம்பல நீந்திச்
செய்பொருட்கு அகன்றன ராயினும் பொய்யலர்
வருவர் வாழி தோழி புறவில்
பொன்வீக் கொன்றையொடு பிடவுத்தளை அவிழ

இன்னிசை வானம் இரங்குமவர்

வருதும் என்ற பருவமோ இதுவே.”¹²

கார்காலத்தில் திரும்புவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் திரும்புவதற்கான நல்நிமித்தமாகப் பல்லி ஒலிக்கின்றது. குயில் கூவுகின்றது என்று தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்றாள். குயில் கூவுவது கார்கால வரவை அறிவிப்பது, அதனால் தலைவன் திரும்புவான் என்று நல்நிமித்தங்கள் கூறப்படுகின்றன.

குறுந்தொகையில் காக்கை கரைவதால் விருந்தினர்கள் வருவார்கள் என்பதைத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

“திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது என் தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”¹³

தலைவன் வருகையை கரைந்து அறிவித்த காக்கைக்கு இடும் பலி உணவு மிகச் சிறியதாகும் என்று தோழி, தலைவனிடம் தலைவியை ஆற்றிவித்த செயலைக் கூறுகின்றாள்.

ஐங்குறுநூற்றில் உடன்போக்குச் சென்ற தன்மகள் திரும்ப வருவதற்குக் காக்கையை கரைந்து அறிவிக்குமாறு தாய் வேண்டுகின்றாள்.

“மறுவி றூவிச் சிறுகருங் காக்கை
யன்புடை மரபினின் கிளையோ டாரப்
பச்சூன் செய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொ
டஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே.”¹⁴

காக்கை தன் சுற்றத்தோடு உண்ணுவதற்குப் பசிய நினைத்தால் சமைத்த ஊனை பலி உணவாகத் தருவதாக வேண்டி காக்கையை கரையுமாறு தாய் வேண்டுகின்றாள். காக்கை கரைந்தால் உடன் போக்குச் சென்ற தன் மகள் மீண்டும் வந்துவிடுவாள் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தாயின் வேண்டுகோள் அமைகின்றது.

பல்லி நிமித்தம் பார்த்தல் என்பது நம்மிடையே இருக்கின்ற முக்கியமான நிமித்தக் கூறுகளில் ஒன்றாக நம்பப்படுகின்றது.

“புராதன காலத்து ரட்சதப் பல்லிகளான டைனசார் (Dinosaur) இனத்தின் வளர்ச்சி நிலையில் பறவைகள் தோன்றியிருக்கக் கூடும் என அறிவியலார் கருதும் காரணங்களும் பல்லி நிமித்தக் காரணியாகக் கருதப்பட்ட காரணமாகலாம். இல்லையெனில் மனிதனது இருப்பிடங்களை அண்டி வாழும் நிலையில் அவற்றின் ஒலி எழுப்பும் திறன் தற்குரிய அவை நிமித்தக்காரணியாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம். நம்பிக்கைகளும் பல்லியின் ஒலியினை மட்டுமே நிமித்தமாகக் கருதிய நிலையினைச் சங்க காலந்தொட்டுக் காணமுடிகின்றது. ஆனால் பல்லி இருக்கும் திக்குகளையும் கிழமைகளையும் ஒலிகளின் எண்ணிக்கையினையும் கொண்டு பலனை நிச்சயித்தமையினைப் பிற காலத்தெழுந்த “கௌரி சாஸ்திரம்” மற்றும் இன்றைய நடைமுறை வாழ்வு ஆகியவை தெரிவிக்கக் காண்கிறோம்.”¹⁵

பல்லியின் ஒலியை நிமித்தமாக நம்பியதையும் அதுவே கௌரி சாஸ்திரமாக மாறியிருப்பதும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அகநானூற்றில் தலைவி பல்லியின் ஒலியை நல்நிமித்தமாகக் கருதி காத்திருப்பாள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇல்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்தோள் எய்திக்”¹⁶

பசுவின் கன்றுகள் வீடுதிரும்பும் மாலை நேரத்தில் பல்லி ஒலிக்கும் திசைதோறும் தலைவி வணங்குவாள் என்று கூறப்படுகின்றது. தலைவியின் செயல் பல்லி தலைவனின் வருகையை அறிவிப்பதை நம்புவதாக அமைகின்றது.

குறுந்தொகையில் தலைவியை பிரிந்து செல்லும் தலைவன் பாலை நிலத்தில் பல்லியின் செயலை பார்த்துத் திரும்புவான் என்று தோழி, தலைவியிடம் கூறுகின்றாள்.

“உள்ளார் கொல்லோ - தோழி! கள்வர்
பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்,
உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போல,
செங்காற்பல்லி தன்துணை பயிரும்
அங்காற் கள்ளிலும் காடு இறந்தோரே?”¹⁷

பாலை நிலத்தில் பிரிந்து செல்கின்ற தலைவன் செவ்விய கால்களை உடைய ஆண் பல்லி தன் துணையை அழைக்கும் ஒலியைக் கேட்டு தலைவன் திரும்புவான் என்ற தோழி கூறுவது பல்லியின் ஒலி நல்நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

அகநானூற்றில் தலைவனை பிரிந்த தலைவி மாலை நேரத்தில் பல்லியின் நற்சொல் கேட்டு காத்திருப்பாள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“பகுவாய்ப் பல்லி படுதோறும் பரவி
நல்லகூறு என நடுங்கி,
புல்லென் மாலையொடு பொரும்கொல் தானே?”¹⁸

துன்பம் தரும் மாலை நேரத்தில் தலைவி, தலைவன் வருகையை அறிவிக்குமாறு பல்லியின் நற்சொல் கேட்டு மனையில் காத்திருப்பாள் என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான். பல்லியின் ஒலி நல்நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவி, காகத்திற்கு உணவு படைக்கின்றான்.

“பிரிந்த தலைவி பிண்டம் இடுங்கால்
கைவளை நெகிழ்ந்து பையென வீழ
நடுவண் உளபலி நச்சா தகன்று
கண்ணியென் றஞ்சிக் காகம் பறக்கும்.”¹⁹

தலைவனை பிரிந்த தலைவி காகத்திற்குப் பிண்டம் இடும்பொழுது மெலிவின் காரணமாக வளையல் கழன்று விழுந்தது. அதனால் வளையல் நடுவே பிண்டம் இருப்பது காகத்திற்குக் கண்ணி வைத்திருப்பது போன்று இருந்ததால் அதைப் பார்த்துக் காகம் அந்த உணவை உண்ணாமல் பயந்து பறந்து சென்றது என்று காகத்திற்கு உணவு படைத்த செயலை அறியமுடிகின்றது.

தலைவி குறியிடம் செல்வதற்குச் சரியான நேரம் இது இல்லை என்று தோழி கூறுகின்றாள்.

“மழைநீர் கழீஇய வாயல குடனே
சிறகுகள் தொங்க சிறிது வளைந்த
கழுத்துடன் வேலியிற் காகம் இருத்தல்
சூலத் தேற்றியது போலும் காணாய்!”²⁰

மழை பெய்து நின்ற பிறகு வெயில் வந்ததும் காகம் நனைந்த இறகுகளுடன் வீட்டு வேலியில் கழுத்தை ஒருபுறமாகத் தொங்கப் போட்டு அமர்ந்திருந்தது. இதைப் பார்ப்பதற்கு கழுவேற்றியது போன்றிருக்கின்றது என்று அதனால் தலைவி, தலைவனை சந்திக்கச் செல்ல இது சரியான நேரம் இல்லை என்று தோழி தலைவிக்கு கூறுகின்றாள். நனைந்த காக்கை அபசகுனமாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவன் பிரிவை தலைவியின் கண்ணீர் தடுத்தது என்று கூறும்போது அவளின் கண்கள் மானிற்கு உவமையாகக் கூறி சகுனத் தடையாக அமைந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

“ஒருமான் வலமுறின் உறுசெல வழுங்குவர்
இருமான் விழிகள் பெருகு கண்ணீரின்
காதலர் பிரிந்து போதலைத் தடுத்தல்
வியப்பா காதே! இயல்பே யாகும்.”²¹

ஒரு மான் வலப்புறத்திலிருந்து இடதுபுறத்தில் சென்றாலே சகுனத் தடையாகக் கருதி நல்ல காரியங்களுக்குச் செலகின்றவர்கள் செலவை தவிர்ப்பார்கள். தலைவன் பிரிவை அறிந்த தலைவியின் இருமான் விழிகளால் கண்ணீர்விட்டது. அதனால் தலைவன் செலவை தவிர்த்தான் என்று பாங்கன் தலைவனிடம் கூறுகின்றான். ஒரு மாணே சகுனத் தடையாக நினைக்கும் போது தலைவியின் இருமான் விழிகளை கண்டபிறகுத் தலைவன் எவ்வாறு பிரிவு மேற்கொள்ள முடியும் என்று பாங்கன் கூறுவதன் வழி மான் வலப்புறத்திலிருந்து இடதுபுறம் செல்வது சகுனத் தடையாகக் கருதப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

குறுந்தொகையில் கன்று இல்லாத ஒற்றைப் பசு தீய நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டது போன்று காதா சப்தசதியில் மான் வலப்புறத்திலிருந்து இடதுபுறம் செல்வது தீய நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டது விலங்கினங்களை கொண்டு நிமித்தம் பார்த்த செயலை அறியமுடிகின்றது. தலைவன் வரவை அறிவிக்க பல்லி, காக்கையின் ஒலிகளைக் கொண்டு நிமித்தம் பார்த்ததைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்வது போன்று காதாசப்த சதியில் காக்கைக்குப் பால்சோறு இடுவது நனைந்த காக்கை தீய நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

கண் துடித்தல்

கண் துடிப்பதை வைத்து நல்ல நிமித்தம் தீய நிமித்தம் கூறப்படுகின்றது. பெண்களுக்கு இடது கண் துடித்தால் நல்லது. ஆண்களுக்கு வலது கண் துடித்தால் நல்லது என்று கூறப்படுகிறது. “ஏர் பிடிக்கின்றவனுக்கு இடது கண்ணும், வாழ்கின்ற பெண்ணுக்கு வலது கண்ணும் துடிப்பது கெட்டது” என்று கூறப்படுகிறது.

ஐற்குறுநாற்றில் தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் நிலையில் கண் துடிப்பதைக் கூறி ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

“நுண்ணேர் புருவத்த கண்ணு மாடு
மயிர்வார் முன்கை வளையுஞ் செறூஉங்
களிறுகோட் பிழைத்த கதஞ்சிறந் தெழுபுலி
யெழுதரு மழையிற் குழுமும்
பெருங்கன் னாடன் வருங்கொ லன்னாய்.”²²

தோழி தன்னுடைய இடது கண் துடிக்கின்றது என்றும் தன் வளையல்கள் செறிகின்றன என்று தலைவன் விரைந்து வருவதற்கான நல்நிமித்தங்களாக இவை தென்படுகின்றன என்று தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

“தோழி கண்ணும் ஆடும் என்று வாளா கூறினும் இடக்கண் என்று கொள்க. பெண்கட்கு இடக்கண்ணும் ஆண்கட்கு வலக்கண்ணும் துடித்தல் நன்னிமித்தம் என்பது தமிழர் நம்பிக்கை”²³

இடது கண் துடித்தல் நல்நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

கலித்தொகையில் தோழி வருந்துவதைப் பார்த்த தலைவி தான் ஆற்றியிருப்பதாகக் கூறும் நிலையில் தன் கண்துடிப்பதைக் கூறி அவை தலைவன் வருகையை அறிவிக்கும் நல்நிமித்தமாக அமையும் என்று கூறுகின்றாள்.

“இணைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலிம் வாட்டுறி ரல்லர்மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திகைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே”²⁴

தலைவன் வருகையை அறிவிக்கும் நல்நிமித்தமாகப் பல்லியின் ஒலியும் தன் இடதுகண்ணும் துடிக்கின்றது என்று தலைவி கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவிக்கு இடது கண் துடிப்பது சுபசகுனமாகக் கூறப்படுகின்றது.

“துடிக்கும் இடக்கண்ணே! தொடர்பயன் ஆக
இப்பொழு திங்கே இனியன் வருமேல்
வருத்தம் தீர வலக்கண் மூடி
நீண்ட நேரம் நின்னைக் கொண்டே
கண்டு மகிழ்வேன் காதலன் தனையே.”²⁵

தலைவனை பிரிந்த தலைவிக்கு இடதுகண் துடிப்பது தலைவன் வருகையை அறிவிப்பதாக இருப்பதை தலைவி நம்பி தலைவன் வரும்பொழுது வலது கண்ணை மூடி இடது கண்ணால் தலைவனை நீண்ட நேரம் பார்ப்பேன் என்று கூறுகின்றாள். நல்லது செய்கின்றவர்களின் செயலுக்கு மறக்காமல் நன்றி சொல்வது போல இடது கண்செய்த நன்மைக்கு இடது கண்ணால் தலைவனை பார்ப்பேன் என்று தலைவி கூறுவது பெண்களுக்கு இடதுகண் துடித்தது நல்நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி இரண்டு இலக்கியங்களும் பெண்களுக்கு இடது கண் துடிப்பது நல்நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்கின்றன.

நாளும் கோளும்

நாட்களை, விண்ணில் நடைபெறும் கோள்களின் செயல்களுடன் பொருத்திப் பார்த்து நல்ல நாள் கெட்ட நாள் என்பதாக மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“நாட்களை விண்கோள்களின் நிலைகள் கொண்டு நிச்சயித்த நிலையில் நாட்களுக்கும் விண் கோள்களுக்கும் தொடர்பு கற்பிக்கப்பட்டது. அந்நிலையில் கோள்களின் இயல்புகளுக்கேற்ப நாட்களின் நன்மை தீமைகள் நிச்சயிக்கப்பட்டு நல்லநாள், தீயநாள் என்ற கருத்தேற்றம் உருவாகத் தொடங்கியது. பின்னர்க் காலப்போக்கில் விண்ணியல் நிகழ்வுகளே வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளை நிச்சயிக்கின்றன என்று மக்கள் நம்பத் தொடங்கிய நிலையில் சோதிடம் வளர்ச்சியுற்றது. சோதிடம்,

விண்கோள்களின் நிலைகள் மனித வாழ்க்கையினைப் பாதிக்கின்றன என்ற கருத்தேற்றத்தின் அடிப்படையில் உருவான ஒன்றாகும்.”²⁶

விண்கோள்களை வைத்துச் சோதிடம் வளர்ச்சியுற்ற நிலை பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

ஒரு செயலை செய்வதற்கு நல்லநாள், தீயநாள் பார்க்கும் பழக்கம் மக்களிடம் இருப்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“மக்கள் தாங்கள் ஈடுபடும் செயல்களில் நன்மை பயக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கின்றனர். எனவேதான் நல்ல காலங்களைத் தேர்ந்து செயல்களைத் தொடங்குகின்றனர். நல்லநாளும் நல்ல பொழுதும் பார்த்துச் செயல்படும் நிலை பழங்குடி மக்கள்தொட்டு நாகரிகமிக்க மக்கள் வரை அனைத்துச் சமூக மக்களிடமும் தொடர்ந்து மரபுவழியாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருவதை வரலாறுகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் உணர்த்துகின்றன. இவ்வுணர்வு தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக அமைவது நன்மை விளைய வேண்டும் என்ற மனித மனத்தின் எதிர்பார்ப்பும் தீமைகளிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற காப்புணர்வுமேயாகும்.”²⁷

மக்கள் தாங்கள் செய்கின்ற செயல்கள் நன்மையில் முடியவேண்டும் என்பதற்குத் தங்களை தீமையிலிருந்து காத்துக் கொள்ள தேர்ந்தெடுக்கும் நிலைதான் நல்ல நாள், தீயநாள் என்ற நம்பிக்கை என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வெற்றி பெற்ற மன்னனின் செயல்பற்றி கூறப்படும் நிலையில்,

“சிறந்த நாளணி செற்றம் நீக்கில்

பிறந்த நாள்வயிற் பெரு மங்கலமும்”²⁸

பிறந்த நாள் நல்லநாளாகப் பார்க்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

நாள், புள் இவைகளால் ஏற்படும் பயத்தையும் மகிழ்ச்சியையும்
தொல்காப்பியம்,

‘அச்சமும் உவகையும் எச்சமின்றி

நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்’²⁹

மக்களின் நிமித்தம் பற்றிய நம்பிக்கைக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

புறநானூற்றில் சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை
இறந்துபடுவதன் அறிகுறியாக விண்ணில் நடைபெறும் சில நிகழ்வுகளை
வைத்து முடிவு செய்யப்படுகின்றது.

“ஆடிய லழற்குட்டத்

தாரிரு ளரையிரவின்

முட்ப்பனையத்து வேர்முதலாக்

கடைக்குளத்துக் கயங்காய்ப்

பங்குனியுய ரமுவத்துத்

தலைநாண்மீ னிலைதிரிய

நிலைநாண்மீ னதனெதி ரேர்தரத்

.....
.....

அஞ்சின மெழுநாள் வந்தன் றின்றே

மைந்துடை யானை கைவைத் துறங்கவும்

திண்பிணி முரசங் கண்கிழிந் துருளவும்

காவல் வெண்குடை கால்பரிந் துலறவும்

காலியற் கலிமாக் கதியின்றி வைகவும்

மேலோ ருலக மெய்தின னாகலின்

ஒண்டொடி மகளிர்க் குறுதுணை யாகித்

தன்றுணை யாய மறந்தனன் கொல்லோ

பகைவர்ப் பிணிக்கு மாற்ற னசைவர்க்

களந்து கொடை யறியா வீகை

மணிவரை யன்ன மாஅ யோனே.”³⁰

விண்ணிலிருந்து விண்மீன் விழுந்த ஏழாவது நாள் சேரமான் இறக்கும் பொழுது யானை வலிமை இழந்தது. முரசு கிழிந்தது, செங்கோல் ஒடிந்தது. குதிரைகள் இயக்கம் இல்லாமல் இருந்தது என்று தீ நிமித்தங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

அகநானூற்றில் சங்ககால மக்கள் திருமணம் நடைபெறுவதற்கு நல்ல நாள், நட்சத்திரம் பார்த்தார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கணையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்”³¹

திருமணம் நடைபெற்ற வீட்டில் இடைவிடாமல் பெரும்சோறு அளிக்கப்பட்டதும், பந்தக்கால் நடப்பட்டு மணல் பரப்பப்பட்டு விளக்கு ஏற்றி மாலைகள் தொங்கவிட்டனர் என்று திருமணம் நடைபெறும் வீட்டின் மங்கல நிழ்வு குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருமணம் நடைபெறுவதற்கான மங்கள நாள் தீய கோள்கள் நீங்கப்பெற்ற வெண்மையான திங்களை உரோகினி நட்சத்திரம் கூடும்

நாள் மணநாளாக முடிவு செய்யப்பட்டு திருமணம் நடைபெற்றதை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. கோள்களின் இயக்கங்களை அறிந்து நல்ல நாள் என்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

புள்நிமித்தம், நாள், நட்சத்திரம் பார்த்துத் திருமணம் நடைபெற்றது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“மைப்பறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
அங்கண் இருவிசம்பு விளங்கத் திங்கள்
மூசகடமண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுள் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் “விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய
மென்பு வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை”³²

திருமண நாளில் உணவு வழங்கப்பட்டதையும் புள் நிமித்தம் திங்களை உரோகினி கூடும் நாளில் கடவுள் வழிபாட்டுடன் மணமுடிவு முடிங்க திருமணம் நடைபெற்றது என்று திருமணம் நடைபெற்ற நாளும் கோளும் பற்றிய நம்பிக்கையை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் சிலநாட்கள் அபசகுன நாட்களாக பார்க்கப்பட்டது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“தலைவி மென்முலை தழுவு மயலின்
செலவு நயந்த தலைவன் தனக்குச்
செவ்வாய் கரிநாள் முதலிய சகுன
நாளெலாம் இன்பம் நல்கின மிகவே.”³³

தலைவனுக்கு அபசகுன நாட்கள் சுபசகுன நாட்களாகத் தோன்றின.

“தலைவன் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய கடப்பாடுடைய தலைவியைக் காணச் செல்லுமானாயிருந்தான். ஆனால் தலைவியை விட்டுப் பிரியவோ மனமில்லை. காதலுக்கும் கடமைக்கும் இடையே மனப் போராட்டம். இத்தருணத்தில் என்று கருதும்போது போவது என்று செவ்வாய், கரிநாள், வார, சூலை, அஷ்டமி, நவமி முதலிய செல்லத்தடையான அபசகுன நாட்கள் அவனுக்கு மிகுந்த இன்பந்தரும் நாட்களாக ஆயின. பிறருக்கு அபசகுன நாட்கள் அவனுக்குச் சுப நாட்கள் ஆயின”³⁴

நாட்களில் அபசகுன நாள், சுபசகுன நாள் என்று நம்பியதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் விண்ணில் நடைபெறும் செயல்களை வைத்து விண்மீன் விழுந்தால் தீமை நடைபெறுவதும், திருமணம் நல்ல நாளில் முடிவு செயல்பட்டு நடைபெற்றது நாளும் கோளும் பற்றிய நம்பிக்கையை குறிப்பிடுவது போன்று காதா சப்தசதியில் செவ்வாய், கரிநாள் என்று அபசகுனநாட்கள் பற்றி கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இம்மை மறுமை நம்பிக்கை

மனிதன் இறந்த பிறகு மறுபிறவி உண்டு என்றும் அது இம்மையில் அவன் செய்கின்ற செயலை பொறுத்து அமையும் என்று நம்பிக்கை நிலவுகின்றது.

“உயிர்கள் வினைக்கேற்பப் பிறவிகள் எடுக்கின்றன என்பது பிறவிக் கொள்கையின் அடிப்படையாகும். பிறப்பு பல என்பதும் உயிர்கள் ஆற்றும் வினைகளுக்கேற்ப மாறிப் பிறக்கின்றன என்பதும் பல்பிறப்புச் சிந்தனையாளர்களின் கொள்கை எனலாம். முற்பிறப்பில் நல்வினை ஆற்றியோர் இப்பிறப்பில் நன்மையடைதலும் தீவினை ஆற்றியோர் துன்புறுதலும் வினைக் கொள்கையின் அடிப்படைகளாகும். மனிதனை நல்வினை ஆற்றத் தூண்டிச் செயற்படுத்தும் நிலையிலேயே சமய இலக்கியங்கள் பிறவிக் கொள்கையினை வலியுறுத்திச் செல்கின்றன. பிறவிக் கோட்பாடு வினைக்கோட்பாட்டோடு தொடர்புடையது. பிறப்பு

என்பது தம்முடைய வினையின் பயனுக்குத்தக அமையும் என்பது அன்றைய சமுதாய நம்பிக்கையாகும்.”³⁵

மனிதன் இம்மையில் நன்மை செய்தால் மறுமையில் நன்மை அடையலாம் என்று சமயங்கள் மனிதர்கள் தீமை செய்யாமல் நன்மை செய்வதற்காகக் கட்டமைக்கப்பட்டது என்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மறுமையில் சொர்க்கம், நரகம் பற்றிய நம்பிக்கை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“இம்மை, மறுமை பற்றிய எண்ணங்கள் சமய எழுச்சிக்குமுன் தோன்றியவை என்றாலும் அவை சமய எழுச்சிக் காலத்தில்தான் சமுதாயச் செல்வாக்குப் பெற்றதெனலாம். இம்மை என்பது இந் நிலவுலக வாழ்வென்றும் மறுமை என்பது உயிர்கள் மரித்துப் பிறக்கும் மறுபிறப்பு எனவும் விளக்கப்பெறும். உயிர்கள் முன் வினைகளுக்கேற்பப் பிறந்து, செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்கேறிய நல்லுயிர் துறக்கவுலகாகிய சுவர்க்கத்திற்கும் தீய உயிர் நிரைய உலகாகிய தாகத்திற்கும் உரியதாகின்றது.”³⁶

உயிர்கள் இறந்த பிறகு செய்த நன்மை, தீமைக்கேற்ப சொர்க்கம், நரகத்திற்கு செல்லும் என்று மறுமை பற்றிய நம்பிக்கையை அறியமுடிகின்றது.

புறநானூற்றில் ஆய் வழங்கும் கொடைத்திறன் பற்றி கூறும் போது மறுமை பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிக னாயலன் பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன் றவன்கைவண் மையே.”³⁷

ஆய் தன்னை நாடி வருகின்றவர்களுக்கு வழங்கும் கொடை மறுமை கிடைக்கும் புண்ணியத்தை கருதி செய்யும் அறத்தை விற்கும் வணிகன் இல்லை என்று கொடைத்தன்மை போற்றப்படுகின்றது. ஆய், மறுமையை எண்ணி அறம்

செய்கின்றவன் இல்லை என்று மறுமை பற்றிய நம்பிக்கைக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

செல்வம் எவ்வளவு இருந்தாலும் ஒருத்தன் இறந்த பிறகு அவற்றைக் கொண்டு செல்ல முடியாது. உயிருடன் வாழும் காலத்தில் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.

“நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
தமவே யாயினுந் தம்மொடு செல்லா
வேற்றோ ராயினு நோற்றோர்க் கொழியும்
ஏற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப்
பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து
பாசிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
நாரரி தேறன் மாந்தி மகிழ்சிறந்
திரவலர்க் கருங்கல மருகாது வீசி
வாழ்தல் வேண்டுமிவண் வரைந்த வைகல்
வாழச் செய்த நல்வினை யல்ல
தாழுங் காலைப் புணைபிறி தில்லை
ஒன்றுபுரிந் தடங்கிய விருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக விருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர்
யானறி யளவையோ விதுவே வானத்து
வயங்கித் தோன்று மீனினு மிம்மென
இயங்கு மாமழை யுறையினும்
உயர்ந்துமேந் தோன்றிப் பொலிகநுந் நாளே.”³⁸

மூவேந்தர்களை ஒரே இடத்தில் பார்த்த ஒளவையார் அவர்களிடம் வறுமையில் தன்னை நாடி வருகின்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கூறி விண்மீன்களை விடவும் மழைத்துளிகளை விடவும் நீண்ட நாள் வாழ வேண்டும் என்று ஒளவை வாழ்த்துகின்றாள். வறுமையில் துன்பப்படுகின்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதும், ஐம்புலன்களை அடக்கி

இறைவனை வழிபடுகின்றவர்கள் வீடுபேற்றை அடைவார்கள் என்று இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கைப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

குறுந்தொகையில் பரத்தை பிரிவு மேற்கொண்டு திரும்பிய தலைவனிடம் ஊடல் நீங்கி தலைவி கூறுகின்றாள்.

“அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்,
நீயா கியரென் கணவனை
யான்ஆ கியர்நின் னெஞ்சநேர் பவளே.”³⁹

இந்தப் பிறவி மட்டுமல்லாமல் மறு பிறவியிலும் நீதான் என்னுடைய கணவன் நான் உன்னுடைய மனைவி என்று பிறவி தோறும் கணவன், மனைவி என்ற தங்களின் அன்பு தொடர வேண்டும் என்று தலைவி கூறுவது மறுமை பற்றிய நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதை அறிந்த தலைவன் தலைவியை அடைய முடியாத சூழலில் மறுமை பற்றி தன் நெஞ்சிடம் கூறுகின்றான்

“பெறுவது இயையாது ஆயினும், உறுவதுஒன்று
உண்டுமன் வாழிய நெஞ்சே திண்தேர்க்
கைவள் ஓரி கானம் தீண்டி
எறிவளி கமழும் நெறிபடு கூந்தல்
மைசர் ஓதி மாஅ யோள்வயின்
இன்றை அன்ன நட்பின் இந்நோய்
இறுமுறை எனஒன்று இன்றி
மறுமை உலகத்து மன்னுதல் பெறினே.”⁴⁰

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவியை இப்பிறவியில் அடையாவிட்டாலும் மறு பிறவியில் தலைவியைப் பெறுவது உறுதி என்று தன் நெஞ்சிடம் தலைவன்

கூறும்போது இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கை வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

காதா சப்தசதியில் தோழி தலைவனை வரைவுகடாவும் நிலையில் மறுமை பற்றிய நம்பிக்கைக் குறிப்பிடப்படுகின்றது

“உண்மை காண லுற்றனள் ஒத்த

தன்மை யிடைதான் தகுந்திடும் காதல்!

இறந்து படினும் ஏதும் சொல்லேன்!

மரணங் கூட மாண்பாம் அவட்கே.”⁴¹

காதலுக்கு இளமை மட்டுமல்ல. அந்தஸ்தும், குலமும் வேண்டும் என்று தலைவன், தலைவியை வரைந்துகொள்ள மறுப்பதாகத் தோழி கூறும்போது தலைவி இறந்தாவது மறு பிறவியில் தலைவனை அடையட்டும் என்று மறுபிறப்பு பற்றிய நம்பிக்கைக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“தலைவி பேதையாயிருந்த காரணத்தால் நின்னைக் காதலித்து உயர்ந்த அந்தஸ்துகளினால் பிரிந்துசெல்லும் உன்னையுணராது மெலிந்து சாகும்நிலைக்கு வந்து விட்டாள். ஆனால் இப்போது உண்மையுணரத் தலைப் பட்டுவிட்டாள். காதலுக்கு, ஒத்த பருவம் இளமை மட்டு மன்றி அந்தஸ்து, குலம் முதலியவையும் ஒத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்தஸ்தில் தாழ்ந்த தலைவியை மதித்து நீ வராமல் இருப்பதால் பிரிந்த வேதனையில் அவள் சாவக்கிடாள். அப்படி அவள் இறப்பினும் உன்னிடம் ஒன்றும் சொல்லப்போவதில்லை. இப்படித் துன்புறுவதைவிட ஒருவகையில் இறப்பதே மேலாகும். ஏன் என்றால் உன்னையே நினைந்துகொண்டு இறந்துபட்டால் மறுபிறப்பிலாவது உன்னையடையப்பெற்றுக் கூடி வாழலாம் அல்லவா?”⁴²

என்று தோழி வரைவு கடவுகின்றாள். இறக்கும்போது ஒருத்தரை நினைத்துக்கொண்டு இறந்தால் மறு பிறவியில் அவர்களை அடைய முடியும் என்ற மறு பிறப்புப் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

தலைவன் மேல் ஊடல் கொண்ட தலைவி தலைவன் மீது இருக்கும் கோபத்தால் இறக்கவில்லை என்று கூறுகின்றாள்

“நின்நினை வுடனே நேரும் சாவின்
மீண்டும் நினையே மேவுதல் பெறுமென
சினமிகு புலவி மனத்துடன் அமைந்த
இன்றே யானே இறக்க விலையே.”⁴³

தலைவன் மீது இருக்கும் கோபத்தால் இறக்கும்போது கூட அவனை நினைத்துக்கொண்டு இறக்கும் நிலை ஏற்படும். அவ்வாறு இறந்தால் அடுத்த பிறவியிலும் தலைவன் இன்னலை அனுபவிக்க வேண்டும். அதனால் இப்பிறவியில் அனுபவித்த கொடுமை போதும் என்றும், அடுத்த பிறவியில் தலைவனின் இன்னலை அனுபவிக்க வேண்டாம் என்று தலைவி தான் இறக்கவில்லை என்று கூறுவதில் இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கை வெளிப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி இரண்டு இலக்கியங்களிலும் இம்மை, மறுமை பற்றி கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மரபுகள்

பழக்க வழக்கம் என்பதற்கான விளக்கமாக,

“பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல்” அல்லது பயிற்சியாதல் என்ற சொல்லும் பொருளும் பொருளில் தமிழிலக்கியத்தில் பண்டுதொட்டே ஆட்சிபெற்று சை? வந்துள்ளது. அது செயல்முறையினை அடியொற்றிய தொடக்க நிலையை உணர்த்துவதாகும். இச்சொல்லும் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் செயல்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்பட்டுள்ளது. இன்று இவ்விரு சொற்களையும் ஒரு வரையறையின்றிப் பயன்படுத்தி வருவதனை வாழ்வியல் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. வழக்கம் என்ற சொல் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்ட பழக்கங்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்பட்ட வளர்ச்சி நிலையில் தோன்றிய சொல்லாகக் கருதத்தக்கது. பழக்கவழக்கம் என்பது சமூகச்செயற்பாட்டு நிலைகளை

விளக்க வல்லதாகவே இன்று பயன்பட்டு வருகின்றது. தனிமனித வழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாய வழக்கங்களாக உருப்பெற்றுத் தலைமுறை தலைமுறையாக இடையறாது நிலைத்து வாழ்வு பெறுகின்றன.”⁴⁴

என்று நாம் பின்பற்றி வருகின்ற வழக்கங்கள் பற்றி கூறப்படுகின்றன.

பழக்கம் பற்றி கூறும் நிலையில்,

“பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கும் செயலாகும். இது தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைக் குறிப்பதாகும். பழக்கம் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறாகக் கருதப்படுகிறது. நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவின்றியே நிகழக்கூடியதாக ஆகிவிடும் செயலையே பழக்கம் என்பர். பழக்கம் செயல்களை எளிய முறையில் பிழையின்றி நடைபெறச் செய்வதுடன் முயற்சி, காலம் ஆகியவற்றை மிச்சப்படுத்தித் தருகின்றது. நல்ல பழக்கங்களை இளமையில் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கிலே பெற்றோர், ஆசிரியரின் கடமை கல்வி ஆராய்ச்சியாளர்களால் (Educational Researchers) வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மேலும் நல்ல பழக்கங்களை அமைத்துக் கொள்ளக் குழந்தைப் பருவமே ஏற்றது என்ற உளவியலாரின் கூற்று மேற்கூறிய கூற்றிற்கு அரணாக அமையும்.”⁴⁵

என்று பழக்கம் சிறு வயது முதலே ஏற்பட வேண்டும் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வழக்கம் என்பது பழக்கத்தின் தொடர்ந்து வருவது.

“பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கமாகும். வழக்கம் சமூகம் சார்ந்த ஒன்றாகும். ஒரு இனத்தின் ஒரு சிறு பகுதியைச் சார்ந்ததோரோ சிற்சில நாட்டினர் மட்டிலுமோ அல்லது அவருள்ளும் ஒரு சிறு வகுப்பினரோ அல்லது தனித்தனியான ஆட்கள் மட்டிலுமோ செயல்களை ஒழுங்காகச் செய்துவருவதையே வழக்கம் என்று கூறுகிறோம். அது

ஒழுக்கத்தாலும் செயல்களாலும் உருவாவது. இயற்கையும் செயற்கையும் இணையும் கூட்டுற வால் நிலைபெறுவது. ஒரு இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி, உணர்ச்சி, விருப்புவெறுப்பு ஆகியவற்றுடன் இணைந்து நிற்பது வழக்கம் எனக் கருதப்படுகிறது. ஒரு வழக்கம் செல்லக்கூடியதாக இருக்கவேண்டுமாயின் அது பண்டைக்காலம் முதல் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து வழக்கில் வத்ததாக இருப்பதுடன் அறிவுக்கு ஒத்ததாயும் தென்பட வேண்டும்.”⁴⁶

என்று கூறப்படுகின்றது.

மரபு என்பது மக்களால் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படும் சிறப்புக்களைக் கொண்டதை,

“மரபு என்பது எழுதப்படாத சட்டம். இதனைச் சமூகம் உள ஒருமைப்பாட்டால் உருவாக்குகின்றது. இம்மரபுகள் சமுதாய நலன்கருதி ஏற்பட்டவை. மரபு என்பது வழக்கமாகத் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பின்பற்றப்படுவது எனப் பொருள்படும். ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தனக்கெனச் சில தனித்த மரபுகளைக் கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். ஒரு சமுதாயத்தின் மரபினைப் பிறிதொரு சமுதாயத்தின் மரபு கட்டுப்படுத்துவதில்லை. மரபுகள் சமுதாயத்தோறும் மாறுபடினும் அவை அச்சமுதாயத்தின் சிறப்பியல்புகளைக் காக்கவல்லவையாக இருப்பதால் மானுட சமுதாயம் இன்றும் அவைகளைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வருகின்றது. சமுதாயச் சிறப்பினைச் சமுதாயம் போற்றிப் பாதுகாத்து வரும் மரபு களைக் கொண்டு அளவிடும் போக்கு சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றது.”⁴⁷

என்று கூறப்படுகின்றது

ஒரு சமுதாயத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் பெறுவதற்கு மரபுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மரபு என்பது மனிதன் பின்பற்றுகின்ற கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட செயல்களாகும் என்பதை,

“பழக்கம், வழக்கம், மரபு என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையன. ஒன்றன் வளர்ச்சி நிலையே மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. பழக்க, வழக்க, மரபுகள் எளிதில் மாற்றமுடியாதவை. அவை கால, இட, சூழ்நிலை அமைவுகளுக்குத் தக உருப்பெறுவன. அவ்வாறு உருப்பெறும் மரபுகளே சமுதாய நியதிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. எனவே பழக்கம் என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்ததென்றும் வழக்கம் சமுதாயத்தைச் சார்ந்ததென்றும் மரபு சமுதாயம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடு எனவும் கூறலாம். மேலும் பழக்கம் என்பது தொடக்கநிலையாகவும் வழக்கம் தொடர்நிலையாகவும் மரபு பண்பாட்டின் முதிர்நிலை எனவும் வகைப்படுத்தலாம். தனி மனிதப் பழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாய வழக்கங்களாக உருப்பெற்றுத் தலைமுறை தலைமுறையாக இடையறாது நிலைத்து வாழ்வு பெறும் நிலையில் மரபுகளாக வாழ்வு பெறுகின்றன”⁴⁸

என்று காலந்தோறும் மனிதன் பின்பற்றுகின்ற பழக்கங்கள் வழக்கங்களாக மாறி மரபுகளாக மாற்றம் பெறுவதை அறியமுடிகின்றது.

விழாக்கள்

அகநானூற்றில் பங்குனி உத்திரவிழா நடைபெற்றது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“சென்றுசேர்பு ஒல்லா ராயினும் நினக்கே
வென்றெறி முரசின் விறல்போர்ச் சோழர்
இன்கடுங் கள்ளின் உறந்தை ஆங்கண்
வருபுனல் நெரிதரும் இகுகரைப் பேரியாற்று
உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்
பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்
வீஇலை அமன்ற மரம்பயில் இறும்பில்
தீயில் அடுப்பின் அரங்கம் போலப்
பெரும்பாழ் கொண்டன்று நுதலே தோளும்
தோளா முத்தின் தெண்கடல் பொருநன்”⁴⁹

சோழர்களின் வெற்றி மிகுந்த உறையூரில் காவிரி ஆற்றுக் கரையில் உள்ள சோலைகளில் பங்குனி மாதத்தில் நிறைமதி நாளில் உத்திர நட்சத்திரத்தில் பங்குனி விழா நடைபெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில், இந்திர விழா நடைபெற்றது பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது

“இந்திர விழவிற் பூவி என்ன
புன்றலைப் பேடை வரிநிழ லகவு
மிவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி
யெவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்நநின் றேரே”⁵⁰

இந்திரவிழாவில் ஆடல், பாடல் நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவதற்கு பரத்தையர்களை அழைப்பது போன்று தலைவன் செயல் இருந்தது என்பதைத் தலைவி கூற்றின்வழி அறியமுடிகின்றது.

கார்த்திகை திருவிழா நடைபெற்றதை அகநானூறு பதிவு செய்கின்றது.

“மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்
குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் முதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம”⁵¹

முழுமதி கார்த்திகை நன்னாளில் விலக்குகள் ஏற்றப்பட்டு மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டன என்று கார்த்திகை திருவிழா கொண்டாடப்பட்டது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மலைச் சிகரங்களில் உள்ள மரங்களில் உள்ள பூக்கள் கார்த்திகை விளக்கு போன்றிருந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

“பைதற வெம்பிய கல்பொரு பரப்பின்
வேனில் அத்தத் தாங்கண் வானுலந்து

அருவி ஆன்ற உயர்சிமை மருங்கில்
பெருவிழா விளக்கம் பலவுடன்
இலைஇல மலர்ந்த இலவமொடு
நிலையுயர் பிறங்கல் மலைஇறந் தோரே”⁵²

கார்த்திகை விழாவில் விளக்குகள் நிறைந்து காணப்படுவது போன்று
பூக்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன என்று கார்த்திகை விழா பற்றிய குறிப்பை
அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் பங்குனி விழா கொண்டாடப்பட்டது பற்றி
குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“பங்குனி விழாவில் படுபிழை யின்றென
எவனோ சேற்றை எடுத்தெறிந் திடவும்
முலைத்தடம் புரண்டே அலைத்தெழும் வியர்வின்
கரைந்து போயபின் கழுவுத லேனோ.”⁵³

பங்குனி விழாவில் தலைவி மீது தலைவன் சந்தன சேற்றை வீசுகின்றான்.
அதனால் தலைவிக்கு வியர்த்து அந்த வியர்வை அதைக் கழுவுகின்றது. பின்பு
ஏன் தண்ணீர் விட்டுக் கழுவ வேண்டும் என்று தோழி, தலைவியிடம் கேட்பதில்
பங்குனி விழா கொண்டாடப்பட்டது பற்றி அறியமுடிகின்றது.

“பங்குனி, சித்திரை விழாக்கள் வசந்த விழாவாக, காதலர்கள் சந்தித்து
மகிழும் விழாவாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவி
விழாவிற் கலந்து கொள்ளவும், தலைவர்கள் தம் உள்ளக் குறிப்பை
விளக்கவும் வகை செய்யப்பட்டது. பின் தலைவர்கள் தமக்குப்
பிடித்தமானவர்களை வரைந்து கொள்வர். ஹோலி பண்டிகைபோல,
பங்குனி விழாவில் யார்மீது யாரும் சந்தனச் சேற்றை, வண்ண நீரைப்
பாய்ச்சுவர். யாக யாரும் கருத மாட்டார்கள்.”⁵⁴

என்று பங்குனி விழா நிகழ்வுகள் பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது

சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதியில் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

ஈதல்

செல்வத்து பயன் ஈதல் என்பதை,

“தெண் கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண் குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்க்கும்,
நடு நாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடு மாப் பார்க்கம் கல்லா ஒருவற்கும்,
உண்பது நாழி, உடுப்பவை இரண்டே,
பிறவும் எல்லாம் ஓர் ஒக்கும்மே,
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்,
துய்ப்பேம் எனினே, தப்புந பலவே.”⁵⁵

என்று கூறப்படுகின்றது. இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்ற உயிர்கள் அனைத்திற்கும் உண்பதும் உடுப்பதும் ஒரேமாதிரியான செயல் என்றும் அதனால் செல்வத்தை சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணாமல் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து வாழ வேண்டும் என்று ஈகை பற்றி புறநானூறு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

புறநானூற்றில் பேகனின் ஈகை மறுமை நோக்கியது இல்லை, மற்றவர்களின் வறுமை நோக்கியது என்பதை,

“உடாஅ, போரா ஆகுதல் அறிந்தும்,
புடாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எம் கோ,
கடா யானைக் கலி மான் பேகன்,
எத் துணை ஆயினும் ஈத்தல் நன்று என,
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே,
பிறர், வறுமை நோக்கின்று, அவன் கை வண்மையே”⁵⁶

என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் கருமியின் செல்வம் அவனுக்குப் பயன்படாது என்று கூறப்படுகின்றது

“பெருந்திரு இருந்தும் சிறிதும் பயன்படா(து)
அருந்திடாக் கருமி யாள னுக்கே
கோடை வெயில்கடக் கொடுத்துயர்ப் படுஉம்
வழிப்போக் கற்குத்தன் நிழலினைப் போன்றே.”⁵⁷

கருமி தன்னிடம் உள்ளதை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து, அதனால் ஏற்படும் இன்பத்தை அனுபவிக்காதவன் செயல் வழிப்போக்கனுக்குக் கடும் கோடையில் அவன் நிழல் அவனுக்கு பயன்படாது போல கருமியின் செல்வமும் அவனுக்குப் பயன்படாது என்று கூறப்படுகின்றது. வறுமையில் தன்னை நாடி வருகின்றவர்களுக்குத் தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். செல்வத்தின் பயன் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை இரண்டு இலக்கியங்களும் பதிவு செய்கின்றன.

விருந்து

பெண்ணின் பண்புகளில் விருந்தோம்பல் குறிப்பிடத்தக்கப் பண்பாகப் போற்றப்படுகின்றது.

“கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”⁵⁸

என்று விருந்தோம்பல் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நற்றிணையில் இரவு நேரத்திலும் விருந்தினர்களை உபசரிக்கும் தமிழர் பண்பாடு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”⁵⁹

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன், தலைவியின் விருந்தோம்பல் பண்பை குறிப்பிடும் நிலையில் இல்லற வாழ்வியலில் விருந்தோம்பலின் இன்றியமையாமையை அறியமுடிகின்றது. குறுந்தொகையில் விருந்தோம்பலின் சிறப்புப் பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய
நள்ளென வந்த நாரில் மாலைப்
பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்
வருவீர் உளீரோ எனவும்
வாரார் தோழி நம் காதலோரே”⁶⁰

இரவு நோத்தில்வீட்டின் கதவை அடைப்பதற்கு முன்பு யாராவது வருகின்றார்களா என்பதைப் பார்த்துவிட்டு கதவை அடைத்த சங்க கால மக்களின் விருந்தோம்பலின் சிறப்பை அறியமுடிகிறது.

காதா சப்தசதியில் தலைவன் பிரிவை விட விருந்தினர்களை வரவேற்க முடியவில்லை என்ற வருத்தம் மிகுந்து காணப்பட்டது என்று தலைவியின் இல்லற மாண்பு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“பிரிவும் வறுமையும் பேதுறச் செய்யா!
விழைந்து வந்துதம் விருப்பம் பெறாது
எந்தமர் மீள்தல் நொந்திடச் செயுமே.”⁶¹

தலைவன் பிரிந்து பொருள் ஈட்டுவதற்காகச் சென்றுவிட்ட நிலையில் அவன் பிரிவு, வறுமையை விட தன்னை நாடி வருகின்றவர்களை உபசரிக்க முடியவில்லை என்ற வேதனை மிகுந்திருந்தது என்று தலைவியின் விருந்து உபசரிப்புப் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

“தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் சென்றுவிட்டான். பொருள் தேடச் சென்றவன் வருமளவும் வறுமையில் தலைவி துயரமுற வேண்டியிருக்கிறது. அவளது பிரிவுத்துயரைவிட, வறுமைத் துயரைவிடப் பெரிதும் வாட்டும் துயர் எது என்றால் தன் வீட்டிற்கு வரும்

விருந்தினர்கள். உறவினர்கள் ஒன்றும் பெறாது வறிதே மீள்கின்றனரே என்ற துயர்தான்! இல்லறத்தின் கடமை உணர்ந்த இல்லத்தரசியின் இதய வேதனை, தன்னலத்தைவிடப் பொது நலத்தின்பால் உள்ள பற்றுள்ளம் பண்பாட்டின் சிகரமாக அமைந்துள்ளது.”⁶²

விருந்து உபசரிப்பு உறவுகளையும் தன்னை நாடி வருகின்றவர்களையும் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற தன்னலமற்ற செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

திருவிழா காலங்களில் விருந்துகளை தயாரிப்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“திருநாட் கிடித்த அரிசிமாப் பொடியே
சிதறி வீழ்ந்த செறிமுலை யிணைகள்
முககம லத்தின் முன்னிழ லாடும்”⁶³

தலைவியின் அழகை பாங்கன் தலைவனுக்குக் கூறுகின்றான்.

“திருநாட்களில் சிறப்பு விருந்துயர்வதற்காக அரிசி, கோதுமைகளை இடித்துப் பொடியாக்கிக் கொள்வது வழக்கம். சிற்றுண்டிகள் செல்வதற்காகவும், மாவிளக்கெடுப்பதற்கும் மாவு இடிப்பர்”⁶⁴

திருவிழாக் காலங்களில் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதற்கு சிறப்பு வகையான விருந்துணவு தயார் செய்யப்பட்டது பற்றி அறிய முடிகிறது. இரண்டு இலக்கியங்களும் விருந்து உபசரிப்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததைப் பதிவு செய்கின்றன.

தலைவனுக்காகத் தொழுதல்

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியை சந்திக்க முடியாத சூழலில் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துகின்றான்.

“தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும்
பெருந்தோள் குறுமகள் அல்லது
மருந்துபிறி தில்லையான் உற்ற நோய்க்கே.”⁶⁵

தலைவி, தோழியர் கூட்டத்தில் நாணம் மிகுந்தவளாக தைத் திங்களில் குளிர்ந்த நீராடி தலைவனை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக நோன்பு மேற்கொண்டாள் என்று தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி தலைவி மட்டுமே தனக்கு மருந்தாவாள் என்று கூறுகின்றான். தைந்நீராடி பெண்கள் நோன்பு மேற்கொண்டதை அறிய முடிகின்றது.

பெண்கள் தங்கள் கணவன்மார்களைத் தொழுததைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

‘குறவர் மடமகளிர்

தாம் பிழையார், கேள்வர்த் தொழுது எழலால், தம் ஐரும்

தாம் லிழையார் தாம் கொடுத்த கோல்”⁶⁶

பெண்கள் தவறு செய்யாதவர்கள், தங்கள் கணவன்மார்களைத் தவறாது தொழுது எழுகின்றவர்கள். அதனால் அவர்களின் கணவன்மார்களின் குறியும் தவறாது என்று பெண்களின் கற்பு கணவர்களைத் தொழுவதில் இருக்கின்றது என்றும், கணவனைத் தொழுவது மரபாகப் போற்றியது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

தலைவி, தையில் சீராடிய செயலை,

“நீ

தையில் நீர் ஆடிய தவம் தலைப்படுவாயேயா?”⁶⁷

என்று தலைவன், தலைவியிடம் கூறுவதாகத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்றான்.

கண்ணிப் பெண்கள் நல்ல கணவன் கிடைக்க வேண்டும் என்று நோன்பிருந்தார்கள் என்று பரிபாடல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“வெம்பா தாக வியனில வரைப்பென

அம்பா வாடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்

முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்

பனிப்புலர் பாடிப் பருமண லருவியின்

ஊதை யூர்தர உறைசிறை வேதியர்

நெறிநிமிர் நுடங்கழல் பேணிய சிறப்பிற்

றையன் மகளிர் ஈரணி புலர்த்தர
 வையை நினக்கு மடைவாய்த் தன்று
 மையாடல் ஆடன் மழபுலவர் மாறெழுந்து
 பொய்யாட லாடும் புணர்ப்பி னவரவர்
 தீயெரிப் பாலுஞ் செறிதவனமுன் பற்றியோ
 தாயருகா நின்று தவத்தைநீர் ஆடுதல்
 நீயுரைத்தி வையை நதி”⁶⁸

முதுசெம்பெண்டிர் நோன்பிற்கான சடங்கு முறைகளைக் கூற கண்ணிப் பெண்கள் அதை செய்து ஈர ஆடையை வேள்வித் தீ அருகில் நின்று உலர்த்தினார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

“திருவாதிரை நாளில் இந்த நிலவுலகம் வெப்பத்தால் துன்புறாமல் மழைவளம் பெருகிக் குளிர்ச்சி பெற வேண்டுமென்று இறைவனை வாழ்த்தினர். திருமணமாகாத கன்னிப் பெண்கள் தங்கள் தாயருடன் சென்று, சடங்கு முறைகளை அறிந்த முது பார்ப்பனிகள் நோன்பு செய்யும் முறையை அறிவித்தவாறு கேட்டுப் பனிமிகுந்த வைகறைப் பொழுதிலேயே நீராடினர். பாவை நோன்பு என்னும் மார்கழி நோன்பு, கன்னிப் பெண்கள் கூடி நல்ல கணவரைப் பெற வைகறைப் பொழுதிலேயே நீராடி நோற்பது. அம்பா ஆடல் என்னும் நோன்பு தாய்மார் துணையுடன் சென்று நீராடி நோற்பது.”⁶⁹

கண்ணிப் பெண்கள் நல்ல கணவன் கிடைக்க நோன்பு மேற்கொண்ட செயலை அறியமுடிகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவன், தலைவியை விட்டு பிரிய நினைப்பதை அறிந்த தலைவி இரவை வேண்டுகின்றாள்.

“கன்மனங் கொண்டு காதற் கொழுநன்
 நாளை யேஇந் நகரைக் கடந்து
 செல்வான் என்னும் செய்தி சொல்வர்!

ஆதலின் நாளை அமையா திருக்க

விடியா திருப்பாய் நெடிதா யிரவே!”⁷⁰

கல்மனம் கொண்ட தலைவன் நாளை பிரியும் நேரத்தில் சொல்வான் போல என்று நினைத்து, நாளை என்பது வரவே வேண்டாம் என்று இரவே விடியாதிருப்பாயாக என்று தலைவி, இரவை வேண்டுகின்றாள். இயற்கை வணங்கியதை அறிவதோடு தலைவன் தன்னுடன் இருப்பதற்குத் தெய்வத்தை வேண்டுவது மரபு என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவன் பாதங்களைத் தலைவி மாலை நேரத்திற்கு முன்பு கழுவி விடுகின்றாள்

“மறுத்தும் மணாளன் மலர்ப்பா தங்களை

மணையோள் அந்தி மாலைக் கின்னும்

பொழுதிருந் தாலும் கழுவி விட்டாள்!

அவன்நகைத் திடவே இவளும் நகைத்தாள்.”⁷¹

அந்தி மாலை நேரத்திற்கு முன்பு தலைவி, தலைவன் பாதங்களை கழுவி விடுகின்றாள். அதைத் தலைவன் தடுத்தும் தலைவி செய்கின்றாள். அதைப்பார்த்து தலைவன் நகைக்கத் தலைவியும் சிரிக்கின்றாள். மாலை நேரத்தில் பாதங்களை கழுவி விட்ட பிறகு தலைவன் வெளியே செல்லக்கூடாது என்பது மரபு, அதனால் தலைவி, தலைவன் பாதங்களைக் கழுவி விடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் தைந்நீராடி, மார்கழி நீராடி தலைவனுக்காக தெய்வத்தைத் தொழுவது போன்றும். கணவனின் பாதத்தைக் குறவர் இனப் பெண்கள் தொழுவது போன்றும் காதா சப்தசதியிலும் இரவை வேண்டுவது, கணவன் பாதங்களை கழுவி விடுவது கணவனுக்காகச் செய்வதைப் பதிவு செய்கின்றது.

முடிவுரை

குறுந்தொகையில் ஒற்றைப்பகவைக் கன்றில்லாமல் பார்ப்பது தீய நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டது போன்று காதா சப்தசதியில் மான் வலது புறத்திலிருந்து இடதுபுறம் சென்றால் தீயநிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதில் விலங்குகளின் செயல்களில் நிமித்தக் கூறுகள் பார்க்கப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. பல்லியின் ஒலி நல்நிமித்தமாகவும் காக்கை கரைதல் நல்நிமித்தமாகவும் சங்க இலக்கியத்தில் பார்க்கப்படுகின்றன. காதா சப்தசதியில் காக்கை ஒலி, சோறு இடுவது, நனைந்த காக்கையை தீய நிமித்தமாகப் பார்ப்பதில் பறவை இனங்களின் செயல்களைக் கொண்டு நிமித்தக் கூறுகள் கணிக்கப்பட்டதை இரண்டு இலக்கியங்களும் பதிவு செய்கின்றன. பல்லியின் ஒலி காதா சப்தசதியில் காணப்படவில்லை என்றாலும் நிமித்தம் பார்த்தலில் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் ஒத்தத் தன்மை காணப்படுகின்றன.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தன் இடது கண் துடிப்பது தலைவன் வருகையை அறிவிக்கும் நல்நிமித்தம் என்றும் கலித்தொகையில் தலைவி தன் இடது கண் துடிப்பது தலைவன் வருகையை அறிவிக்கும் நல்நிமித்தம் என்றும், கலித்தொகையில் தலைவி தன் இடது கண் துடிப்பது நல்நிமித்தமாக நம்புவதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி தன் இடது கண் துடிப்பது தலைவன் வருகையை அறிவிப்பதாக நினைத்து நல் நிமித்தமாக நம்புகின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களும் பெண்களுக்கு இடது கண் துடிப்பதை நல் நிமித்தமாக நம்பியதை அறிய முடிகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் விண்மீன் விழுவது தீமை நடைபெறுவதற்கான அறிகுறியாகவும், திருமணம் நாள் வெண்மையான திங்களை உரோகினி கூடிய நாளில் நடைபெற்றது என்று கூறப்படுவது போன்று தலைவன் பொருள் தேடிச் செல்ல தடையான செவ்வாய் கரிநாள் போன்ற அபசகுண நாட்கள் சுபசகுண நாட்களாகத் தோன்றின என்ற நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடு இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் இடையே உள்ள நாளும் கோளும் பற்றிய நம்பிக்கையில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கை சங்க இலக்கியத்தில் இருந்ததை இம்மையில் நன்மை செய்தால் மறுமையில் சொர்க்கத்தை அடையலாம் என்றும் தீமை செய்தால் நரகம் உண்டு என்றும் தலைவன், தலைவியின் அன்பு பிறவி தோறும் தொடர வேண்டும் என்று தலைவி நினைப்பதும், தலைவன் இப்பிறவியில் தலைவியை அடைய முடியவில்லை என்றாலும் மறு பிறவியிலாவது தலைவியை அடைவேன் என்று தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவது மறு பிறப்பு பற்றிய நம்பிக்கையை பதிவு செய்கின்றன. காதா சப்தசதியில் தலைவி இப்பிறவியில் தலைவனை அடையவில்லை என்றாலும் இறந்து மறு பிறவியிலாவது அடையட்டும் என்ற தோழி கூற்றிலும் தலைவன் மீது இருக்கும் கோபத்தின் காரணமாகத் தலைவி இறக்கவில்லை. இறந்தால் மறு பிறப்பிலும் அவனை அடைந்து இன்னலை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று மறுபிறப்பு பற்றி கூறப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் மறு பிறப்பு பற்றிய நம்பிக்கை நிலவியதைப் பதிவு செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் பங்குனி விழா, கார்த்திகை விழா, இந்திர விழா போன்ற விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் பங்குனி விழா கொண்டாடப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு விழாக்கள் கொண்டாடியது போன்று காதா சப்தசதியில் இல்லை என்றாலும் விழா கொண்டாடிய மரபு குறிப்பாக பங்குனி விழா கொண்டாடிய மரபு இரண்டு இலக்கியங்களிலும் ஒத்தத் தன்மையில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கன.

ஒருவன் பணத்தைச் சேர்த்து வைப்பது வறுமையில் வாடுகின்றவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவதற்கு மட்டுமே என்றும் செல்வம் நிலையில்லாதது என்றும் பாணர்கள், புலவர்கள் வறுமையில் மன்னர்களை நாடிச் செல்லும்போது அவர்களின் வறுமை அறிந்து கொடை வழங்க வேண்டும் என்று புலவர்கள், மன்னர்களுக்கு அறிவுறுத்தியதும் செல்வத்துப் பயன் மற்றவர்களுக்கு ஈதலில் தான் உள்ளது என்று சங்க கால மக்கள் ஈதல் அறத்தைப் போற்றியவர்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. காதா சப்தசதியிலும் கருமியின் செல்வம் அவனுக்கும் பயன்படாது. மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாது என்று கருமியின் பண்பைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து வறுமையில் தன்னை நாடி

வருகின்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதை அறிய முடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் வறுமையில் தன்னை நாடி வருகின்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும் செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன.

விருந்தோம்பல் சங்க கால மக்கள் சிறப்பாகப் போற்றினார்கள் என்பதை இரவு நேரத்தில் இல்லத்தின் கதவை அடைப்பதற்கு முன்பு விருந்தினர்கள் யாராவது வருகின்றார்களா என்று பார்த்த பிறகு அடைத்தார்கள் என்பது தமிழர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பைப் போற்றுகின்றது. காதா சப்தசதியில் தலைவன் பிரிவு, வறுமையை விட விருந்தினர்களை உபசரிக்க முடியவில்லை என்று தலைவி வருந்துவதும் விருந்தினர்களுக்கு விருந்துணவு தயாரிப்பதும் விருந்தினர்களைப் போற்றியதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் விருந்தினர்களைப் போற்றியதில் ஒத்தத்தன்மை வெளிப்படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி கால மக்களிடையே நம்பிக்கைகளிலும் மரபுகளிலும் ஒற்றுமைக் கூறுகள் பெரும்பான்மையாக இருப்பது விளக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. காந்தி, க. தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.104.
2. மேலது., ப.102.
3. மேலது., ப.105.
4. மேலது., பக்.105-106.
5. மேலது., பக். 109-110.
6. மேலது., பக். 23-112.
7. மேலது., ப. 113.
8. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 260: 7-8.
9. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ), அகம்.207:16.
10. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ.), நற். 161:8-12.
11. காந்தி, க. மு.நா, ப.126.
12. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ.), நற். 246.
13. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 210.
14. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), ஐங். 391.
15. காந்தி, க. மு.நா, ப.123.
16. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ), அகம்.9:17-19.
17. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), குறுந். 16.
18. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை,ர. (உ.ஆ), அகம். 289:15-17.
19. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 3-5.
20. மேலது., 6-63.
21. மேலது., 1-25.
22. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ.), ஐங். 218.
23. தட்சிணாமூர்த்தி, அ. ஐங். ப. 467.
24. நச்சினார்க்கினியர்(உ.ஆ.), கலித், 11:19-22.
25. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-37.
26. காந்தி, க., மு.நா, ப.155.
27. மேலது., 156.
28. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், 37:5-6.
29. மேலது., 88:14-15.
30. துரைச்சாமிப்பிள்ளை.சு, (உ.ஆ.), புறம் (தொ.1,2), 229.
31. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா.மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ), அகம்.86:1-16.

32. மேலது., 136:1-9.
33. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 3:61.
34. மேலது., ப.178.
35. காந்தி, க. மு.நா, ப 168.
36. மேலது., ப.169.
37. துரைச்சாமிப்பிள்ளை.சு.(உ.ஆ), புறம் (தொ.1,2), 134.
38. மேலது., 367.
39. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ), குறுந். 49.
40. மேலது., 199.
41. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-12.
42. மேலது., பக்.11-12.
43. மேலது., 4-75.
44. காந்தி, க. மு.நா, ப. 12.
45. மேலது., பக்.12-13.
46. மேலது., ப.13.
47. மேலது., ப.15.
48. மேலது., பக்.15-16.
49. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை, ர.(உ.ஆ),அகம்.137:4-12.
50. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ), ஐங். 62
51. வேங்கடசாமி நாட்டார்.நா,மு. வேங்கடாசலம்பிள்ளை,ர.(உ.ஆ), அகம்.141:6-11.
52. மேலது., 185: 8-13.
53. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 4-69.
54. மேலது., ப.238.
55. துரைச்சாமிப்பிள்ளை.சு.(உ.ஆ), புறம் (தொ.1,2), 189.
56. மேலது., 141.
57. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 2-36.
58. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம், கற்பியல், 11.
59. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ), நற். 142.
60. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உ.ஆ), குறுந். 118.
61. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-76.
62. மேலது., ப.58.
63. மேலது., 7.24.
64. மேலது., ப.372.
65. நாராயணசாமி ஐயர், அ. (உ.ஆ), நற். 80:7-10.

66. நச்சினார்க்கினியர்(உ.ஆ.), கலித். 39:15-17
67. மேலது., கலித். 59: 16.
68. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.(உ.ஆ.), பரி. 11:80-92.
69. மேலது., ப.340.
70. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-46.
71. மேலது., 2-30.

இயல்-6

லேற்றுகைமக் கூறுகள்

இயல் - 6

வேற்றுமைக் கூறுகள்

முன்னுரை

உலகம் முழுவதும் பல்வேறு இன மக்கள் வாழ்ந்து வரும் சூழலில் அவர்களின் பண்பாட்டையும் மரபையும் அறிந்துகொள்வதற்கு இலக்கியங்கள் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. சங்க இலக்கியம் அகம், புறம் என்ற அடிப்படையில் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்கின்றது. அகம், புறம் கட்டமைப்பு காதா சப்தசதியில் இல்லை என்றாலும், மக்களின் அக வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்கின்றது. மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதில் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத வாழ்வியல் கூறுகளைக் காதா சப்தசதி பதிவு செய்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள் கற்பு கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றார்கள். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் தமிழர்களின் பண்பாடு உலகளவில் பெருமைக்குரிய பண்பாடாகப் போற்றப்படுகின்றது. காதா சப்தசதியில் கற்பு வலியுறுத்தப்பட்டாலும் பெண்கள் கற்பைக் கட்டுடைக்கும் நிகழ்வும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. காதா சப்தசதியில் தலைவன் பல பெண்களை மணந்து வாழ்கின்ற நிலை பிரதிபலிக்கின்றது. கூற்று முறைகளில் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத கவிக்கூற்று காதா சப்தசதியில் அறக்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத ஒருத்தி கூற்று, ஒருவன் கூற்று அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன. கூற்று அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத சில கூற்றுகள் காதா சப்தசதியில் இடம்பெறுகின்றன. அந்த வகையில் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்ற காதா சப்தசதியின் வேறுபாடுகளை ஆராய்ந்து இவ்வியலில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

கவிக்கூற்று

சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் என்றும் சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்கள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு பெரும்பான்மை அறத்தை கட்டமைக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில்

அறம் என்பது தனி ஒரு செய்யுளாகக் கட்டமைக்கப்படவில்லை. மக்களின் வாழ்வியலைக் கட்டமைக்கும் நிலையில் இயல்பாக அறமும் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் காதா சப்தசதியில் கவிக்கூற்றில் அதிக அளவில் அறம் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற அற இலக்கியங்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள அறக்கருத்துக்களில் சில காதா சப்தசதியில் கவிக்கூற்றில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

காட்டில் விலங்குகளோடு திரிந்த மனிதன் இயற்கை சீற்றத்திலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள குழுவாக வாழ முற்படும் சூழலில் அவனிடையே சில பழக்கவழக்கங்கள் வரையறை செய்யப்படுகின்றன. அவை பெரும்பான்மை மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் சூழலில் அறமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது.

“குழு, குழுவாகக், கூட்டம், கூட்டமாக வாழ வேண்டியது அவனது உயிர்ப் பாதுகாப்பிற்குக் கட்டாயத்தேவையாயிற்று. குழுவாழ்வும், கூட்டு வாழ்வும் ஒருவரை ஒருவர் அனுசரித்துப் போகவும், அரவணைத்துப் போகவும் வற்புறுத்தின. இதன் விளைவாக மனிதர்கள் இடையே அறங்கள் கருக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவ் அறங்கள் ஏற்பு வரிசையாகச் செல்லுதலைப் போலத் தேனீ ஒரே கூட்டில் ஒத்து வாழ்வதைப் போல மொழி கண்டுபிடிக்கா முன் மௌனமாகக் கடைபிடிக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். பழமொழிகள், முதுமொழிகள் என்ற தொல்காப்பியச் சொல்லிடு முதியோர் சொல்லி வந்த அறமொழி என்பதையும் அது தலைமுறை தலைமுறையாகச் சொல்லப்பட்டு வந்தது என்பதையும் தெரியப்படுத்துகிறது”.¹

மனிதன் கூட்டமாக வாழும் சூழலில் ஒருவனின் குணத்தைப் போன்று மற்றவனும் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. அதனால் ஒருவன் மற்றொருவனை அனுசரிக்கும் சூழல் ஏற்படும். அவ்வாறான சூழலில் சிலபேர் ஏற்றுக்கொள்ளும் பண்புகள் காலப்போக்கில் பொதுவான அறமாக வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்பதாக அறியமுடிகின்றது.

பழமொழிகள் என்பன மக்களின் வாழ்வியல் சூழலைப் பதிவு செய்வன, மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலித்த பழமொழிகள் காலப்போக்கில் அரசு அறங்களாக மாற்றம் பெற்றுள்ளன என்று கூறப்படுகின்றது.

“பொதுமக்கள் இடையே முன்னொரு காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்த பழமொழிகள் அரசு அறங்கள் ஆயின. காலப்போக்கில் அரசும், அரசனும் தோன்றியவை போலச் சமயமும் சமயவாணரும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். தொடக்க காலத்தில் அரசன் தீர்ப்பளிக்கும் நீதிபதி தண்டனையை நிறைவேற்றும் காவலன் வழிபடத் தரும் கடவுள் வாணன் என்ற அனைத்து நிலைகளும் அரசர் ஒருவரிடமே குவிந்திருந்தன. இதில் முதல் பகிர்வு சமயத் தோற்றமும் சமய வாணர் தோற்றமும் ஆகும். இதுவும் கூட அரசரின் அங்கமாகவே தோன்றிப் பின்னர்த் தனியே பிரிந்திருத்தல் வேண்டும். அரசை ஆளும் குழுவான ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் ஆகியவற்றில் சமயப் பிரதிநிதியாகப் புரோகிதர் இடம் பெற்றிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. எனவேதான் சமயம், எப்போதும் அரசைத் தழுவியதாகவும் இருந்த வந்தது. சமயம் மெல்ல, மெல்லத் தனி உரிமையையும், தனி வாழ்வையும் எய்தத் தொடங்கியபோது சமய அறங்கள் முளைத்தன. அரசையே அரசு வம்சத்தினர் புறக்கணித்து வெளியேறிய போது அரசுகளுக்கு மேலாகச் சமயம் மேல் அதிகாரத்தை எய்தியது. மகாவீரர் என்ற இளவரசர் அரசைவிட்டு வெளியேறிச் சைன தர்மங்களை உபதேசித்தார், பரப்பினார். சித்தார்தர் அரசு குடும்பத்தில் இருந்து வெளியேறிப் புத்தராகிப் பௌத்த தருமத்தை உபதேசித்தார், பரப்பினார். மகாவீரரையும் புத்தரையும் பின்பற்றி அரசுக் குடும்பத்தினர் பலர் அத்தருமங்களுடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்டனர். சமயங்கள் தோன்றியபோது சமய வளர்ச்சிக்காகவும் நிலைப்பாட்டிற்காகவும் சமய அறங்கள் பரிணமித்ததும் காலப் போக்கில் சமயத்தை வரித்தும் கொண்ட அரசர்கள் அவற்றைச் சட்டமாக்கியதும் அறக் கருத்துகளின் பரிணாம வரலாறு ஆகும்.”²

பழமொழிகள் அரச அறங்களாக மாற்றம் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாமல் அவை சமைய அறங்களாகவும் காலப்போக்கில் மாற்றத்திற்குள்ளாகியது என்று அறத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மக்களின் வாழ்வியலில் ஏற்படுகின்ற சிக்கல்களையும் முரண்பாடுகளையும் களைவதற்கு தமிழர்கள் ஏற்படுத்திய நல்வழி காட்டுதல் என்பது நற்சிந்தனை அறங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன.

“மக்களினம் உருவாக்கும் சிக்கலான, அமைப்புகளும் வளர்ச்சி இருக்கின்ற பொழுது அவற்றிடையே முரணான இயல்புகளும் பண்புகளும் தோன்றுகின்றன, வளர்ச்சியும் மாற்றமும் அடைகின்றன. இத்தகைய பலதரப்பட்ட விருப்புகளையும், வெறுப்புகளையும் தேவைகளையும் முரண்பட்ட எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு அவற்றிற்கு செம்மையான முழு வடிவம் கொடுக்கும் பணியைச் செய்வதே தமிழன் கண்ட அறத்தின் உள்ளார்ந்த பண்பாக இருந்து வருகிறது.”³

மக்களின் முரண்பட்ட சிந்தனைகளால் ஏற்படுகின்ற விருப்பு வெறுப்புகளைக் களைந்து செம்மைப்படுத்தி மக்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற கருத்துக்களைத் தொகுத்து அவற்றிற்கு முழு வடிவம் கொடுத்து அறங்களாக மக்கள் பின்பற்றினர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

வாழ்க்கை நிலையற்றது என்பதை காதா சப்தசதி குறிப்பிடுகின்றது.

“நின்ற உயிரோ நிலையற் றதுவே
சென்ற இளமை திரும்பியும் வாரா
இன்றுபோல் மறுநாள் இருப்ப தில்லை
துன்றுமிவ் வுலகிற் கொடுக ளேனோ?”⁴

மனிதர்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்ற வாழ்க்கைகளில் உயிர் நிலையில்லாதது, இளமையும் நிலையில்லாதது. ஒருநாள் போல மற்றொருநாள் அமைவதில்லை. அவ்வாறிருக்க இந்த உலகத்தில் இருக்கின்ற சில நாட்களில்

மனிதர்கள் தங்களுக்குள் பல்வேறு துன்பங்களை உண்டாக்கி உழல்கின்றார்கள். அவ்வாறில்லாமல் வாழ்கின்ற சில நாட்களிலும் அடுத்தவர்களைத் துன்பப்படுத்தாமலும் தாங்களும் துன்பத்தை அனுபவிக்காமலும் வாழ வேண்டும் என்ற அறநெறியை காதா சப்தசதி பதிவு செய்கின்றது.

காதா சப்தசதியில் காணப்படுவது போன்று அறச் சிந்தனைகள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அறநூல்களில் காணப்படுகின்றன. நாலடியில் செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை போன்ற நிலையாமை கருத்துக்கள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

“மற்றறிவா நல்வினை யாமினைய மென்னாது
கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியா
னற்கா யுதிர்தலு முண்டு.”⁵

மனிதனின் வாழ்க்கை நிலையற்றது. மரணம் எந்நேரத்திலும் வரலாம். அதனால் முதுமையில் அறம் செய்யலாம் என்று நினைக்காமல் இளமையில் அறம் செய்ய வேண்டும் என்று மனிதனின் வாழ்க்கையும் இளமையும் நிலையில்லாததை நாலடியார் உணர்த்துகின்றது. காதா சப்தசதியில் கட்டமைக்கப்பட்டது போன்று அறச்செய்திகளை மட்டும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதில்லை.

தீயவர்களின் நட்பு நிலைத்து நிற்காது என்பதை,

“தீயோர் நட்பு நீர்மே லெழுத்தாய்
மேய பொழுதே மாயு மாங்கே!
தூயோர் நட்பு தொடருங் காலை
ஏய கல்மேல் எழுத்தா கும்மே”⁶

என்று கூறப்படுகின்றது. தீயவர்களிடம் நட்பு கொள்வது நீர்மேல் எழுதுவதைப் போன்று நிலையில்லாதது. நல்லோர் அல்லது சான்றோர்களின்

நட்பு கல்லின் மேல் எழுதுவது போன்று என்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. நாலடியில் இவற்றை ஒத்த பாடல் காணப்படுகின்றது.

“பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையாய் நந்தும் - வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு”⁷

பெரியோர் அல்லது சான்றோர்களின் நட்பு மதி வளர்வதைப் போன்று சிறிது சிறிதாக வளரும். சிறியோர், அற்பங்களின் நட்பு முழுமதி தேய்வது போன்று தேய்ந்து மறைந்து விடும் என்று கூறப்படுகின்றது. காதா சப்தசதி, நாலடியில் சான்றோர்களின் நட்பு நம்பிக்கைக்குரியது நிலையானது என்னும் தீயோர்களின் நட்பு நிலையற்றது, துன்பம் விளைவிக்கக்கூடியது என்றும், நட்பு பற்றிய சிந்தனையில் இரண்டு இலக்கியங்களும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில், காதா சப்தசதியில் இருப்பது போன்று அறங்களை மட்டும் தனியே எடுத்துக் கூறுவது போன்ற கட்டமைப்பு இல்லை. ஆனால் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அற நூல்களில் காதா சப்தசதியில் கூறும் அறக்கருத்துக்களின் கட்டமைப்பு காணப்படுகின்றன.

இளைஞன் கூற்று

தலைவியை சிறைப்பிடித்துச் செல்லும் இளைஞன், தலைவியிடம் கூறியதாகக் கூற்று அமைகின்றது.

“சிறைப்பட் டிருக்கும் பிறைநுதற் செல்வி
வம்ப மழைமுகிற் தெம்புறும் இடிக்குரல்
நாயகன் வில்லின் நானொலி என்றே
மயங்கிப் புளகுடன் மகிழ்த லேனோ?”⁸

தலைவி சிறைப்பட்டுச் செல்லும் நிலையில் புதிய மழை மேகங்களின் இடி முழக்கம் கேட்கின்றது. அதைக் கேட்ட தலைவி, இந்த முழக்கம் தலைவன் வில்லின் நானொலி என்று மகிழ்ச்சியடைகின்றாள். காரணம்

தலைவன் தன்னை மீட்டுச் செல்வான் என்ற நம்பிக்கையில் மகிழ்ச்சியடைகின்றாள். ஆனால் அது தலைவன் வில்லின் நானொலி இல்லை, புதிய மழை முகில்களின் இடி முழக்கம் என்று சிறை பிடித்துச் செல்லும் இளைஞன் கூறுகின்றாள். இதைக் கேட்ட தலைவியின் மனநிலை நம்பிக்கையிழக்கின்றது. இதில் புறம் பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றிருந்தாலும் கூற்று அடிப்படையில் இளைஞன் கூற்றாக அமைந்திருப்பது சங்க இலக்கியக் கட்டமைப்பிலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

பேரிளம்பெண் கூற்று

முதுமையடைந்த பெண் தன் இளமைக்கால நினைவுகளை இளம்பெண்ணிடம் கூறுகின்றாள்.

“சென்றனர் தோழியர் செறிபுத ரழிந்து
நின்றன வற்றல் நெடுமரத் தூண்கள்!
யாமும் முதுமை யடைந்தோம்! வேருடன்
காம முதுவே கழிந்தொழிந் ததுவே!”⁹

பேரிளம்பெண் தன் இளமைக் காலத்தை நினைவு கூறும்போது இளமையில் என்னுடன் இருந்த தோழிகள் இன்று அதாவது முதுமையில் என்னுடன் இல்லை. செறிந்த புதர்களும் காய்ந்த கட்டைகளும் தான் இன்று என்னைப் போல் காணப்படுகின்றன. பசுமையான புதர்களும் மரங்களும் காய்ந்து காணப்படுவது போன்று முதுமையடைந்து விட்டதால் காதலுணர்வுகளும் வேரோடு அழிந்துவிட்டன என்று முதுமையில் தன் இளமையை நினைத்து ஏங்கும் பெண்ணின் மனநிலையின் வெளிப்பாட்டை அறிய முடிகின்றது. முதுமையில் தன் இளமையை நினைத்து வருந்தும் பெண்ணின் மனநிலை வெளிப்பாடு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. தலைவன், தலைவியை புதல்வன் தாய் என்று கூறுவதை ஏற்க மறுக்கின்றாள். புதல்வன் தாய் என்பது தலைவியின் முதுமையைக் குறிப்பதாக இருப்பதால் ஏற்க மறுப்பதாக அறியமுடிகின்றது. ஆனால் முதுமையில் இளமையை நினைத்து வருந்துவது, பேரிளம்பெண் கூற்று சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை.

முதியவன் கூற்று

முதியவரிடம் சில இளைஞர்கள் அவனின் உள்ளத்தை அறிந்துகொள்ள கேள்வி கேட்பதுண்டு. அவ்வாறு கேட்கும் நிலையில் முதியவர் தன் நிலையைக் கூறுகின்றார்.

“சாவினை மேவும் சமய முற்றேன்
மெய்யே யானும் விளம்பு கின்றேன்
புனித ‘தாபிப்’ பூம்புதர் இன்றும்
இனிதே கண்களை ஈர்க்கும்அன் றெனவே”¹⁰

வயது முதிர்ந்து இறப்பை எதிர்பார்க்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டதாக முதியவர் கூறுகின்றார். முதுமையடைந்தாலும் இளமைக் காலத்தில் நடந்ததைக் கூறுகின்றார். புனிதத் தன்மையுடைய தாபி நதிக்கரையைப் பார்க்கும் போது இளமையில் பார்த்தது போன்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது. இளமையில் பூம்புதரில் குறியிடமாகக் கொண்டு அன்பைப் பகிர்ந்துகொண்ட நினைவு இன்றும் பூம்புதரைக் காணும்போது மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது என்று முதியவர் கூறுகின்றார். முதியவர் ஒருவர் முதுமையில், இளமைக்காலத்தை நினைத்து வருந்துவதாக இருப்பது சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. முதியவன் கூற்று என்ற கூற்று முறையும் முதியவனின் மனநிலை வெளிப்பாடும் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காதலர் கூற்று

காதலன், காதலி இருவரும் நாடகப் பாங்கில் தங்களின் மனநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றார்கள்.

“சனந்தவிர் நங்காய்!” “சினந்ததும் யாதோ?”
‘பொன்கொடி நீ தான்’ ‘பிறர்மேற் சினமேன்’
‘பிறர்இங் கியாரோ?’ ‘இறைவன் நீதான்’
‘எவ்வித மாமோ?’ ‘என்விதிப் பயனே’”¹¹

காதலன், தன் காதலியிடம் தன் மீது ஏற்பட்டிருக்கும் சினத்தைத் தவிர்த்து அன்பு செலுத்துமாறு வேண்டுகின்றான். தலைவி, தலைவன் மீது சினம் கொள்ள முடியாது என்றும் தலைவன் தனக்கு உறவுடையவனாக இருந்தால் தானே சினம் கொள்ள முடியும் என்றும் கூறுகின்றாள். தலைவன் தன்னிடம் அன்பில்லாத அன்னியன் போல நடந்துகொள்வதால் அவனிடம் அன்புகொள்ள முடியாது என்று தலைவனை அன்னியன் என்று கூறுகின்றாள். காதலன், காதலி இருவரும் நாடகப் பாங்கில் பேசும் காதலர் கூற்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

இருவர் கூற்று

ஒரு பெண் தன்னை யாராவது கவனிக்கின்றார்களா என்று திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு செல்கின்றாள். அதைப் பற்றி இருவர் பேசுகின்றனர்.

“அடிமே லடியிட் டடிக்கடி திரும்பி

மென்மெலச் செலும்இப் பொன்மலர்க் கொடி ஏன்?

நகக்குறி பதிந்த நங்கையின் மெல்லிடை

சேர்ந்துள மேகலை தீண்டுத லானே!”¹²

பொன்மலர்க்கொடி போன்ற பெண் அச்சத்துடனும் நாணத்துடனும் மெல்ல மெல்ல தன்னை யாராவது கவனிக்கின்றார்களா என்று திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு செல்கின்றாள். அவ்வாறு அவள் செல்வதைப் பார்த்த ஒருவன் ஏன் அவள் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு அச்சத்துடன் செல்கின்றாள் என்று மற்றொருவனிடம் கேட்கின்றார். அதற்கு மற்றவர் தன் கற்பனையில் நகக்குறி பட்ட இடத்தில் மேகலை தீண்டுவதால் ஏற்படும் வேதனையில் மெதுவாகச் செல்கின்றாள் என்று கூறுகின்றார். பெண்களைப் பற்றி சமூகத்தில் ஆண்கள் எவ்வாறு தங்களின் கற்பனையில் பேசிக்கொள்வார்கள் என்பதை இருவருடைய பேச்சும் பதிவு செய்கின்றது. இருவர் ஒரு அழகான பெண்ணைப் பற்றி பேசும் கற்பனைக் காட்சி இருவர் கூற்று என்ற முறையில் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு இல்லை.

பயணி கூற்று

பயணம் மேற்கொள்ளும் ஒரு வழிப்போக்கன் தன் மனைவியை நினைத்து வருந்துகின்றான்.

“கடப்பம் பூமணம் மோந்து கண்ணீர்
வடித்திவண் ஏனோ வருந்து கின்றனை!
இளம்வழிப் போக்க! இல்லக் கிழத்தியைக்
காணேவேண் டாமோ? பூணுவாய் உறுதி”¹³

இளம் வழிப்போக்கன் கார் காலத்தில் மலரும் கடப்பமலரை முகர்ந்து பார்த்து மிகவும் வருத்தமடைகின்றான். வழிப்போக்கன் தன் மனைவி பிரிவாற்றாமையால் இறந்துபடுவாளோ என்று அச்சம் கொண்டு கண்ணீர் வடிக்கின்றான். அதைப் பார்த்த மற்றொரு துணையாகச் செல்கின்ற பயணி அவனிடம் உன் மனைவி உயிரோடு இருப்பாள். நீ அவளைக் காண வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். உன் மனைவிக்கு முன்பு நீ இறந்துட்டாள் அவள் நிலை என்னவாகும் என்று துணையாக வரும் பயணி தன் மனைவியை நினைத்து வருந்தும் பயணிக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றான். பிரிவாற்றாமை உயிர் பிரியும் நிலைக்குச் செல்லும் என்பதைப் பயணியின் கூற்று உறுதி செய்கின்றது. உண்மையாக அன்பு செலுத்துகின்றவர்களுக்குப் பிரிவுத்துயர் மிகுவருத்தத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை சங்க இலக்கியமும் காதா சப்தசதியும் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் கூற்று முறையில் பயணி கூற்று என்று கூறுவதில் இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

ஒருத்தி கூற்று

தலைவன், தலைவியை கடைக்கண் பார்வை பார்ப்பதைப் பார்த்த ஒருத்தி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

“செஞ்சுடர்க் கடவுளை அஞ்சலிப் பதுபோல்
யாரை யோநீ ஆர்வுடன் வணங்கினை!
கடைக்கண் குறுநகை கலந்து போற்றும்
நடைமுறை யெங்கும் நான்கண் டிலனே”¹⁴

தலைவன், சூரிய நமஸ்காரம் செய்வது போன்ற பாவனையில் தலைவியை கடைக்கண்ணால் பார்த்து குறுநகை செய்கின்றான். சூரியனை வணங்கும்போது கடைக்கண்ணிலும் குறுநகை புரிந்தும் வணங்கமாட்டார்கள் என்று ஒருத்தி தலைவனிடம் யாரை வணங்குகின்றாய் என்று கேட்கின்றாள். தலைவன், தலைவியைப் பார்த்து தன் அன்பை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துவதை ஒருத்தி அறிந்து தலைவனிடம் கேட்பது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. ஒருத்தி கூற்று அடிப்படையில் உரையாடல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒருத்தி வீட்டில் தனிமையில் இருப்பதை மற்றொருவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள்

“ஊரி லில்லை உடையவன்! வெற்றில்!

காரிருட் சூழ்ந்த கடும்பா ழிரவே!

சீருடை எதிரில்ச் செல்வ விழித்திரு!

சோரர் வரலாம்!சோர்வடை யேலே!”¹⁵

தலைவன் தன்னைவிட்டு பிரிந்து சென்றிருக்கிறான். தன்னுடன் வீட்டில் யாருமில்லை, யாரும் அறியாத இரவு நேரமாக இருக்கின்றது. அதனால் எதிர் வீட்டில் இருப்பவனே யாரும் வந்து திருடிச் செல்லாமல் விழிப்புடன் இருப்பாயாக என்று ஒருத்தி தன் நிலையை மற்றொருவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள். ஒருத்தி தனிமையில் இருப்பதை மற்றொருவனுக்கு உணர்த்துவது அவளின் தவறான ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பிடுவதாக அமைகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு பெண்தன் தலைவன் பொருளுக்கு, போருக்குக் சென்றிருக்கும் சூழலில் ஆற்றியிருப்பாள் அல்லது தோழி ஆற்றிவிப்பாள். காதா சப்தசதி குறிப்பிடுவது போன்று பெண்கள் ஒழுக்கம் தவறியதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகள் இல்லை.

பரத்தையின் இளமை நீங்கி முதுமையில் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களை ஒருத்தி அறிந்து மிகவும் வருந்துகின்றாள்.

“இளமை எழில்நலம் எல்லாம் இழந்த

நிலைக்கண் டியாரே நெகிழ்ந்துரு காரே!

சிறந்த சுற்றம் சேர்உற வெல்லாம்

இறந்து போய பிறந்தமண் ஒத்தே”¹⁶

வெளி ஊர்களுக்கு வேலைக்கு அல்லது திருமணம் முடித்துச் சென்ற பிறகு பல வருடங்கள் கழித்துத் தன் ஊருக்குத் திரும்பும் நிலையில் உற்றார் உறவுகள் இல்லை என்றால் எவ்வாறு துயரம் தருமோ அதுபோல பரத்தையின் நிலை இருக்கின்றது. இளமையில் அழகாக இருக்கும் போது பரத்தையை தேடி பல பேர் வந்திருப்பார்கள். பரத்தை அழகிழந்து முதுமையடைந்த நிலையில் அவளை தேடி வருகின்றவர்கள் யாரும் இல்லை. முதுமையில் பரத்தையை ஆதரிப்பார் யாரும் இல்லை என்று பரத்தையின் அவலநிலையை ஒருத்தி கூற்றின் வழி அறியமுடிகின்றது. உற்றார் உறவுகள் இல்லாமல் சொந்த மண்ணிற்கு, சொந்த ஊருக்குச் செல்கின்றவர்களின் மன நிலை போன்று இருக்கின்றாள் என்று பரத்தையின் நிலை உவமை வழி விளக்கப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தை பற்றி பல்வேறு வகைகள் உண்டு என்று விளக்கம் கொடுத்தாலும் பரத்தையின் முதுமை பற்றியோ அவளின் அவல நிலை பற்றிய பதிவோ அறியமுடியவில்லை. பரத்தை பற்றிய பதிவு சங்க இலக்கியம் காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களிலும் உண்டு. ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் காதா சப்தசதி குறிப்பிடுவது போன்ற பரத்தை பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு இளைஞன் புனலாடிய பிறகு கடவுளை வணங்குவதற்கு பூப்பறித்து வரச் செல்கிறான். இதைப்பார்த்த ஒருத்தி இளைஞன் பூப்பறிக்கச் செல்கின்ற இடம் ஒழுக்கக்கேடான இடம் அங்கு செல்ல வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றாள்.

“பூக்கள் வேண்டா! புனல்ரெண் டஞ்சலி

செய்தாற் போதும்; தெய்வம் மகிழும்!

கோதா வரிநீர் மோது கரைகள்

ஒழுக்கம் சிதைக்கும் வழக்க லிடமே”¹⁷

கடவுளை வணங்குவதற்குப் புனல் கொண்டு வணங்கினால் போதும். பூ பறித்து வணங்க வேண்டும் என்பதில்லை. கோதாவரிக் கரை நீர் மோதி வழுக்கும். அதனால் அங்கு சென்று பூப்பறிக்க வேண்டாம் என்று ஒருத்தி பூப்பறிக்கச் செல்லும் இளைஞனை எச்சரிக்கின்றாள். கோதாவரிக் கரை காதலர்கள் சந்திக்கும் குறியிடம் என்பதை காதா சப்தசதி பல்வேறு பாடல்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. பூப்பறிக்கும் நோக்கத்தில் கோதாவரிக் கரைக்குச் செல்லும் இளைஞன் ஒழுக்கம் தவறுவதற்கு வாய்ப்பிருப்பதால் அங்கு செல்ல வேண்டாம் என்று இளைஞனுக்கு ஒருத்தி அறிவுரை கூறுகின்றாள். இளைஞன் ஒழுக்கம் தவறிவிடக்கூடாது என்று ஒருத்தி காதா சப்தசதியில் விரும்புவது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

ஒருத்தி சிறந்த பெண்ணை அறிந்திருந்தால் அவளை அலட்சியப்படுத்தக் கூடாது என்று இளைஞனுக்கு அறிவுரை கூறுவதைப் போன்று காணப்படுகின்றது.

“கறக்கும் திறனுளார் கைபடச் சுரக்கும்

முதுபசு தன்னின் முகங்கண் டதுமே

அன்பு சுரக்கும் அரிவையர் பெறுதல்

பெரும்பே றாகும் பிள்ளாய்! அறிக!”¹⁸

முதிய பசு கறப்பவர் கறந்தால் பால் கொடுக்கும். ஆனால் கண்ணால் பார்த்ததும் அன்பு சுரக்கும் அரிவையரை பெறுதல் மிகவும் அரிது. அத்தகைய அறிவுடைய, குணமுடைய பெண்களைப் பெறுதல் பெறும் பேறாகும். அத்தகைய பெண்களை அலட்சியப்படுத்தாமல் அவர்களுக்கு மதிப்பளித்தால் குடும்பம் சிறப்பாக அமையும் என்று கூறப்படுகின்றது. சிறந்த பண்புடையவர்களைப் பெறுதல் அரிது. அவ்வாறு பெற்றால் அவர்களை மதிப்புடன் நடத்த வேண்டும் என்று ஒருத்தி, இளைஞனுக்கு கூறும் அறிவுரை போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

ஒருத்தி எருமையின் கழுத்தில் கொசு பறப்பதை உவமை நயம் படக் கூறுகின்றாள்.

“கலவி மயக்கிற் கண்முடி யவளை
இறந்தன ளெனவிட் டேகு முழவன்
பேதனை கண்டு பிணியவிழ் காயின்
பருத்திச் செடிதான் சிரிப்பது போலும்”¹⁹

எருமையின் கழுத்தில் கொசுக்கள் அமர்வதைத் தடுப்பதற்காக எருமை தன் கொம்புகளை ஆட்டி கொசுக்களை விரட்டுகின்றது. ஆனால் கொசுக்கள் மீண்டும் எருமை மீது வந்து அமர்கின்றது. அவ்வாறு அமர்கின்ற கொசுக்களின் சத்தம் வீணையின் இசையைப் போன்று இருந்தது என்று ஒருத்தி குறிப்பிடுகின்றாள். கொசுவின் சத்தத்தை வீணையின் இசையுடன் ஒப்பிடும் ஒருத்தியின் கூற்று குறைகளையும் நிறையாகப் பார்க்கும் மனப்பக்குவம் உடைய பெண் என்றும், இசைக் கலையில் தேர்ந்தவளாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகின்றது. பெண் என்றால் வாழ்க்கையின் நிறை, குறைகளை ஏற்று வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அறிவுரை சங்க இலக்கியத்திலும் உண்டு. ஆனால் கூற்று அடிப்படையில் ஒருத்தி கூற்று என்பது இல்லை. பெண் பற்றிய சிந்தனை சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களும் ஒரே மாதிரியான கருத்தைப் பதிவு செய்கின்றன. ஆனால் கூற்று அடிப்படையில் ஒருத்தி கூற்று காதா சப்தசதியில் மட்டும் உண்டு. சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பதில் வேறுபடுகின்றன.

ஒரு பெண் ஊர்த் தலைவன் மகனை விரும்புகின்றாள். அதற்கு ஒருத்தி மணமான பெண் மற்றொருவனை விரும்புவது தவறு என்று அறிவுறுத்துகின்றாள்.

“வருந்தின் வருந்துக மறுமை யுலகினைப்
பொருந்த வேண்டிப் புலம்பு வோரே!
எனினும் என்கண் இணைகள் வலிதின்
அவன்முகத் தருகே அணைந்தே சுழலும்”²⁰

ஊர்த் தலைவன் மகன் மிகவும் அழகுடையவன். பல பெண்களின் மனதைக் கவர்ந்திழுப்பவன். மணமான பெண் இளைஞன் அழகில் தன்னைப் பறிகொடுக்கின்றாள். இதைப் பார்த்த அவளின் மாமி தன் தலைவன் இருக்கும்

நிலையில் மற்றொரு ஆடவனை விரும்புவது மறுமையில் நற்கதி கிடைக்காது என்று எச்சரிக்கின்றாள். இதற்கு அந்தப் பெண், மறுமை இன்பத்தை நினைத்து இம்மையில் வருந்துவோர் வருந்தட்டும். மறுமையில் துன்பம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. இம்மையில் கிடைக்கும் இன்பத்தை இழப்பதற்குத் தான் தயாராக இல்லை என்று தன் மாமிக்குப் பதில் கூறுகின்றாள் என்பதாக உரையின் வழி அறிய முடிகிறது. மறுபிறவி என்ற நம்பிக்கையில் இப்பிறவியில் உள்ள இன்பங்களை இழக்கத் தயாராக இல்லை என்று குறிப்பிடும் பெண்ணின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. இதில் கூற்று அடிப்படையிலும் பொருள் அடிப்படையிலும் காதா சப்தசதியிலிருந்து சங்க இலக்கியம் வேறுபடுகின்றது.

ஒருவன், ஒருத்தியிடம் நலம் விசாரிக்கின்றான். அந்நிலையில் அவள் தன் வறுமை நிலையியை அவனிடம் தெரிவிக்கின்றாள்.

“விடியலில் வருவோய்! விளங்குசெம் மேனியாய்!

கண்விருந் தளிப்போய்! காரிரு ளிரவில்

வேற்றிடம் செல்வோய்! விண்ணிற் கணியே!

நாட்களின் தலைவா! நான்வணங்குவனே!”²¹

ஒருத்தி தான் முன்பு வாழ்ந்த பழைய நிலையிலிருந்து தாழ்ந்து வறுமையில் வயிற்றுக்கு வழியில்லாத நிலையில் இருப்பதை முதிய பெண்களின் மார்புடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றாள். வசதியான வாழ்க்கை இருந்தாலும் அது நிலையில்லாதது. ஒரு காலத்தில் இளமை நம்மை விட்டு நீங்குவது போன்று செல்வம் நம்மை விட்டு நீங்கும் என்ற கருத்து ஒருத்தி கூற்றின் வழி உணர்த்தப்படுகின்றது. வறுமை பற்றிய பதிவு சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. ஆனால் கூற்று அடிப்படையில் காதா சப்தசதியிலிருந்து சங்க இலக்கியம் வேறுபடுகின்றது.

தாய் தன் மகள் கண்ணீர் விட்டு அழுவதைப் பார்த்து அதைத் துடைத்துக் கொள்ளுமாறு அறிவுரை கூறுகின்றாள்.

“கண்ணீர் கலுழ்தலின் கவின்மிக் கிடும்நின்
முகத்தைத் துடைத்திடு மகளே! தனிச்சிறப்
பழகினை மீண்டும் பழகுதல் வேண்டா!
அவன்கண் டின்புறல் அமையா வாறே!”²²

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தலைவனின் பிரிவுத்துயர் ஆற்றாது கண்ணீர் விடுகின்றாள். இதைக் கண்ட தலைவியின் தாய், தலைவி கண்ணீர் விடுவது அவளின் அழகை முன்னிலும் மிகுதிபடுத்துவதாக இருக்கின்றது. இதைத் தலைவன் பார்த்தால் இந்த அழகை மீண்டும் மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கண்ணீர் சிந்த வைப்பான். அதனால் தலைவன் வருகின்ற நேரத்தில் கண்ணீர் சிந்தாதே என்று தன் மகளைத் தாய் அறிவுறுத்துகின்றாள். சங்க இலக்கியத்தில் தலைவியை ஆற்றியிருக்குமாறு தோழி, தலைவியை ஆற்றிவிப்பாள். ஆனால் காதா சப்தசதியில் தாய், மகளை கண்ணீர் சிந்தாதே என்று கூறுவது பொருள் அடிப்படையிலும் கூற்று அடிப்படையிலும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

ஒருவன் கூற்று

ஒருவன் சிறந்த பண்புடைய தலைவி கிடைத்தால் தலைவனுக்கு இவ்வுலகமே கிடைத்தது போன்றது என்று கூறுகின்றான்.

“காதலி தனது கைவச மிருந்தால்
ஏழையும் மன்னாய் எண்ணுவான் தன்னை!
உலகமே தன்கைக் குளதென் றாலும்
காதலி யில்லான் கணிப்பின் இல்லானே!”²³

தன்னுடைய தலைவி தன் மணமறிந்து கற்புடையவளாக நடப்பவளாக இருந்தாள். தலைவன் வறுமையாளனாக இருந்தாலும் தன்னை ஒரு மன்னனைப் போன்று பெருமையாக நினைத்துக்கொள்வான். சிறந்த பண்புடைய தன்னுடைய மணமறிந்து நடக்கும் அன்புடைய பெண் இல்லாதவன் இந்த உலகமே அவன் கைக்குள் இருந்தாலும் தன் வாழ்க்கையை சூனியமாகவே கருதுவான். ஆணின்

வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய பங்காற்றக்கூடியவள் பெண் என்பதை இக்கூற்று நிரூபிக்கின்றது.

“கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர்
காட்டிவிட்டால் மண்ணில் குமாரர்க்கு
மாமலையும் ஒரு கடுகாம்”²⁴

என்று பாரதிதாசன், பெண்களின் அன்பு ஆண்களின் உயர்விற்குக் காரணமாக அமைகின்றது என்று கூறுவதை அறிய முடிகின்றது. காதா சப்தசதியின் கருத்து இன்றும் தொடர்கின்றது என்பதை பாரதிதாசன் கூற்று நிரூபிக்கின்றது.

பெண்களின் கற்பு ஆண்களின் சமூக மதிப்பைக் கட்டமைக்கின்றது என்பதை சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது. தலைவனின் பெருமைக்கும் காரணம் தலைவியின் கற்பு என்பதைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“கடல் கொளப் படாஅது, உடலுநர் ஊக்கார்,
கழல்புனை திருந்துஅடிக் காரி! நின் நாடே
அழல் புறம் தருஉம் அந்தணர் அதுவே
வீயாத் திருவின் விறல் கெழு தானை
முவருள் ஒருவன், துப்பா கியர் என,
ஏத்தினர் தருஉங் கூழே, நும்குடி
வாழ்த்தினர் வருஉம் இரவலர் அதுவே
வடமீன் புரையுங் கற்பின், மடமொழி,
அரிவை தோள் அளவு அல்லதை,
நினது என இலைநீ பெருமிதத் தையே.”²⁵

கபிலர் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் புகழ்ந்து பாடும்பொழுது அவன் அனைத்தையும் தன்னை நாடி வருகின்றவர்களுக்கு வாரி வழங்குகின்றான். தனக்காக எதையும் வைத்துக்கொள்வதில்லை. ஆனாலும் அவன் பெருமையுடன் திகழ்கின்றான். இதற்குக் காரணம் அவன் மனைவியின் கற்பு என்று கபிலர், மலையமான் திருமுடிக்காரியின் பெருமைக்குக் காரணத்தைக் குறிப்பிட்டுப்

புகழ்கின்றார். மன்னனின் வெற்றி, கொடை இவைகளைவிட அவன் மனைவியின் கற்பு மட்டுமே அவனின் புகழ் மற்றும் பெருமைக்கு காரணமாக அமைகின்றது. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி ஆகிய இரண்டு இலக்கியங்களும் ஒரு ஆணின் சமூக மதிப்பு பெண்ணின் குணநலத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறப்படுகின்றது. காதா சப்தசதியில் ஒருவன் கூற்று என்ற முறையிலும் அகக்கட்டமைப்பாக தலைவன், தலைவி என்ற முறையிலும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

குரங்கு நாவல் பழத்தைப் பார்த்துப் பயந்து குதிக்கின்றது என்று ஒருவர் கூற்று பதிவு செய்கின்றது.

“விலகி நிற்கும் உலுக்கும் கிளையை
நகத்தால் கீறிக் குதிக்கும் குரங்கு!
பண்டு கடித்த வண்டெனக் கருதி
நாவற் கனிதொடா தேகிடந் திடுமே”²⁶

குரங்கு முன்பு வண்டிடம் கடிவாங்கி துன்புற்றதால், நாவல் பழத்தை வண்டு என்று நினைத்து அதை எடுத்துச் சாப்பிடுவதற்குப் பயந்து மரக்கிளையில் உலுக்கி, அதிலிருந்து விலகி குதித்து ஆட்டம் போடுகின்றது. ஓர் அனுபவத்தில் துன்பத்தை அனுபவத்தவர் மீண்டும் அந்த மாதிரியான அனுபவம் கிடைத்துவிடக் கூடாது என்பதில் எச்சரிக்கையாக இருப்பார்கள் என்பதற்குக் குரங்கின் செயல் சான்றாகக் காட்டப்படுகின்றது. கூற்று அடிப்படையில் இப்பாடல் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

ஒருவன் மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் நிலையில் தன் மகனை அழைத்து அறிவுரை கூறுகின்றான்.

“மரணப் படுக்கையில் வலிமை கூட்டி
மகனை யழைத்துத் தகவுடன் கூறும்!
நின்செயல் அமைதல் நேர்க! நீஎன்
நாம முரைத்திட நாணுறா வாறே”²⁷

மரணப் படுக்கையில் இருக்கும் ஒருவன் தன் மகனை அழைத்துத் தன் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு அறிவுரை கூறுகின்றான். மகனிடம் எந்தச் செயல் செய்தாலும் அதை என் பெயருக்கு இழுக்கு ஏற்படாதவாறு செய்ய வேண்டும் என்று தந்தை தன் மகனிடம் வேண்டுகின்றான். ஒருவன் செய்கின்ற செயலைக் கொண்டு அவன் தந்தை யார் என்பதை அறிய சமூகம் முயற்சி செய்யும். அவ்வாறு தந்தையின் பெயரைச் சொல்லும் போது மகன் செய்த செயல் தந்தையின் செயலுக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்று தந்தை கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை

என்னோற் றான் கொல்எனும் சொல்”²⁸

என்ற குறளின் கருத்துடன் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. கூற்று அடிப்படையிலும் கருத்து அடிப்படையிலும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து காதா சப்தசதி வேறுபடுகின்றது.

அன்புடையவர்களை நட்பு கொண்டு என்றும் அவர்களை விட்டு நீங்கக் கூடாது என்று ஒருவர் அறிவுறுத்துகின்றார்

“காணின் இன்பம் கண்கட் காகும்

நினைத்தால் மனத்தில் நிலைத்த இன்பாம்!

உரையாடலிலோ உணர்ச்செவிக் கின்பம்

அன்பினர் என்றும் இன்பிர ராமே”²⁹

அன்புடையவரைக் காண்பது இன்பம். அன்புடையவர்களைப் பற்றி நினைப்பது இன்பம், அவர்களுடன் உரையாடுவது இன்பம், எல்லா விதத்திலும் அன்புடையவர்களால் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் கிடைக்கும். அதனால் அவர்களின் நட்பைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று சிறந்த பண்புடையவர்களின் நட்பின் முக்கியத்துவம் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

முதுரையில் நல்லோர் நட்பு பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க

நல்லார்சொல் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார்

குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே அவரோ

டிணங்கி இருப்பதுவும் நன்று”³⁰

நல்ல பண்புடையவர்களுடன் நட்புக் கொள்வது வாழ்க்கைக்கு மிகச்சிறந்த வழிகாட்டியாக அமைவார்கள் என்று நல்லோர் நட்பு பற்றி மூதுரை கூறுவது காதா சப்தசதி கருத்துடன் ஒத்துப் போவதை அறியமுடிகின்றது. ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் நட்பு பற்றி கூறப்பட்டாலும் கூற்று அடிப்படையில் காதா சப்தசதியிலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

உழுது பழகும் ஒரு இளைஞன் தன் மனைவி தனக்கு கஞ்சி கொண்டு வருவதை அறிந்து மாட்டை அவிழ்த்து விடுகிறான்

“புதியதாய்ப் புலமுழும் மதியிலாப் பாமரன்

கஞ்சி கொணரும் வஞ்சியைக் கண்டதும்

நுகத்தடிக் கயிற்றினைத் தகஅவிழ்த் திடற்கென

மூக்கணாங் கயிற்றினை முனைந்தவிழ்த் தனனே”³¹

உழவு தெரியாத பாமர உழவன், உழுதுகொண்டிருக்கும் நிலையில் நடுப்பகல் நேரத்தில் அவன் மனைவி அவனுக்குக் கஞ்சி கொண்டு வருவதை அறிந்து மாட்டை அவிழ்த்து விடுகிறான். தன் மனைவியின் அழகில் மயங்கி மாடுகளின் கழுத்துக் கயிறை அவிழ்ப்பதற்குப் பதிலாக மாடுகளின் மூக்கணாங் கயிற்றை அவிழ்த்து விட்டான் என்று ஒருவன், உழவனின் செயலைக் குறிப்பிடுகின்றான். மூக்கணாங்கயிறை அவிழ்ப்பது தலைவனின் மனதைப் போன்று மாடுகளும் கட்டுப்படாமல் ஓடும் என்று கூறப்படுகின்றது. இச்செயல் உழவனின் பாமரத்தனத்தைப் பதிவு செய்கின்றது. இப்பாடல் பொருள் மற்றும் கூற்றின் அடிப்படையிலும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

உழவன் ஒருவன் நாள்தோறும் தன் வயலுக்குச் சென்று திரும்பும் நிலையில் அவனுக்கு முன்பு யாரோ வந்து சென்றிருப்பது போன்று தோன்றுகின்றது.

“விடியற் கால வெண்பனி படிந்த
எட்டிலத் தேமிக் கிருக்கும் பசுமை
நிறமதைக் கண்டு செறியிழை குறியிடம்
எனவுணர்ந் துழவன் சினந்தவிர்ந் தனனே”³²

நாள்தோறும் தன்னுடைய எள் வயலுக்குச் செல்லும் உழவன் பனிக்காலம் என்பதால் எள் வயலுக்குச் சென்று திரும்பினால் பனி விலகி எள் வயல் பசுமையாகக் காட்சியளிக்கும். உழவன் செல்வதற்கு முன் யாரோ சென்று வந்ததன் அறிகுறியாக எள் வயல் பனி விலகிப் பசுமையாகக் காட்சியளிக்கிறது. இதைப் பார்த்த உழவனுக்குக் கோபம் உண்டாகிறது. சிறிது நேரத்தில் அதற்கான காரணத்தை உணர்ந்து கொள்கின்றான். ஒரு பெண் தன் காதலனைச் சந்திக்கும் குறியிடமாகத் தன் வயலின் குறிப்பிட்ட இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். ஒரு பெண் தன் காதலனைச் சந்திப்பதால் தன் வயலுக்கு எந்தவித பாதிப்பும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து சினம் தவிர்திருக்கலாம் என்று கூறப்படுகின்றது. உழவன் தன் வயலுக்குச் செல்வது, வயலில் நடப்பதை அறிவது போன்ற செயல் இப்பாடலில் இருப்பது போன்று பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. சங்க இலக்கியத்தில் உழவர்கள் பற்றி மருத நிலம் குறிப்பிட்டாலும் காதா சப்தசதி பாடலைப் போன்ற பொருள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

கற்பில்லா மடந்தை

பெண்கள் கற்பைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று சங்க இலக்கியம் வலியுறுத்துகின்றது.

“வினையே ஆடவர்க் குயிரே வானுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவர் உயிரென
நமக்குரைத் தோருந் தாமே
அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே.”³³

பெண்களின் உலகம் ஆண்கள் என்பதைக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

காதா சப்தசதியில் தலைவி இரவு நேரத்தில் பூ பொறுக்கிவரச் செல்கின்றாள். அதைத் தலைவன் தடுத்து, தான் சென்று பூ கொண்டு வருவதாகக் கூறிச் செல்கின்றான்.

“ஐய முற்ற அரிவை கேள்வன்
புன்னைப் பூக்கள் பொறுக்க விடானே!
திறனி லாளன் இரவில் தானே
சென்று கொணரச் செல்கின் றானே”³⁴

தலைவி புன்னைப் பூக்கள் பொறுக்கி வரச் செல்லும் முன்னிரவு நேரத்தில் காதலன் ஒருவனுடன் பழகி வருகின்றான். தலைவியின் பழக்கத்தில் ஐயமுற்ற தலைவன் தான் புன்னைப் பூக்கள் பொறுக்கி வருவதாகத் தலைவியை வீட்டில் இருக்குமாறு கூறிச் செல்கின்றான். இந்நிலையில் தலைவியின் காதலன் தலைவியைத் தேடி அவளுடைய இல்லத்திற்கு வருகின்றான். இதை அறிந்த தோழி, தலைவி இனி பூப்பொறுக்க வரமாட்டாள் என்றும், தலைவனே பூ கொண்டு வருவான் என்றும் காதலனிடம் கூறித் தலைவனை திறனில்லாதவன் என்று கூறி வசை பாடுகின்றாள். சங்க இலக்கியத் தோழி, தலைவியைக் களவு வாழ்க்கையிலிருந்து கற்பு வாழ்க்கைக்கு சிறந்த இல்லறத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்புவாள். ஆனால் இப்பாடலில் தோழி தலைவியின் தலைவன் இருக்க தலைவியை மற்றொருவனுடன் பழகுவதற்கு சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றாள். சங்க இலக்கியத் தோழியின் பண்புகளிலிருந்து காதா சப்தசதி தோழியின் பண்பு இப்பாடலில் முற்றிலும் வேறுபடுகின்றது.

தலைவியைத் தலைவன் உடன் இருக்க மற்றொருவனுடன் பழகுவதற்குத் தோழியர் அழைத்துச் செல்கின்றார்கள்.

“தேள்கடித் ததெனத் தோள்க ளுதறும்
மங்கையைக் காதல் மருத்துவன் பாலே
செங்கை பற்றித் திறன்மிகு தோழியர்
கணவன் கண்முன் கடத்திச் சென்றார்”³⁵

ஒரு தலைவி, தன் தலைவன் இருக்கும் சூழலில் மருத்துவன் ஒருவனிடம் காதல் கொள்கின்றாள். இதை அறிந்த தோழியர், தலைவியை மருத்துவனுடன் பழகுவதற்காக அவளுக்குத் தேள் கடித்து விட்டது என்று பொய் சொல்லி தலைவன் கண் முன்னே மருத்துவமனைப் பார்ப்பதற்காக அழைத்துச் செல்கின்றார்கள். தலைவியும் தேள் கடித்தது போன்று நடித்து கையும் காலையும் உதறுகின்றாள். இச்செயல்கள் தலைவன் கண் முன்னே நடப்பது என்பது காதா சப்தசதி சமூகத்தில் பெண்களின் கற்பு என்பது கேள்விக்குறியாக இருந்தது பதிவு செய்யப்படுகின்றது. தோழிகளும், தலைவியும் தலைவன் கண் முன்னே தவறு செய்வது போன்ற நிகழ்வு சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

“சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்

நிறைகாக்கும் காப்பே தலை”³⁶

பெண்களின் கற்பு பாதிப்பிற்கு அவர்களால் மட்டுமே முடியும். கற்புக்காகக் காவல்காத்தும் பயன் இருக்காது என்று பெண்களின் குணம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பெண்கள் நினைத்தால் தவறு செய்வார்கள் என்பதற்கு காதா சப்தசதியுடன் குறளின் கருத்து ஒத்துப் போவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவன் வெளியில் சென்றிருக்கும் நேரத்தில் தலைவியின் காதலன் வீட்டிற்கு வருகின்றான். அவ்வாறான சூழலில் தலைவனும் வீட்டிற்குத் திரும்புகின்றான்.

“இல்லத் தலைவன் எதிர்வந் திடவும்

காப்பில் மடந்தை ‘காப்பா யாக!

சரணென வந்தோர்க் கரண்நீ’ யென்றே

கணவ னிடமே கடிதொப் படைத்தாள்”³⁷

கற்பில்லாத பெண் தன் காதலுடன் தன் வீட்டில் இருக்கும் நேரத்தில் தலைவன் வரவை அறிகின்றாள். அதனால் தலைவனுக்குப் பயந்து தன் காதலனை அவள் தங்களிடம் சரணடைய வந்தவன் என்றும், அவனைத் தாங்கள் காக்க வேண்டும் என்று தலைவி, காதலனைத் தலைவன் காலில் விழுந்து சரணடையச் செய்கின்றாள். தன்னுடைய தவறை மறைப்பதற்குத்

தலைவனிடம் நாடகமாடுகின்றாள். கற்பு நிலை தவறிய பெண்களின் செயல்கள் காதா சப்தசதியில் காணப்படுவது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. கற்புடைய பெண்களின் சிறப்பு மட்டுமே சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கின்றது. ஆனால் காதா சப்தசதி சமூகத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துக் கருத்துக்களையும் பதிவு செய்திருக்கின்றது என்பதிலிருந்து இரண்டு இலக்கியங்களும் சில கருத்துக்களில் வேறுபடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வழிப்போக்கனிடம் கற்பில்லா மடந்தை தன் மனநிலையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

“இதயப் பலகையில் எதைஎதைச் சித்தம்
ஆசைத் தூரிகை யால் எழுதிற்றோ
அதையெலாம் சிரித்தவா றழித்திடும் அந்தோ
விதியெனும் இந்த விளையாட்டுப் பிள்ளை”³⁸

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி தன் வீட்டில் விருந்தாளியாகத் தங்கியிருக்கும் வழிப்போக்கன் தூங்குவதற்கான இடத்தைக் காண்பிக்கின்றாள். ஒரு இடத்தைக் காண்பித்து இந்த இடத்தில் எனது மாமி தூங்குவாள். இந்த இடத்தில் நான் தூங்குவேன், இங்கே என் உறவுகள் எல்லாம் தூங்குவார்கள். இரவில் கண் தெரியாமல் என் படுக்கையில் விழுந்து விடாதே என்று எச்சரிப்பது போல் அவளின் விருப்பத்தை மறைமுகமாக வழிப்போக்கனிடம் வெளிப்படுத்துகின்றாள் என்று கூறப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் தலைவனைத் தன் இல்லத்தில் தங்கிச் செல்லுமாறு வேண்டுவாள். ஆனால் தலைவன் இருக்க மற்றொரு ஆடவனை விரும்பும் பெண்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பதில் இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மனைவியை இழந்தவன் மனநிலை

மனைவியை இழந்த உழவன் ஒருவன் தன் நிலையை எண்ணி மிகவும் வருந்துகின்றான்.

“மனைவி யில்லா மனைகாண் டலுமே
புதையல் தோண்டிய புலம் கண்டாரின்
உழவன் உளம்வெந் துள்ளழிந் தழுமே”³⁹

உழவனுக்குத் தன் மனைவி இறந்த பிறகு வயலுக்குச் சென்று வீட்டிற்குத் திரும்ப மனநிலை மறுக்கின்றது. அவன் வீட்டிற்கு வந்து பார்க்கும் மன நிலை குறிப்பிடப்படுகின்றது. தன் மனைவி வாழ்ந்த வீடு இன்று அவள் இல்லாமல் அந்த வீட்டைப் பார்ப்பது புதையல் புதைத்து வைத்த இடத்திலிருந்து அதைத் திருடர்கள் திருடிக்கொண்டு சென்றால் அந்தப் புதையல் குழியைப் பார்க்கும்போது என்ன மனநிலை தோன்றுமோ அந்த மாதிரியான மனநிலையில் உழவன் தன் மனைவி இல்லாத வீட்டைப் பார்த்து வருத்தப்படுகின்றான். தன் மனைவி கிடைத்தற்கரிய புதையல் என்பதும் அவள் இல்லாத வாழ்க்கை உலகத்தில் வெறுப்பை உண்டாக்குகின்றது என்ற உழவனின் மனநிலையை இப்பாடல் பதிவு செய்கின்றது. இதைப் போன்ற பொருள் உள்ள பாடல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவனுக்காகப் பிற பெண்ணை அழைத்து வரல்

தலைவன், தன் தலைவி தன்னுடன் இருக்க மற்றொரு பெண்ணின் அழகில் மயங்குகின்றான்.

“மடந்தை யுன்பால் மையல் கொண்டே
எத்துணை விரகத் தேங்குகின் றானோ?
பொறாமை மிக்கும் பொறுமை யுடனே
அவனது மனைவி அழைத்திட வந்தாள்!”⁴⁰

தலைவனின் விருப்பத்தை அறிந்த தலைவி அவனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் நோக்கில் தலைவன் விரும்பிய பெண்ணின் வீட்டிற்குச் சென்று அழைக்கின்றாள். அந்த வீட்டில் உள்ள அந்தப் பெண்ணின் தோழி, தலைவன் விரும்பிய பெண்ணிடம் பெண்ணே உன்னிடம் அந்தப் பெண்ணின் தலைவன் மிகுந்த விருப்புடன் இருக்கிறான் என்பதைக் கூறி உன்னை அழைத்துப் போக

வந்திருக்கின்றாள் அவளுடைய மனதில் பொறாமை தீ இருந்தாலும் தலைவனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற உண்ணை அழைத்துப் போக வந்திருக்கின்றாள் என்று தலைவியின் செயலைப் பாராட்டும் விதமாக இப்பாடல் அமைந்திருக்கின்றது. தலைவன் வரும்பிய பெண்ணை அழைத்து வரும் மனநிலை உள்ள பெண்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கருவுற்ற பெண்ணின் செயல்

கருவுற்ற பெண்ணின் ஆசையைக் கேட்டு தெரிந்துகொண்டு அந்த பெண்ணிற்குப் பிடித்த உணவு வகைகளைக் கொடுப்பார்கள். அதற்காக முதன் முதலாகக் கருவுற்ற பெண்ணிடம் அவளின் தோழிகள் அவளின் விருப்பத்தைக் கேட்கிறார்கள்.

“எதுஎது வேண்டும் என்றே தோழிகள்
புதுவயாக் கொண்ட பொலந்தொடி நங்கையை
மீண்டும் மீண்டும் வினவ அவளோ
ஆண்டகை தன்னையே அவாவுடன் பார்த்தாள்”⁴¹

தோழிகள், கருவுற்ற தலைவியிடம் அவளின் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்குமாறு தொடர்ந்து கேட்கும் நிலையில் தலைவி, தலைவன் வேண்டும் என்று கேட்கிறாள். கருவுற்ற பெண்ணின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவது மரபாகக் கருதப்படுகின்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த மரபு இன்றும் மாறாமல் தொடர்கின்றது குறிப்பிடத்தக்கது. கவிக் கூற்றில் அறக்கருத்துக்கள் மட்டுமல்லாமல் மரபு பற்றிய சிந்தனையும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் கருவுற்ற செயல் அவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதல் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை என்பதில் இரண்டு இலக்கியங்களும் இந்த இடத்தில் வேறுபடுகின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவியின் பிரசவ வேதனையில் தன் கணவனின் பெயரைச் சொல்ல வேண்டாம் என்று தன் அருகில் இருக்கும் பெண்களிடம் கோபமாகக் கூறுகிறாள்.

“முதற்பிர சுவத்தில் நோவுக் காற்றா
தாய்தொடி யரிவை ‘அகல்வீர்! கணவன்
பெயரது கூடப் பேசல் வேண்டாம்’
என்றுரைத் திட்டே நின்றங் கிருந்த
நங்கைய ரையெலாம் நகைத்திடச் செய்தாள்”⁴²

தலைப்பிரசவம் என்பது பெண்களுக்கு மறு பிறப்பு போன்றது என்று கூறுவார்கள். தலைவி தலைப்பிரசவ வேதனையை அனுபவிக்கும் சூழலில் பெண்கள் அவளின் கணவனைப் பற்றி பேசுகின்றார்கள். அந்நிலையில் தன் கணவனின் பெயரைச் சொல்வதைக்கூட விரும்பவில்லை என்றும், தன் கணவனைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம் என்றும் தலைவி தன் அருகில் இருக்கும் பெண்களிடம் எச்சரிக்கை விடுக்கிறாள். பெண்ணின் வாழ்க்கையில் கணவன் வேண்டாம் என்று முடிவெடுப்பதற்கான சூழலை உருவாக்கினால் அந்தத் துன்பம் எந்த அளவிற்கு அந்தப் பெண்ணிற்கு வேதனையை உண்டாக்கியிருக்கும் என்பதன் வெளிப்பாடாக இதை அறியமுடிகின்றது. பிரசவ வேதனையை அனுபவிக்கும் பெண்ணின் மனக்குமுறலின் வெளிப்பாடு தெளிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்று பிரசவ வேதனையை அனுபவிக்கும் பெண்களின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்கள், சூழ்ந்தைகளினால் கணவன் அன்பு கிடைத்ததாகக் கூறுவதைப் போன்ற பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. ஆனால் பிரசவ வேதனையை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அத்தை மாமி

ஒரு பெண் தன் அத்தையிடம் தான் சென்று வந்த இடத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றாள்.

“அத்தை! எவரோ ஆகா யத்தை
நம்முர்க் குளத்தில் நயனொடு வீசி
எறிந்தும் சிறிதும் ஏது மாகா
தசைந்தில தாமரை! அன்னமும் எழாதே”⁴³

அழகிய குளத்தில் அழகான ஆகாயத்தை வீசி எறிந்தது போன்று குளம் காட்சியளிக்கின்றது. குளத்தில் ஆகாயத்தை வீசி எறிந்தாலும் குளத்தில் உள்ள தாமரை மலர்கள் ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கின்றன. அன்னப் பறவைகள் குளத்திலிருந்து பறந்து செல்லாமல் இருக்கின்றன என்று ஒரு பெண் தான் குளத்திற்கு சென்று வந்த நிகழ்வை தன் அத்தையிடம் கூறுகின்றாள். தலைவன் வரும் குறியிடம் குளம். தலைவி யாரும் குளத்திற்குச் செல்வதற்கு முன் தான் சென்று பார்க்கின்றாள். யாரும் வரவில்லை என்பதை குளத்து நீர் எந்தச் சலனமும் இன்றி இருப்பதை வைத்துத் தலைவன் குறியிடத்திற்கு வரவில்லை என்று முடிவு செய்து திரும்புகின்றாள். குறியிடத்திற்குத் தலைவனைத் தேடிச் செல்லும் தலைவி, தலைவனை சந்திக்க முடியாமல் திரும்பிய நிலையைத் தன் அத்தையிடம் கூறுவதாக அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் குறியிடம் பற்றி கூறப்பட்டாலும் குறியிடத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை காதா சப்தசதியில் தலைவி தன் அத்தையிடம் கூறுவதைப் போன்ற அதை பற்றிய குறிப்புச் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தன் நிலையை மாமியிடம் கூறுகின்றாள்.

“கரவிலா உண்மைக் காத லுலகில்

இல்லவே இல்லை! இருப்பின் மாமி!

பிரிவு வருமோ? பிரிவு வரினும்

உயிர்தரித் திருத்தல் உண்டா கும்மோ?”⁴⁴

தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்றிருக்கிறான். தலைவன் கூறிச் சென்ற காலமும் வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. தலைவன் பிரிவை எண்ணிய தலைவி உண்மையான அன்பு இந்த உலகத்தில் ஒருவருக்கும் இல்லை. உண்மையான அன்பு இருந்தால் பிரிவு வராது. அவ்வாறு பிரிவு வந்தாலும் உயிர் வாழ்வது உண்மையான அன்பு இல்லாமையில்தானே என்று தலைவி தன் மாமியிடம் கூறுகின்றாள். தலைவன் மீது உண்மையான அன்பு இருந்தால் தான் உயிரைப் போக்கியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யவில்லையே என்று தலைவி தன் மனநிலையைத் தன் மாமியிடம் வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவி தன் உண்மையான அன்பின் வெளிப்பாட்டால்

தலைனைப் பிரிந்து ஆற்றியிருக்க முடியவில்லை என்பதாக அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத் தலைவி தன் அன்பின் வெளிப்பாட்டைத் தோழியிடம் கூறுவாள். காதா சப்தசதி தலைவி தோழியிடம் மட்டுமல்லாமல் மாமியிடமும் கூறுவதில் இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் பதிவு செய்கின்றது.

தலைவி தன் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தாத தலைவன் செயலை அத்தையிடம் கூறி ஆறுதல் தேடுகின்றாள்.

“ஆடியில் நீழல் கூடிய தொப்ப
எவருளத் தினிலே பிறர்துயர் புகாதோ
அத்தகை யோரிடம் அத்தை! என்துயர்
உடைந்த மனத்துடன் உரைப்பதெவ் விதமோ?”⁴⁵

கண்ணாடியில் விழுகின்ற நிழல் மேலோட்டமாக இருக்குமே தவிர உள்ளே புகுந்து செல்லாது. அதுபோல சிலர் மற்றவர்களின் இன்ப துன்பங்களை மேற்போக்காகப் பார்த்துவிட்டு செல்வார்களே தவிர அதில் உள்ள உண்மை நிலையை அறிய விரும்பமாட்டார்கள். தன்னுடைய துன்பத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்பாதவர்களிடம் கூறினாலும் கண்ணாடியில் விழுந்த நிழல் போல எதையும் கவனிக்க மாட்டார்கள் என்று தலைவனிடம் தன்னுடைய நிலையைக் கூறினாலும் அவன் தன் துன்பத்தைப் போக்கமாட்டான் என்று தன் மனநிலையின் துன்பத்தை தன் அத்தையிடம் தலைவி வெளிப்படுத்துகின்றாள். தன் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தாத தலைவனிடம் கூறினாலும் என்ன பயன் கிடைக்கப் போகின்றது என்ற பெண்ணின் அவல நிலையின் வெளிப்பாடாக அறிந்துகொள்முடிகின்றது. தலைவி தன் தலைவனால் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கப்படவில்லை என்பதை அத்தையிடம் வெளிப்படுத்தும் செயல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

தலைவி தன் மாமியிடம் தலைவன் தன் மீது அன்பில்லாதவனாக இருக்கிறான் என்று கூறுகின்றாள்.

“எழுத்துகள் ஒன்றாய் இருப்பினும் சொற்களில்

நேய முடியசொற் சாயல் வேறாம்;

இச்சகம் பேசும் கொச்சைகள் வேறாம்;

மாமி! மற்றதை மனமறிந் திடுமே”⁴⁶

தலைவி, தலைவன் தன் மீது அன்பில்லாதவன் போல நடந்துகொள்கிறான் என்று மாமியிடம் தன் நிலையைக் கூறுகின்றாள். அதற்கு மாமி அவனுடைய பேச்சில் ஒன்றும் குறையில்லையே என்று கூறுகின்றாள். அதற்குத் தலைவி எழுத்து ஒன்றாக இருந்தாலும் சொல்லுகின்ற சொற்களில் வேறுபாடு காணப்படும். அதிலிருந்து அவர்கள் அன்பாக இருக்கின்றார்களா இல்லையா என்பதை அறிந்துகொள்ளமுடியும் என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். தலைவன் பேசும் பேச்சிலிருந்து அவனின் அன்பற்ற நிலையைத் தலைவி அறிந்துகொண்டு அவளின் மாமியிடம் கூறும் தலைவியின் மனநிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி மீது அன்பில்லாதவனாகப் பரத்தையைத் தேடிச் செல்லும் மருத நில ஒழுக்கத்தில் தலைவி தன் மனநிலையைத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள். மாமியிடம் கூறுவதாக இருப்பது காதா சப்தசதி, சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது என்பதைப் பதிவு செய்கின்றது.

மாமியார், மருமகள் என்றால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிலிருந்து சண்டை தொடர்கின்றது என்பதைப் பதிவு செய்வதாகப் காதா சப்தசதி பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

“மணாளனைப் பிரிந்துள மருமகள் தன்பால்

வந்தடி வீழ்ந்து வணங்குங் காலை

இருகர வளைகழன் றிழிந்திடக் கண்டே

சினமிகு மாமியும் சேர்ந்தழு மனளே”⁴⁷

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, தன் மாமியார் காலில் விழுந்து வணங்குகின்றாள். தலைவனைப் பிரிந்த மெலிவால் கை வளையல்கள் கழன்று மாமியார் காலில் விழுந்து விடுகின்றன. அதைக் கண்ட சினம்மிக்க மாமியார்

தன் மருமகளின் நிலையை அறிந்து இறக்கம் கொள்ளும் நிலையை காதா சப்தசதி பதிவு செய்கின்றது. மாமியார், மருமகள் சண்டை, அவர்களிடையே உள்ள அன்பு என்பது பற்றி சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடவில்லை.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தான் தனிமையில் இருப்பதைத் தன்னை விரும்பும் ஒருவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள். அவ்வாறு உணர்த்தும் நிலையில் மாமியைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றாள்.

“நாய் நோயற்றது; நாயகன் ஈங்கிலை;
மாமி பித்த மயக்க முற்றனள்!
பருத்திப் புலம்தனை எருமை மேயும்;
அவரிடம் யாரே அறிவித் திடுவார்.”⁴⁸

தலைவி தன்னுடைய வீட்டில் உள்ள நாய் நோயால் அவதியுறுகின்றது. தன்னுடைய தலைவனும் வீட்டில் இல்லை. மாமி பித்தம் பிடித்து மயக்கத்தில் இருக்கின்றாள். பருத்திக்காட்டில் எருமை மேய்கின்றது. அதைச் சொல்வதற்குத் தலைவனிடம் யார் செல்வார்கள் என்று தலைவிதான் தனிமையில் இருப்பதைத் தன்னை விரும்பும் மற்றொருவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள். தலைவியின் தவறான நடத்தையைக் குறிப்பதோடு மாமிக்குப் பித்தம் பிடித்திருக்கிறது என்று மாமி பற்றி கூறுவது சங்க இலக்கியத்திலிருந்து காதா சப்தசதி வேறுபடுகிறது என்பதைப் பதிவு செய்கின்றது.

தலைவி தான் விரும்பிய இளைஞனைப் பார்த்ததும் செய்த வேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு சென்று விடுகின்றாள். இதனைப் பார்த்த மாமி சினம் கொள்கின்றாள்.

“கரிந்தது முறமே! கடலை வறுத்ததும்
வேக வில்லை! ஏகினன் இளைஞர்!
மாமியும் சினந்து வைதனள்! எனினும்
செவிடன் முன்னதிய திங்குழல் போலும்”⁴⁹

தலைவி கடலை வறுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவள் விரும்பும் இளைஞன் அவ்வழியே செல்வதைப் பார்த்து அவனுடன் பேசி மகிழ்வதற்காகச் செல்கின்றாள். கடலை வறுக்கும் அடுப்பிற்கு அருகில் முறம் தீப்பற்றி கருகி விடுகிறது. அவள் வறுத்த கடலையும் சரியாக வறுபடவில்லை. இதைப் பார்த்த மாமி அவளிடம் சினம் கொண்டு சண்டையிடுகின்றாள். இதை செவிடன் முன் புல்லாங்குழல் வாசித்தது போன்று பொருட்படுத்தவில்லை என்று இச்செயலைப் பார்த்த ஒருத்தி அவள் கணவனிடம் புகார் கூறுகின்றாள். இவற்றில் தலைவி, இளைஞனைப் பார்க்கச் செல்வது மாமி கண்டிப்பது போன்ற செயல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. மாமியார், மருமகள் எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரே மாதிரியான பண்புடன் இருந்தார்கள் என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைந்திருக்கிறது.

கொழுந்தன் செயல்கள்

ஒருத்தி தன் கொழுந்தனைக் கேலி செய்கின்றாள்.

“ஏனோ கொழுந்த! வானை வீணே
பார்த்துக் கொண்டே பரவச முறுவாய்
நின்கா தலியின் நீள்கர மூலந்
தனித்தோன் றிடும்பிறை தனைக்கா ணாயோ”⁵⁰

கொழுந்தன் வானில் இளம்பிறை பார்த்து மகிழ்கின்றான். அதற்கு ஒருத்தி தன் கொழுந்தனின் செயலைப் பார்த்து வீணே ஏன் ஆகாயத்தைப் பார்த்து பரவசம் கொள்கின்றாய். உன்னுடைய காதலியின் கக்கத்தில் உள்ள பிறைச்சந்திரன் போன்ற நுகக்குறியைக் கண்டு மகிழ்வாயாக என்று கூறுகின்றாள். வானில் உள்ள பிறைச்சந்திரனைப் போன்ற நகக்குறியைப் பார்த்து மகிழுமாறு ஒருத்தி, தன் கொழுந்தனிடம் கூறி கிண்டல் செய்வது போன்ற சூழல் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. கூற்று அடிப்படையிலும் கருத்து அடிப்படையிலும் இப்பாடல் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபடுகின்றது.

புதுமணப் பெண்ணிடம் அவளின் கொழுந்தன் உரிமையுடன் அடித்து விளையாடுகின்றான். அந்நிலையில் புதுமணப் பெண்ணின் நிலை பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“கொழுந்தன் புத்திளங் கொடியால் அடித்த
இடமெலாம் புளகம் ஏற்று
மடனும் மணமகள் மகிழ்ந்திடு கின்றாள்”⁵¹

புதுமணப் பெண்ணை கேலி செய்து விளையாடுவது வழக்கமான செயல். குறிப்பாகப் புகுந்த வீட்டில் கொழுந்தன், நாத்தனார் உரிமையுடன் தன் அண்ணன் மனைவியிடம் கிண்டல், கேலி செய்து விளையாடுவார்கள். அவ்வாறான குழலை புதுமணப் பெண் எதிர்கொள்கின்றாள். புதுமணப் பெண்ணின் கொழுந்தன் மென்மையான கொடியால் விளையாட்டாக அடித்து விளையாடும் போது அடித்த இடத்தில் பகைமுற்று பெண்ணின் உணர்வு துடிக்கின்றது என்று தோழி, தலைவியின் நிலையை குறிப்பிடுகின்றாள். கொழுந்தன் விளையாட்டாகச் செய்யும் செயல் புதுமணப் பெண்ணின் எண்ணத்தில் தவறான சிந்தனையை உருவாக்கிவிடுகிறது என்பதை இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. கொழுந்தன் தன் அண்ணன் மனைவியாகிய புதுமணப் பெண்ணிடம் கிண்டல், கேலி செய்து விளையாடுவது போன்ற சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத செயல் காதா சப்தசதியில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கொழுந்தனின் தவறான பார்வையை தவிர்ப்பதற்காகப் புதுமணப்பெண் கொழுந்தனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றாள்.

“கோதுறு மனமுடைக் கொழுந்தனை நோக்கி
மாதவள் தினமும் போதனை செய்தாள்
இராம முடன்செலும் இலக்குவன் சரிதம்
சுவரில் வரைந்த சுடரோ வியத்தே!”⁵²

புதுமணப் பெண்ணாகிய தலைவி தான் புகுந்த வீட்டில் கொழுந்தன் தன்னை தவறான கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பதை அறிந்து அவனுக்கு அறிவுரை கூற முற்படுகின்றாள். வீட்டில் உள்ளவர்களிடம் கூறினால் குடும்பப் பெருமை

பாதிக்கப்படும் என்று அஞ்சி சுவரில் வரையப்பட்ட இராம, இலக்குமணர்கள் சீதையுடன் காட்டுக்குச் செல்லும் ஓவியத்தைச் சுட்டிக்காட்டி சீதையை இலக்குமணன் அன்னையாக நினைத்தது போன்று அண்ணியாகிய தன்னை அன்னையாக நினைக்க வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறி திருத்த முயல்கின்றாள். கொழுந்தன் செய்கின்ற தவறால் குடும்பப் பெருமை சீர்குலைந்துவிடக்கூடாது என்று நினைத்து தலைவி, கொழுந்தனுக்கு அறிவுரை கூறுவது போன்ற செயல் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை.

புதுமணப் பெண்ணாகிய தலைவி கொழுந்தன் செய்கின்ற செயல்களை தன் குடும்பத்தாரிடம் சொல்லாமல் மனதிற்குள் வைத்து தன்னைத் தானே வருத்திக்கொள்கின்றாள்.

“கோதுறும் உளமுடைக் கொழுந்தன் இயல்பைக்
குடும்ப வாழ்க்கை குறைபடற் கஞ்சி
கோல மேனி சால மெலியவும்
கொண்க னிடமும் கூறிட மாட்டாள்”⁵³

புதுமணப் பெண்ணாகிய தலைவியை கொழுந்தன் தவறான கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கிறான். கொழுந்தனின் தவறான பார்வையை வெறுத்தாள். ஆனால் அதை தன் குடும்பத்திடம் சொல்லாமல் தவிர்த்துத் தன் மனதிற்குள் வைத்துக் கொண்டாள். அவள் உடல் மெலிவிற்குக் காரணம் கொழுந்தன் செயலை தன் குடும்பத்திடம் கூறாமல் மனதிற்குள் வைத்துக் கொண்டதன் காரணம் என்று தலைவியின் செயல் கூறப்படுகின்றது. கொழுந்தன் செயலை தன் குடும்பத்தாரிடம் கூறினால் குடும்ப ஒற்றுமை குலைந்துவிடும் என்று கருதுகின்ற பெண்ணின் குடும்பப் பொறுப்புள்ள செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கொழுந்தன், அவனின் தவறான பார்வை பற்றிய குறிப்புச் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

தாய் மகனுக்கு அறிவுரை கூறுதல்

நற்றாய் கூற்று என்ற அடிப்படையில் தாய் தன் மகனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றாள்.

“கோடிய பார்வை கோடிய சொற்கள்

கோடிய நடைகள் கோடிய நகைகள்

கூடிய மடந்தையின் நீடிய காதல்

தேடிய மனிதன் பீடுடை யோனாம்!”⁵⁴

பெண்களின் பார்வையில் எத்தனை கோணல்கள் அதாவது எத்தனை வகைகள் உண்டு, அவர்களின் சொற்களில் பல்வேறு சிக்கல்கள் உண்டு. அவர்களின் நடைகளில் பல்வேறு விளைவுகள் உண்டு. அவர்களின் சிரிப்பில் நெளிவுகள் உண்டு என்று பெண்களின் பண்புகளை தாய், தன்மகனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள். பல்வேறு பண்புகளை உடைய பெண்களில் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற சிறந்த பண்புடைய பெண்ணை தேர்ந்தெடுத்து திருமணம் செய்து கொள்கின்றவன் இவ்வுலத்தில் பெருமிதத்துடன் நடந்து கொள்ள முடியும் என்று தாய் தன் மகனிடம் அவனுடைய வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற பெண்ணை தேர்ந்தெடுத்து திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்துகின்றாள். திருமண வாழ்க்கையை அமைத்து மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கு தாய் தன் மகனுக்கு வழிகாட்டுகின்றாள். சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய் தன் மகனிடம் பேசுவதைப் போன்ற கட்டமைப்பு உண்டு. தன் மகனின் திருமண வாழ்க்கையை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துவதாக இல்லை.

தலைவனின் இன்ப, துன்பங்களுக்கு ஏற்றபடி வாழ்கின்றவளே சிறந்த இல்லத்தரசியாக திகழ்வாள் என்று தாய் தன்மகனுக்கு குணநலமுடைய பெண்களின் செயல்களையும், நற்குணம் இல்லாத பெண்களின் செயல்களையும் கூறுகின்றாள்.

“இன்மையு முடைமையும் இன்பமும் துன்பமும்

இல்நிலை யுடன்தெரிந் திருப்பவள் பெண்ணாம்;

மற்றவள் மனிதனைப் பற்றிய மூப்பாம்;

நற்றவப் புதல்வ! நன்கறிந் திடுவாய்”⁵⁵

தலைவனின் இன்ப, துன்பங்களை அறிந்து இல்லத்தின் நிலையை தெரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப குடும்பத்தைப் பொறுப்புடன் கொண்டு செல்பவளே சிறந்த

குடும்பப் பெண்ணாவாள், தலைவனின் இன்ப துன்பங்களை அறியாமல் தான் தோன்றித் தனமாக தன் மனம்போன போக்கில் ஒரு பெண் செயல்பட்டாள், அவள் ஒரு மனிதனைப் பற்றிய மூப்புப் போன்றவள். மூப்பு என்பது மனிதனின் உடன் இருந்துகொண்டு துயர் தருவதாகும். மூப்பை தன்னை விட்டு விலக்கி வைக்கமுடியாது. அதுபோல தயர் தரும் பெண்ணை உலக சமூக மதிப்புக் கருதி விலக்கி வைக்க முடியாது. சமூகத்திற்காக எந்தத் தவறு செய்தாலும் அந்தப் பெண்ணை தன்னுடனேயே வைத்துக்கொண்டு துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். அதனால் திருமணத்திற்கேற்ற நற்குணமுடைய பெண்ணை தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தாய் தன்மகனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றாள். கூற்று அடிப்படையில் நற்றாய் கூற்று என்று குறிப்பு இருந்தாலும் அதில் உள்ள பொருள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள நற்றாய் கூற்றிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தாய் தன் மகளுடன் பேசுவதைப் போன்று இருக்கின்றது. காதா சப்தசதியில் தாய் தன் மகனின் இல்லற வாழ்க்கை சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்று பேசுவது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியம், காதாசப்தசதி இரண்டு இலக்கியங்களும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையைக் கட்டமைப்பதில் பெரும்பான்மைக் கூறுகள் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. சில இடங்களில் மட்டுமே கூற்று முறையிலும், பொருளின் அடிப்படையிலும் வேறுபடுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத கவிக்கூற்று முறை காதா சப்தசதியில் காணப்படுகின்றன. கவிக்கூற்றில் பெரும்பான்மையாக அறக்கருத்துக்கள் போதிக்கப்படுகின்றன. காதா சப்தசதியில் உள்ள அறக்கருத்துக்கள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் உள்ள அற நூல்களின் கருத்துக்களுடன் பொருந்துகின்றன. வாழ்கின்றது சில நாட்கள் மட்டுமே. அந்த நாட்களைத் துன்பமில்லாத நாட்களாக வாழ்வதற்குப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்று காதாசப்தசதி உலக நிலையாமை பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க

இலக்கியத்தில் நிலையாமை கருத்துக்கள் இருந்தாலும் கூற்று அடிப்படையில் கூறுவதிலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

இளைஞன் கூற்று அடிப்படையில் சிறைப்பட்டுச் செல்லும் தலைவி இடி முழக்கத்தைத் தலைவனின் நாண் ஒலி என்று கருதி தலைவன் தன்னையும் தன்னுடன் வருகின்றவர்களையும் காப்பாற்றுவான் என்று நினைக்கின்றாள். ஆனால் புது மழை முகிலின் இடிமுழக்கம் என்று இளைஞன் கூறுவது தலைவியின் நம்பிக்கையை உடைப்பதாக இருக்கின்றது. இளைஞன் தலைவியின் நம்பிக்கையை உடைப்பதாகவும் இளைஞன் கூற்று என்ற முறையிலும் காதா சப்தசதியிலிருந்து சங்க இலக்கியம், வேறுபடும் இடத்தை அறியமுடிகின்றது.

பேரிளம்பெண் கூற்று, முதியவன் கூற்று ஆகிய இரண்டு கூற்றுக்களும் முதுமையில் தன் இளமையை நினைத்து வருந்துவதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவுகள் இல்லை. ஆனால் தலைவி, தலைவனிடம் என்னுடைய முதுமையை எள்ளல் வேண்டாம் என்று குறிப்பிடுகின்றாள். காரணம் தலைவன், தலைவியை புதல்வன் தாய் என்று குறிப்பிடுவது அவளின் முதுமையைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றாள். முதுமை பற்றிய சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இருக்கின்றதே தவிர முதுமையில், இளமையை நினைத்து வருந்தும் போக்கு காதா சப்தசதியில் இருப்பது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. காதலர் கூற்றில் காதலன், காதலி இருவருக்கும் நாடகப் பாங்கில் உரையாடுகின்றனர். தலைவன் தன் மீது அன்பில்லாதவன் என்று கூறி காதலி, காதலனைக் குறிப்பிடுகின்றாள். தலைவி, தலைவனை அன்பில்லாதவன் என்று சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடுவாள். ஆனால் கூற்று அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் காதலர் கூற்று இல்லை என்பதிலிருந்து காதா சப்தசதியிலிருந்து சங்க இலக்கியம் வேறுபடுகின்றது.

இருவர் கூற்றில் ஒரு பெண்ணைப் பற்றி ஒருவர் கேட்கும் நிலையில் மற்றொருவர் தன் கற்பனையில் அந்தப் பெண் தான் அணிந்திருக்கும் மேகலை நகக்குறிபட்ட இடத்தில் பட்டு அழுந்துவதால் மெதுவாகச் செல்கின்றாள் என்று கூறுவதிலிருந்து ஆண்களின் பார்வையில் பெண்ணின் சமூக மதிப்பு பற்றி அறிய

முடிகிறது. பயணி கூற்றில் வழிநடை மேற்கொள்ளும் பயணி தன் பயணத்தில் தலைவியை நினைத்து தன் உயிர் போய்விடும் என்றும், தலைவி தன்னை நினைத்து உயிர் விடுவாள் என்று கண்ணீர் விடுகிறான். அவனுடன் வழிநடையாகச் செல்லும் பயணி அவனை தேற்றி அழைத்துச் செல்கின்றான். இவ்வாறு இருவர் கூற்று, பயணி கூற்று என்பது காதா சப்தசியிலிருப்பது போன்று ஒருத்தி கூற்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒருத்தி கூற்று என்பது இளைஞன் கடவுளை வணங்குவது போன்று தலைவியை பார்க்கின்றவனுக்கு அறிவுரை கூறுவது, வீட்டில் தனியாக இருப்பதை மற்றொருவனுக்கு உணர்த்துவது, பரத்தை முதுமையில் கவனிப்பார் யாரும் இல்லாமல் துன்பப்படும் நிலையில் இரக்கப்படும் மனநிலையில் உள்ள ஒருத்தியின் செயல், கடவுளுக்கு பூப்பறிக்கச் செல்லும் இளைஞனை ஒழுக்கம் தவறிவிடக் கூடாது என்று எச்சரிக்கும் ஒருத்தியின் செயல், தலைவனின் இன்ப துன்பங்களை புரிந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தும் பெண்களாக இருந்தால் அவர்களை மதிப்புடன் நடத்தவேண்டும் என்று அறிவுரை கூறும் ஒருத்தியின் செயல் என்று ஒருத்தி கூற்று சமூகத்தில் நடைபெறும் பல்வேறு நிகழ்வுகளையும் பதிவுசெய்வதாக இருக்கின்றது. கூற்று அடிப்படையில் ஒருத்தி கூற்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒருவன் கூற்றில், ஒருத்தனுக்குச் சிறந்த பண்புடைய மனைவி கிடைத்தால் அவன் வறுமையில் இருந்தாலும் உலகமே தன்கையில் உள்ளதாக நினைத்து பெருமைப்படுவான். ஒருவர் தவறு செய்து அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை அனுபவத்தால் உணர்ந்தால் மீண்டும் அத்தவறை செய்யமாட்டான் என்றும் மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் ஒருவன் தன் பெயருக்கு இழுக்கு வராமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று மகனுக்கு அறிவுரை கூறுவதும், அன்புடையவர்களிடம் நட்பு கொண்டால் அவர்களை விட்டு நீங்கக் கூடாது என்றும், உழவன் தன் மாடுகளின் மூங்கணாங்கயிறை கழற்றிவிடுவது போன்று தன் மனதை தறிகெட்டு ஓடவிடுகிறான் என்றும், மற்றொரு உழவன் தன் வயலை ஒருத்தி குறியிடமாகப் பயன்படுத்துகின்றாள் என்று ஆணின் மனநிலை சார்ந்தும் சமூக எதார்த்த நிலையும் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

ஒருவன் கூற்று முறையும் அதில் கட்டமைக்கப்பட்ட கருத்துகளும் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காதா சப்தசதியில் தோழிகள் தலைவியின் தலைவன் இருக்க தலைவியை மற்றொருவனுடன் பழகுவதற்கு சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல், காதலனைத் தலைவன் காலில் விழுந்து சரணடையச் செய்கின்ற தலைவி என்று கற்பில்லா பெண்கள் பற்றி காதா சப்தசதி பதிவு செய்வது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. தன் மனைவி கிடைத்தற்கரிய புதையல் என்பதும் அவள் இல்லாத வாழ்க்கை உலகத்தில் வெறுப்பை உண்டாக்குகின்றது என்ற உழவனின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு, தலைவன் விரும்புகின்றான் என்பதற்காக மற்றொரு பெண்ணை அழைத்துவரும் தலைவி சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாகக் கருவுற்ற பெண்களின் ஆசையை நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவார்கள். முதன்முதலில் கருவுற்ற பெண்ணிடம் அவள் ஆசையைக் கேட்கும் நிலையில் அவள் தன் கணவன்தான் தன்னுடைய ஆசை என்று கூறுகின்றாள். ஒரு பெண்ணிடம் கணவனைப் பற்றி பேசினால் தன் அருகில் இருக்கும் தோழிகளைத் திட்டுகின்றாள். ஒரு பெண்ணின் இயல்பான எதார்த்த வாழ்க்கையை காதாசப்தசதி பதிவு செய்கின்றது. இவ்வாறான பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்தை, மாமி பற்றிய குறிப்புகள் காதா சப்தசதியில் காணப்படுகின்றன. அத்தையிடம் ஒரு தலைவி தான் குறியிடம் சென்று வந்ததைக் கூறுகின்றாள். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி உண்மையான அன்பில்லாததால் தான் உயிர் வாழ்வதாகத் தன் மாமியிடம் கூறி வருந்துகின்றாள். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தன் மாமியார் காலில் விழுந்து வணங்கும் நிலையில் அவள் உடல் மெலிவின் காரணமாக வளையல் கழன்று மாமியார் காலில் விழுவதைப் பார்த்து தலைவியின் நிலையை நினைத்து மாமி வருந்துகின்றாள். மாமியார், மருமகள் சண்டை என்றும் உண்டு என்பதற்குக் காதாசப்தசதி பாடல் சான்றாக அமைகின்றது. ஒழுக்கம் தவறும் பெண் தன் மாமி பித்தம் பிடித்தவள் போல் இருக்கின்றாள் என்றும், தான் தனியாக இருப்பதை மற்றொருவனுக்கு

உணர்த்துகின்றாள். மாமி சினம் கொண்டாலும் தான் விரும்பும் காதலனை பார்ப்பதற்குத் தலைவி தான் செய்த வேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு செல்கின்றாள். தன் அத்தையிடம் ஒரு பெண் தலைவன் தன் துன்பத்தை ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக்கொள்வதில்லை என்று கூறுகின்றாள். மாமி, அத்தை ன்ற முறையில் தலைவி தன் இன்ப, துன்பங்களை முறையிட்டாள் என்பதை காதாசப்தசதி பதிவு செய்வது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. காதாசப்தசதி மக்களின் எதார்த்த வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்திருக்கின்றது என்பதற்கு அத்தை, மாமி படைப்புகள் சான்றாக இருக்கின்றன.

கொழுந்தன் புதுமணப் பெண்ணிடம் உரிமையுடன் கிண்டல், கேலி செய்து விளையாடுவது, மற்றொரு வகையில் தன் அண்ணன் மனைவியைத் தவறான கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பது, அண்ணன் மனைவி கொழுந்தனை கிண்டல், கேலி செய்வது போன்ற கொழுந்தன் பற்றி பதிவுகள் காதா சப்தசதியில் காணப்படுகின்றன. கொழுந்தன், அண்ணி உறவுமுறைகளைக் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது அறிந்தவையாகும்.

தாய் தன் மகனுக்கு அறிவுரை கூறும் விதமாக பெண்களில் பல்வேறு குணமுடையவர்கள் உண்டு. அவற்றில் இல்லற வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து திருமணம் செய்து கொள் என்று மகனுக்குத் தாய் அறிவுறுத்துகின்றாள். தலைவனின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுத்து வாழ்க்கை நடத்தாத பெண் அவனைப் பிடித்த மூப்பு போன்றவள். மூப்பு என்றும் விட்டு விலகாது போன்று சமூகத்தின் மதிப்பிற்காகத் தனக்குத் துன்பம் தருகின்றவளே வைத்து வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்று தாய் தன் மகனுக்கு இல்லற வாழ்வியலுக்கு ஏற்ற பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறுவதில் திருமண வாழ்க்கையில் தாயின் அறிவுறுத்தலை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் தாய்க்கும் மகனுக்குமான உரையாடல் இல்லை என்பதிலிருந்து இரண்டு இலக்கியங்களும் வேறுபடுகின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது. கூற்று அடிப்படையிலும் அவற்றில் உள்ள பொருளின் அடிப்படையிலும் காதாசப்தசதி, சங்க இலக்கியத்திலிருந்து சிறிது வேறுபடுவது பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அறவாணன்,க.ப, அற இலக்கியங்க களஞ்சியம், ப.31.
2. அறவாணன், க.ப, அற இலக்கியங்க களஞ்சியம், ப.32
3. திருநாவுக்கரசு.க.த. திருக்குறள் நீதிஇலக்கியம், ப.24.
4. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 3-47.
5. ராஜகோபாலையங்கார், வே., (உ.ஆ.,நாலடி. பா.19.
6. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 3-72
7. ராஜகோபாலையங்கார், வே., (உ.ஆ., நாலடி. பா.1125.
8. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 1-57.
9. மேலது, 3-32.
10. மேலது, 3-39.
11. மேலது, 4-84.
12. மேலது, 5-63.
13. மேலது, 6-65.
14. மேலது, 4-32.
15. மேலது, 4-35.
16. மேலது, 4-40.
17. மேலது, 4-55.
18. மேலது, 5-62.
19. மேலது, 4-60.
20. மேலது, 7-8.
21. மேலது, 7-52.
22. மேலது, 7-81.
23. மேலது, 6-15.
24. பாலசுப்பிரமணியன், சி. பாரதியும் பாரதிதாசனும், ப.236.
25. துரைச்சாமிப்பிள்ளை, சு., (உ.ஆ), புறம், 122.
26. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ), காதா, 6-31.
27. மேலது., 7-32.
28. பரிமேலழகர், (உ.ஆ), குறள். 70.

29. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ.), காதா, 7-51.
30. புலியூர் கேசிகன், (உ.ஆ.), முதுரை, 8.
31. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ.), காதா, 7-92.
32. மேலது, 7-93.
33. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., குறுந். 135.
34. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ.), காதா, 2-59.
35. மேலது, 3-37.
36. பரிமேலழகர், (உ.ஆ.), குறள். 57.
37. ஜகந்நாதராஜா, மு.கு. (மொ.ஆ.), காதா, 3-97.
38. மேலது, 7-56.
39. மேலது, 4-73.
40. மேலது, 1-84.
41. மேலது, 1-15.
42. மேலது, 2-23.
43. மேலது, 2-10.
44. மேலது, 2-24.
45. மேலது, 3-4.
46. மேலது, 5-50.
47. மேலது, 5-93.
48. மேலது, 6-49.
49. மேலது, 6-75.
50. மேலது, 6-70.
51. மேலது, 1-28.
52. மேலது, 1-35.
53. மேலது, 1-59.
54. மேலது, 2-74.
55. மேலது, 6-12

தொகுப்புரை

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியக் கட்டமைப்பில் காணப்படும் ஆந்திர நாட்டு அகநானூறு என்று அழைக்கப்படும் காதா சப்தசதியில் மக்களை பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படும் தன்மை காணப்படுகின்றது. திணை, துறை போன்ற பாகுபாடு இல்லை என்றாலும் மக்கள் பொதுப்பெயரால் அழைக்கப்படும் தன்மையால் இரண்டு இலக்கியங்களையும் ஒப்பிடுவதற்கான அடிப்படைக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. பண்பாட்டு கட்டமைப்பில் சங்க அக இலக்கியம் மட்டுமல்லாமல் புற இலக்கிய பண்பாட்டையும் காதா சப்தசதி பிரதிபலிக்கின்றது. குறுந்தொகையில் தலைவன், தலைவியை பகலில் சந்தித்தால் அலர் உண்டாகும் என்று தோழி இரவுக்குறி நேர்வதோடு, தலைவன் வரும் வழியின் இன்னல்களைக் கூறி வரைவு கடாவுகின்றாள். காதா சப்தசதியிலும் தலைவியும், தோழியும் தலைவனை சந்திப்பதற்கான குறியிடமாக நதிக்கரை, ஆலமரத்தைக் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். தோழி தலைவியிடம் தலைவன் விட்டுச் சென்ற அன்பான அடைக்கலப் பொருளை மீட்க வரவேண்டும் என்று தலைவனை வரைவு கடாவுகின்றாள். குறியிடம், வரைவுகடாவுதல் என்று இரண்டு இலக்கியங்களிலும் ஒத்தத் தன்மை நிலவுகின்றன.

குறுந்தொகையில் தலைவி முல்லை பூத்திருப்பதையும், மயில் தோகை விரித்தாடுவதும் பருவ வரவைக் குறித்தன என்று வருந்தும் நிலையில் தோழி அவை பருவ வரவு இல்லை. காலம் அல்லாத காலத்தில் பொழிகின்ற மழை மேகங்கள் என்று ஆற்றுவிப்பதுபோல காதா சப்தசதியிலும் தோழி விந்திய மலையிலிருந்து வருகின்ற மேகங்களை தீயினால் ஏற்பட்ட புகை மூட்டம் என்று கூறி ஆற்றுவிப்பதில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் பரத்தை பிரிவு மேற்கொண்டு திரும்பிய தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்தை தலைவியும், தோழியும் கண்ணால் கண்ட பிறகும், தலைவன் பொய் சொல்வதைக் கண்டித்து திருத்த முயல்வது போன்று காதா சப்தசதியில் காமக்கிழத்தியின் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கும் தலைவனிடம் தலைவனின் தவறைக் கண்ணால் கண்டதால் முன்புபோல அவனிடம் அன்பு செலுத்த முடியாது என்றும் தலைவனை, தலைவி

கண்டிப்பதை அறியமுடிகின்றது. ஊடல் கொண்டு தலைவனைக் கண்டிப்பதில் இரண்டு இலக்கிய பெண்களுக்கும் இடையே எந்த வேறுபாடும் இல்லை.

கலித்தொகையில் தலைவி, பிரிந்து சென்ற தலைவனை கனவில் கண்டு தனக்கு அபயம் அழிக்க வேண்டும் என்று தலைவனிடம் வேண்டியதாகவும் தலைவன் வருகைக்காகத் தான் உயிரோடு இருப்பதாகவும் கனவில் கண்டது நனவில் நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருப்பதைப்போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவனைக் கனவில் கண்டு சண்டையிடுவது அவன் நினைவாகவே இருப்பது பதிவு செய்யப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலையில் ஒத்தத் தன்மையை அறியமுடிகின்றது.

குறுந்தொகையில் கடும் கோடையில் பாலை நிலத்தில் இருக்கின்ற விலங்குகள், வழிப்போக்கர்கள் தண்ணீர், உணவுக்காக யா மரப்பட்டைகள், உகாய் மரத்தின் பட்டைகளைத் உண்கிறார்கள் என்றும், மறவர்களால் வழிப்போக்கர்களின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன என்று உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் எருமை, மலைப்பாம்பு கோடையின் வறட்சியின் காரணமாக ஒன்றை ஒன்று நீர் என்று நினைத்து நக்குவது, பருகுவது உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையை உணர்த்துகின்றது. பாலை நிலத்தின் வறட்சியைப் பதிவு செய்வதில் இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் பெரிய வேறுபாடு இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி, தலைவியும், தலைவனும் இரவுக்குறி, பகல் குறியில் சந்திப்பதற்கான சூழலைத் தேர்ந்தெடுப்பது போல காதா சப்தசதியிலும் தோழியும் தலைவியும் குறியிடம் தேர்ந்தெடுப்பவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்தைக் கண்டித்ததால் அவன் மற்றொரு பெண்ணை தேடிச் சென்று விடுவான் என்று இரண்டு இலக்கியங்களும் தலைவிக்கு அறிவுரை கூறுகின்றன.

குறுந்தொகையில் தலைவி தூதை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்வதும் தலைவனின் அன்பில்லாத நிலையைக் கூறுவது தலைவன் மற்றொரு பெண்ணின் பெயரைச் சொல்லித் தன்னை அழைத்தபோதும் தலைவி, தலைவனுக்கு அன்பு இருந்தால்தானே ஊடல் கொள்ள முடியும் என்று

தலைவனுக்கு அன்பில்லாத தன்மையைக் கூறும் நிலையிலும் தலைவியின் பண்பில் ஒத்தத்தன்மை வெளிப்படுகின்றன.

நற்றிணையிலும் காதா சப்தசதியிலும் தலைவனுக்கு தலைவி மட்டும் மகிழ்ச்சி தரக்கூடியவளாக இல்லை. அவள் தொடர்புடைய அனைத்தும் மகிழ்ச்சி உண்டாக்குவதாக இருப்பதைத் தலைவனின் நலன் பாராட்டுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. குறுந்தொகை, காதா சப்தசதியில் காமத்தில் தலைவன் தன் உயர்ந்த பண்பை இழந்துவிடக் கூடாது என்று பாங்கன் எச்சரிப்பது தலைவன் மீதுள்ள நட்பின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது.

தலைவன் இன்ப நுகர்ச்சிக்காகப் பரத்தையிடம் அதாவது கணிகையிடம் விலையாகக் கொடுத்த பொருளைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று பரிபாடலில் கண்டோர் விலைமகளிடம் கூறுவதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் பரத்தை, தன் மகளிடம் தலைவன் விருப்பம் நீங்கும் முன் செல்ல வேண்டும் என்று கூறுவதும், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் பற்றி பாகுபாடு பார்க்கக்கூடாது என்று அறிவுறுத்துவதும் விலைமகளிர் பற்றிய பண்புகளைப் பதிவு செய்தில் ஒத்தத் தன்மை காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் குறுந்தொகைத் தலைவன், தலைவியின் கூந்தல் நறுமணத்தைப் பாராட்டுவதைப் போன்றும் தன் தலைவன், தலைவியின் முகம் நிலவை விட அழகானது என்றும் அவர்களின் முதல் பார்வையின் அன்பின் வெளிப்பாட்டிலும் ஒற்றுமைக் கூறுகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. ஐங்குறுநூறு, காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவனின் வருகைக்காகக் குறியிடத்தில் நாணத்துடனும், அச்சத்துடனும் காத்திருப்பதில் ஒரே மாதிரியான தலைவியின் மனநிலை வெளிப்படுகின்றது.

தலைவன் கூறிய குறியிடம் சென்று வந்த பாங்கன் மூலம் தலைவி இருப்பதை அறிந்து தலைவன் குறியிடம் செல்ல நினைக்கின்றான். அந்நிலையில் தலைவியின் தலைவியின் அழகு தன்னைக் காமமிகுதியால் வருத்துகின்றது என்று பாங்கனிடம்கூறி தன்னைத் தலைவியுடன் கூட்டுவிக்குமாறு நற்றிணையில் வேண்டுவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன், தலைவியின் நலனைப் பாராட்டுவதும், பாங்கன் தலைவியின் நலனைப்

போற்றுவதன் மூலம் தலைவனை, தலைவியுடன் கூட்டுவிக்க முயற்சி செய்கின்றான் என்பதில் ஒற்றுமைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன.

பாங்கியற் கூட்டத்தில் தோழி, தலைவனின் குறை நேர்ந்து தலைவியிடம் தலைவனின் வருத்தத்தைக் கூறி தலைவனுடன் நட்பு கொண்ட பிறகு ஆராய்வது தவறு என்று கூறுகின்ற நிலையிலும் தலைவனின் குறையை எடுத்துக் கூறுகின்ற நிலையிலும் தலைவன், தலைவியின் காதலை சேர்ப்பிக்க முயற்சி செய்யும் தோழியின் செயலைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் காதல் விஷம் போன்றது என்றும் தலைவியிடம் அதை மனதிற்குள் வைத்திருந்தாள் தலைவன் அறிவது முடியாத செயல் என்று தலைவியின் காதலைத் தலைவிக்கு எடுத்துக் கூறி சேர்ப்பிப்பவளாகத் தோழி காணப்படுகின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவனோ தலைவியோ காதல் கொண்டால், அதை சேர்த்து வைக்கும் பொறுப்புடையவளாகத் தோழி காணப்படுவதில் உள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகள் ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நற்றிணையில் தலைவன், தலைவியை சந்திக்க முடியாத வருத்தத்தைத் தோழியிடம் வெளிப்படுத்தும் நிலையில் நெய்தல் நில கடற்கரை மணல் பரப்பில் உள்ள சிறிய குடியிருப்புகளை உடைய தம்முடைய வீட்டில் இரவில் தங்கிச் செல்லுமாறு தோழி இரவுக்குறி நேர்வது போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவனை சந்திக்க இரவு நேரத்தில் செல்கின்றாள். இரவுக்குறியைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தோழி, தலைவி என்ற வேறுபாடு காணப்பட்டாலும் அடிப்படையில் இரவுக்குறியில் சந்திப்பு நடைபெற்றது என்பதில் ஒற்றுமைத் தன்மை நிலவுகின்றது.

நாரை மட்டும் இரை தேடும் ஆற்றின் கரையில் உள்ள பூம்புதரில் தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்கான பகற்குறியைத் தோழி தேர்ந்தெடுப்பது போன்று காதா சப்தசதியிலும் கோதாவரி நதிக்கரையின் பூம்புதரை தலைவனை சந்திக்கும் பகற்குறியிடமாகத் தலைவி தேர்ந்தெடுக்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் குறியிடம் தேர்ந்தெடுத்து பகற்குறியில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்த நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றன. அல்ல குறிபடலில் அகநானூறு தலைவன் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது பாம்புகள்

யானைகள், புலிகள் உலாவும் சுரவழியைக் கடந்து வந்து தலைவியைக் குறியிடத்து சந்திக்க முடியாமல் வருந்துகின்றான். காதா சப்தசதியில் தலைவன் குறியிடத்து தலைவியை காணாமல் தோழியிடம் கேட்டு தலைவியை சந்திக்க விரும்புகின்றான். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவன், தலைவியை குறியிடத்து சந்திக்க முடியாமல் வருந்துகின்ற மனநிலையின் வெளிப்பாடாக அல்ல குறிபடலை பதிவு செய்வதில் உள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

குறுந்தொகையில் தலைவன் புலால் நாற்றம் வீசும் கடல் மணல் பரப்பில் தலைவியைக் காணவரும்போது புன்னை மரங்கள் சூழ்ந்த ஊரில் வாழ்கின்ற தலைவியின் சுற்றத்தார் தலைவனின் தேர் வந்து செல்வதை அறிந்து அலர் தூற்றுகின்றனர் என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறுவது போன்று தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவி கொல்லைப்புறத்தில் கோங்கின் இலை முதுகில் இருக்குமாறும் கைவளையல்கள் உடைந்ததை ஊராரிடம் கூறி அலர் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றாள். குறுந்தொகையில் தலைவன் அலர் உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருப்பது போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவி அலர் உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாகின்றாள். அலர் உண்டாக்குவதில் தலைவன், தலைவி என்ற வேறுபாடு காணப்பட்டாலும் தலைவன், தலைவியின் வாழ்க்கையில் அலர் உண்டாகுகின்றது. அதைப் பார்த்து அச்சம் கொள்கின்றனர் என்பதில் ஒப்புமைக் கூறுகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் தலைவன் தேர் ஏறித் தன் ஊர் சென்றால் தலைவி அப்பிரிவைத் தாங்காது உயிர் விடுவாள் என்றும், தலைவி தலைவன் மீது கொண்டுள்ள காமம் அவள் உயிரைப் போக்கும் அளவிற்கு மிகுந்து உள்ளது என்று தோழி, தலைவனிடம் கூறி வரைவு கடாவுவதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவி, தலைவன் நினைவாகவே இருக்கின்றாள். தலைவன் அந்தஸ்து கருதி தலைவியைக் காண வரவில்லை என்றாலும், அவன் நினைவாகவே இறக்கும் மனநிலையில் தலைவி காணப்படுகின்றாள் என்று தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் நிலையைக் கூறி வரைவுகடாவுவதில் உள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

குறுந்தொகையில் தலைவி, தலைவனைத் தேடி அலைந்தாள் என்னும் நிலையில் தலைவி, தோழியிடம் அறத்தோடு நின்றலும், நற்றிணையில் தலைவன் தேர் தலைவியை நாடி வந்து வறிதே திரும்பாது என்றும் கூறும் நிலையில் தோழி செவிலியிடம் அறத்தோடு நின்றலும் நடைபெறுகின்றது. காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவன் நினைவால் தன்னை மறந்தால் என்றும், தலைவனுக்கு, தலைவி மீது உள்ள அன்பால் அவள் நீராடும் நீரை அள்ளிப் பருகினான் என்று தோழி தாய்க்கு அறத்தோடு நிற்கின்றாள். தலைவியின் களவு வாழ்க்கையை கற்பாக மாற்றுவதற்கு இரண்டு இலக்கியங்களிலும் அறத்தோடு நின்றல் நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கன.

நற்றிணையில் தலைவியை முன்னே நடக்க விட்டு, தான் பின் பாதுகாப்பாக நடந்து செல்கின்ற தலைவன் இடியைப் போன்று வலிமையானவன் என்பதைப் போன்று காதா சப்தசதியிலும் தலைவன் கால் சுவட்டைப் பின்பற்றி தலைவி நடந்து செல்வது இருவரின் அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது. நற்றிணையில் தலைவி முதுமையடைந்துவிட்டாள் என்று கருதி கைவிட்டு விடாதே என்று தலைவனுக்குத் தோழி அறிவுறுத்துவது போன்று காதா சப்தசதியில் தலைவன் உடன்போக்காக அழைத்து வந்த தலைவியை கைவிட்டுவிட்ட நிகழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் உடன்போக்காகச் செல்லும் தலைவியின் இல்லற வாழ்க்கையின் சிறப்பை உறுதி செய்ய முடியாத நிலை நிலவியதை அறியமுடிகிறது.

செல்வமுங்குவிப்பதில் நற்றிணை, அகநானூற்றில் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்றால் பிரிவாற்றாமையால் பசலைப் படர்ந்து மெலிவாள். அது அவளுடைய உயிருக்கு ஆபத்தாக முடிந்துவிடும் என்று கூறி தோழி தலைவனை செல்வமுங்குவிக்கின்றாள். காதா சப்தசதியில் தோழி, தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றால் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வது என்று தலைவி வருந்தியதைக் கூறியும், கோடை காலத்தில் தன்னைப் பிரிந்து சென்றால் ஆற்றாமையால் வருந்துவாள் என்று தலைவி கண்ணீரால் தலைவனை செலவு அழுங்குவித்தாள் என்று கூறுவதில் செல்வமுங்குவித்தலில் ஒத்தத் தன்மை காணப்படுகின்றன. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவனைத் தலைவி பிரிந்தால் அவன் பிரிவால் மிகவும் வருந்துவாள். அது அவளின் உயிருக்கு

ஆபத்தாகிவிடும் என்று செலவு அழுங்குவிப்பதில் ஒத்தத் தன்மை காணப்படுகின்றன. குறுந்தொகையில் தலைவன் அறமும் இன்பமும் தரும் பொருட்செல்வமும் ஒருங்கே கிடைத்தாலும் தலைவியை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன் என்றும் அதைத் தரக்கூடியவள் தலைவி என்று செலவழுங்குகின்றான். காதா சப்தசதியில் தலைவியின் வருத்தத்தையும், வசந்தகால வரவையும் அறிந்து தலைவன் செலவழுங்குகின்றான். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் செலவழுங்கல் என்பது தலைவியை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத தலைவனின் செயலாக செலவழுங்கல் காணப்படுகின்றன.

அகநானூற்றில் தலைவன் குறித்த கார் பருவத்தில் அ.ஃறிணை உயிர்களும் தீங்கு செய்யாத வகையில் திரும்பி வருவான். அவன் தலைவிக்குத் தீங்கு செய்யமாட்டான் என்றும், தலைவி வருந்தினால் அவள் உயிர் பிரியும் முன் தன் உயிர் பிரிந்து விடும் என்றும் தோழி, தலைவியை ஆற்றுவாக்கின்றாள். குறுந்தொகையில் தலைவன் பிரிவதற்கு அனுமதித்துவிட்டு பின்பு வருந்துவது தவறு என்பதை உணர்ந்தும் பொருள் தேடி பிரிந்த தலைவன் திரும்ப வருவான் என்று தலைவி ஆற்றியிருப்பதைத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள். காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவன் பிரிவைக் கேட்டு வருந்தும் நிலையில் தோழி தலைவியின் முகம் கண்ணீரால் ஒளியிழந்து காணப்படுவதாகவும், தலைவன் பிரிவைக் கேட்டு தலைவி நஞ்சுண்டவள் போல மயங்குகின்றாள் என்று தலைவியின் வருத்தத்தை ஆற்றுவாக்காகவும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்கு நிலவு சுடுவதாகவும் கண்ணீரால் முகம் ஒளியிழந்து காணப்படுவதாகவும், தலைவன் பிரிந்த பிறகும் உயிர் பிரியாமல் வாழ்வதாகவும் என்று தலைவன் பிரிவை ஆற்றியிருப்பதைத் தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள். தலைவன் பிரிவை ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவாக்காகவும், தலைவன் பிரிவைத் தலைவி ஆற்றியிருப்பதும் என்றும் பிரிவாற்றாமை செயல்கள் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் ஒத்தத் தன்மையில் உள்ளது விளக்கப்பட்டுள்ளன.

பரத்தையை தான் அறியவில்லை என்ற தலைவனுக்கு அவனிடம் உறவுள்ள பரத்தை தலைவனைத் தேடி இத்தெருவில் செல்வதைத் தான் பார்த்ததாகவும், அதனால் தன்னிடம் பொய் சொல்ல வேண்டாம் என்றும், தோழி வாயில் மறுக்கின்றாள். காதா சப்தசதியிலும் தலைவன் நன்னெறி விலகி

நடப்பது மட்டுமல்லாமல் தன்னிடம் பொய் கூறி ஏமாற்றும் செயலைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது என்று தலைவி வாயில் மறுக்கின்றாள். குறுந்தொகைத் தலைவி, தலைவனிடம் இழந்த நலனை மீண்டும் பெறலாம் என்று தோழி கூறியதற்கு அதை தலைவி மறுத்து அச்செயல் இறப்பது போலானது என்று கூறுவது போல காதா சப்தசதியில் தலைவி, தலைவனை கோபத்தால் நினைத்துக்கொண்டு இறப்பதை விட இறக்காமல் இருப்பது மேலானது என்று கூறுவதில் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவிக்கு தலைவன் மீதுள்ள வெறுப்பு இறக்கும் மனநிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றது என்பதாக அறியமுடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவியும், தோழியும் வாயில் மறுப்பதில் தங்களின் மன உணர்வுகளையும் தலைவனின் தவறையும் சுட்டிக்காட்டி வாயில் மறுப்பதில் வேறுபாடு இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கன.

தலைவனுடன் ஊடல் கொள்ள பல காரணங்கள் இருந்த நிலையில் அவற்றைத் தவிர்த்தும் தலைவன் பரத்தையைத் துய்த்த அடையாளங்களுடன் தன் இல்லம் வரும் நிலையில் அதை மன்னித்து உயர் குடியில் பிறந்த பெண்களின் வாழ்க்கை நிலை என்று தோழி வாயில் நேர்கின்றாள். காதா சப்தசதியில் எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஊடல் கொள்ளும் பாக்கியம் கிடைக்காது என்றும், பரத்தையின் திலகம் தன் முகத்திலும் அது தலைவியின் காலில் படுமாறு விழுந்து வணங்கும் நிலையிலும் தலைவி தலைவனை வாயில் நேர்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் தலைவன் பரத்தை பிரிவு மேற்கொள்வதும், அதனால் ஊடல் கொள்வதற்குக் காரணம் இருந்தும் தலைவன் மீது ஊடல் கொள்ளாமல் ஏற்றுக்கொள்வது வாயில் நேர்வதில் உள்ள ஒத்தப் பண்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மருதத்திணை ஒழுக்கத்தில் பரத்தை பிரிவு மேற்கொள்வது அந்நிலத்தின் செல்வ வளத்தின் வெளிப்பாடாக ஆண்கள் பெண்களை அடிமை போல நடத்தும் போக்குப் பதிவு செய்யப்படுவதோடு பரத்தையரை திருமணம் செய்துகொண்ட நிகழ்வும், தன் மனைவி இருக்க தன் குலத்திலேயே மற்றொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்வது பலதார மணத்தினைப் பதிவு செய்கின்றது. காதா சப்தசதியில் பல மனைவிகளுடன் தானும் ஒரு மனைவியாக வாழும் தலைவனின் அன்பு முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறாமல் வருந்துவதும், ஒரு

பெண்ணிற்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நிலையில் மற்ற பெண்கள் பொறாமைப்படுவதும் பலதார மணத்தினால் பெண்களை ஆண்கள் நடத்திய அதிகாரப் போக்கின் வெளிப்பாட்டை அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் பரத்தையரைத் திருமணம் செய்துகொண்டதாக நிகழ்வு இல்லை. ஆனால் இரண்டு இலக்கியங்களும் பலதார மணம் நடந்ததைப் பதிவு செய்துள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

முல்லை மலரும் காலத்தில் தலைவன் வரவில்லை என்று குறுந்தொகைத் தலைவி கார் பருவ வரவில் தலைவன் பிரிவை நினைத்து வருந்துவது போன்று காதா சப்தசதியிலும் கடப்பம் பூக்கள் கார் பருவ வரவை அறிவிக்கின்றன என்றும் கடப்பம் மலர்களால் மன்மதன் எய்வதைத் தலைவன் பிரிவால் வருத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்று கூறி வருந்துகின்றாள். இரண்டு இலக்கிய தலைவிகளும் கார் பருவ வரவு தலைவன் பிரிவால் வருத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்று கூறுவது ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

காடுகளில் கொன்றை மலர்கள் பொன் போன்று பூத்து கார்பருவ வரவை அறிவித்தாலும் அவை கார்ப்பருவம் அல்ல. காரணம் குறித்த கார்ப்பருவத்தில் தலைவன் திரும்பி விடுவான். தலைவன் திரும்பாமையால் அவை கார்ப்பருவம் இல்லை என்று தலைவி நம்ப மறுப்பது போன்று காதா சப்தசதியில் மழை மேகங்கள் தவழ்ந்து செல்வதைப் பார்த்து வருந்தும் தலைவிக்கு மழை மேகங்கள் இல்லை. விந்திய மலையில் தோன்றிய காட்டுத் தீ என்று தோழி, தலைவியின் வருத்தத்தை ஆற்றுவிக்கின்றாள். இரண்டு இலக்கியங்களிலும் கார்ப்பருவத்தைக் கார்ப்பருவம் இல்லை என்று தலைவியும், தோழியும் கூறி தலைவனின் பிரிவால் ஏற்படும் வருத்தத்தை தணிப்பதில் உள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவின் முதுகெலும்பு விவசாயம் என்று கூறப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்திலும் உழவுத் தொழில் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டதை மருதநில பொருளாதாரத்தை மையப்படுத்தி அறியமுடிகின்றது. செந்நெல், வெண்தெல், உளுந்து, தினை, கரும்பு போன்ற பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டன என்பதும் அவற்றைப் பயிரிடுவதற்கு நிலங்கள் பலமுறை உழவு செய்யப்பட்டு நெகிழ்வுத்

தன்மையுடன் பண்படுத்தப்பட்டன என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியம் போன்று காதா சப்தசதியிலும் கடுகு, எள், தினை, செந்நெல், சாலி போன்ற எண்ணெய் வித்துகளும் நெல் வகைகளும் பயிரிடப்பட்டது குறிப்பிடப்படுகின்றன. இரண்டு இலக்கியங்களும் உழவுத் தொழில் சிறந்து விளங்கியதைப் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் யானை வேட்டை தந்தங்களுக்காக நடைபெற்றது போன்று காதா சப்தசதியிலும் யானையின் கும்பத்திலிருந்த முத்துக்கள் வேட்டையாடி எடுக்கப்பட்டது என்பதிலிருந்து யானை வேட்டையாடப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பெண் யானை கருணையில்லாமல் வேடர்கள் வேட்டையாடினார்கள் என்பது போன்று காதாசப்தியிலும் வேடன் கலைமானை குறிவைத்து பின்பு பெண்மானின் செயலையும் கலைமானின் செயலையும் பார்த்து கருணையினால் வில்லைக் கீழே போட்டான் என்பதிலிருந்து மான் வேட்டையாடப்பட்டது குறிப்பிடப்படுகின்றது. வேடனின் செயலில் மாற்றம் இருக்கலாம். ஆனால் மான் வேட்டை நடந்ததை இரண்டு இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

பரத்தவர் இனப் பெண்கள் உப்பிற்கு மாற்றாக நெல்லைப் பெற்று வந்தார்கள் என்றும், உமணர்கள் நெல்லை விற்பனை உப்பைப் பெற்று வணிகம் செய்தார்கள் என்றும் உமணர்கள் செல்கின்ற வழி வெம்மை மிகுந்த பாலை வழி என்றும் உமணப் பெண் உப்பு வண்டியை ஓட்டிச் சென்றால் என்றும் அதற்கு வலிமையான உமணர்கள் பாதுகாப்பாக உடன் சென்றார்கள் என்று உப்பு வணிகம் நடைபெற்ற செயல் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. உப்பு வணிகத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க வகையில் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் உப்பு குவியல் போல வெண்முகில்கள் காணப்பட்டது என்று உப்பு குவியலாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்த செயல் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அவை வணிக நோக்கத்திற்குக் குவிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதாக அறியமுடிகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களிலும் உப்பு வணிகம் நடைபெற்றிருந்ததைக் குறிப்பிடுவதில் ஒத்தத் தன்மை வெளிப்படுகின்றன.

சங்கை அறுத்து வளையல் செய்யப்பட்டதும் அவ்வாறு செய்யப்பட்ட வளையல்கள் தேர்ந்த தொழில் திறமை வாய்த்தவர்களால் செய்யப்பட்டது என்பதிலிருந்து வளையல் தொழில் நடைபெற்றதை சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதும் போன்று காதா சப்தசதியில் வளையல் வணிகர் பெண்களுக்கு வளையல் போட்டுவிட்டனர் என்று கூறுவதும் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் வளையல் தொழில் நடைபெற்றதை அறியமுடிகின்றது.

இரும்புத் தொழில் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியம் முழுமையும் பரவி கிடக்கின்றன. அவற்றில் யானை, கரடி ஆகிய விலங்குகளின் மூச்சு விடுதல் வேப்ப மரத்தில் உள்ள பூக்களை உதிரச் செய்யும். அது கொல்லன் உலைக்களத்தில் ஊதுகின்ற துருத்தியிலிருந்தது வெடித்து சிதறும் தீப்பொறிகளைப் போன்றிருந்தது என்று கொல்லன் உலைக்களத்தில் தொழில் நடந்ததை அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் அம்பு வடிப்பது கொல்லன் உலைக்களம் என்பதால் இரும்புத் தொழில்கள் நடைபெற்றிருப்பதை இவை பதிவு செய்வதாக அறியமுடிகின்றது.

மருத்துவன் கொடுத்த மருந்தால் நோய் நீங்குவதுபோல தோழியின் அறிவுரை கேட்ட தலைவன் மன மாசுகள் நீங்கி பிரிவு தவிர்த்தான் என்று கலித்தொகையிலும் நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தை ஆய்ந்து கொடுக்கும் அறவோன் என்று மருத்துவனை நற்றிணையிலும் அறிவது போல காதா சப்தசதியில் மருத்துவனை பார்க்கச் செல்லும் தலைவி, கொடுமையான உடலை வருந்தும் நோயை மருத்துவன் இல்லாமல் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத என்று மருத்துவனின் மருத்துவ முறையைப் பதிவு செய்கின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் மருத்துவனின் சிகிச்சை முறை பற்றி கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

குறுந்தொகையில் பொற்காசுகளைக் கோர்ப்பது பற்றியும் மதுரைக்காஞ்சியில் பொன்வணிகம் நடைபெற்ற செயலும் குறிப்பிடப்படுவது போல காதா சப்தசதியிலும் பொன் நெருப்பிலும் நீரிலும் புடமிட்ட பிறகு அணிகலன்களாகச் செய்யப்பட்டது என்பதையும் மரகத ஊசியில் முத்துகளைக்

கோர்க்க முடியாது என்பதும் பொன் அணிகலன்கள் செய்கின்ற தொழில் நடைபெற்றது குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பூ விற்பவர்கள் தொழில்கள் நடைபெறுகின்ற இடத்தில் நறுமணம் மிக்க பூக்களையும் பல்வேறு வகையான மாலைகளையும் விற்பனை செய்தார்கள் என்றும் நாளங்காடியில் பூ விற்பனை செய்யப்பட்டதையும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. காதா சப்தசதியில் பூ விற்கும் இளைய பெண்ணின் அழகில் மயங்கிய இளைஞர்கள் அவளிடம் பூவின் விலை கேட்பது போன்று பின்தொடர்ந்து சென்று சரசமாடினார்கள் என்று பூ விற்கும் பெண் பற்றிய பதிவு காணப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் பூ வியாபாரம் செய்ததைப் பதிவு செய்கின்றன.சங்க இலக்கியம் காதா சப்தசதி இரண்டிலும் கரும்பு ஆலையில் இட்டு ஆட்டி சாறு பிளியப்பட்டது என்பதிலிருந்து கரும்பாலைத் தொழில் நடைபெற்றதை அறியமுடிகின்றது.

கன்றில்லாமல் செல்லும் ஒற்றைப்பசு குறுந்தொகையில் சகுனத் தடையாகப் பார்ப்பது போன்று மான் வலதுபுறத்திலிருந்து இடது புறம் செல்வதை காதா சப்தசதி தீய நிமித்தமாகப் பதிவு செய்கின்றது. காக்கைக்கு பலி சோறு இட்டுப் பிரிந்தவர்கள் வருவதற்காகக் கரையுமாறு சங்க இலக்கியத்தில் வேண்டப்படுகின்றது. காக்கை கரைதல் விருந்தினர்களை அறிவிப்பதாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை சங்க இலக்கியத்தில் நிலவியதை அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியிலும் காக்கைக்கு பிண்டம் வைப்பது, நனைந்த காக்கையை அபசகுனமாகப் பார்த்ததை அறியமுடிகின்றது. காக்கை செயல்கள் இரண்டு இலக்கியங்களிலும் நிமித்தக் கூறுகளாகப் பார்க்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கன. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதியில் பெண்களுக்கு இடது கண் துடிப்பது நல்நிமித்தமாகப் பார்க்கப்பட்டதைப் பதிவு செய்கின்றன.

விண்ணிலிருந்து விண்மீன் விழுவது அரசனுக்கு மிகப்பெரிய தீங்காக அமையும் என்ற சோதிட நம்பிக்கையை சேரமான் இறப்பதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. திருமண நாளில் பெரிய அளவில் உணவு வழங்கப்பட்டது என்றும் வெண்மையான திங்களை உரோகினி சேர்கின்ற நாளில் திருமணம் நடைபெற்றது என்று நாளும் கோளும் பற்றிய நம்பிக்கை சங்க கால

மக்களிடையே நிலவியது போன்று காதா சப்தசதியில் செவ்வாய், கரிநாள் என்று செல்லத் தடையான அபசகுன நாட்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. நாளையும் கோளையும் கொண்டு நல்லநாள், தீய நாள் என்று நம்பியதை இரண்டு இலக்கியங்களும் பதிவு செய்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் இம்மையில் செய்கின்ற பாவம். புண்ணியங்களுக்கு ஏற்ப மறு பிறவியில் பலன் கிடைக்கும் என்றும், நன்மை செய்தால் சொர்க்கமும் தீமை செய்தால் நரகமும் கிடைக்கும் என்றும், தலைவன், தலைவியின் அன்பு பிறவி தோறும் தொடர வேண்டும் என்று கூறும் நிலையில் தலைவியை இம்மையில் அடையவில்லை என்றாலும் மறுமையிலாவது அடைவேன் என்ற நிலையிலும், இம்மை மறுமை பற்றிய நம்பிக்கை பதிவு செய்யப்படுகின்றன. காதா சப்தசதியில் தலைவன் மீது இருக்கும் அன்பினால் இறந்துபடும்போது அடுத்த பிறவியில் அவனை அடைய முடியும் என்றும், தலைவன் மீது இருக்கின்ற கோபத்தால் இறக்கவில்லை, மறு பிறவியில் அவனை அடைய விருப்பமில்லை என்று கூறும்போதும் இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கை வெளிப்படுகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் இம்மை, மறுமை பற்றிய நம்பிக்கையைப் பதிவு செய்வதில் ஒத்தத் தன்மை வெளிப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் நிறைமதி நாளில் உத்திர நட்சத்திரத்தில் பங்குனி உத்திரவிழா நடைபெற்றதையும், கார்த்திகை நிறைமதி நாளில் கார்த்திகை தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டு கார்த்திகை திருவிழா கொண்டாடப்பட்டதையும், இந்திர விழா, ஓணம் விழா கொண்டாடப்பட்டதை மதுரைக்காஞ்சியிலும் அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் பல்வேறு விழாக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை என்றாலும் பங்குனி விழா கொண்டாடிய விழா மரபு பற்றிய பதிவு காணப்படுவதால் இரண்டு இலக்கியங்களும் விழா மரபு பற்றி பதிவு செய்வதில் ஒற்றுமைத் தன்மை நிலவுகின்றன.

சங்க கால மக்கள் கொடை, விருந்தோம்பல் பண்பில் சிறந்து விளங்கியவர்கள். தங்களை நாடி வறுமையில் வருகின்ற பாணர்கள், புலவர்களை, மன்னர்கள் அவர்களின் வறுமை அறிந்து கொடை வழங்கிய செயல், செல்வத்து பயன் ஈதல் என்று சங்க கால மக்கள் ஈதலைப் போற்றிய

செயல் இரவிலும் விருந்தினர்களை எதிர்பார்த்து இல்ல வாயிலை அடைத்த தன்மை என்று ஈதல், விருந்தோம்பலை சங்க கால மக்கள் போற்றினார்கள் என்பதை அறியமுடிகின்றது. காதா சப்தசதியில் கருமியின் செல்வம் யாருக்கும் பயன்படாது என்று கூறும் நிலையில் செல்வத்தை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து வாழ வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதும் தலைவன் பிரிவு வறுமையை விட துன்பம் தருவது விருந்தினர்களை வரவேற்க முடியாத செயல் என்றும் விருந்தினர்களுக்கு உணவு தயாரித்த செயலும் ஈதலையும் விருந்தோம்பலையும் போற்றிய செயலைப் பதிவு செய்கின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் ஈதலையும். விருந்தோம்பலையும் தங்களின் பண்பாட்டு மரபாகப் போற்றியதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள் தை மாதத்தில் அதிகாலை நேரத்தில் குளிர்ந்த நீராடி நல்ல கணவன் கிடைக்க நோன்பு நோற்றதும் மார்கழி நோன்பு நோற்பதும் கணவனின் பாதங்களை கற்பு நெறி தவறாமல் வணங்கியது போன்று காதா சப்தசதியிலும் கணவன் தன்னுடன் இருப்பதாக வேண்டுவது, கணவனின் பாதங்களைக் கழுவுவது கணவன் தன்னுடன் இருப்பதற்காக வேண்டுவதாக அமைகின்றது. இரண்டு இலக்கியங்களும் நல்ல கணவன் கிடைக்க வேண்டும் என்றும், கிடைத்த கணவன் தன்னுடன் இருக்க வேண்டும் என்று தெய்வத்தையும், கணவனையும் தொழுவதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி தலைவன் தலைவி வாழ்க்கையை கட்டமைக்கும் அகப்பொருள் கருத்துக்கள் பெரும்பாண்மை ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சில வேறுபாடுகளும் இருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாத கவிக்கூற்று முறையில் அறங்களும் சமுதாய சிந்தனைகளும் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. கருவுற்ற பெண்களின் முதலில் கணவனை பார்க்க விரும்புவதும் பிரசவ வேதனையில் கணவன் மீது கோபப்படுவதும் சமூகத்தில் நடக்கும் எதார்த்த நிலையின் வெளிப்பாட்டை காதா சப்தசதி பதிவு செய்வது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. இளைஞன் கூற்றில் இளைஞன், பெண்களை சிறைப்பிடித்து செல்வது பேரிளம் பெண், முதியவன் கூற்றில் முதுமையில் இளைமையை நினைத்து வருந்துவது, இருவர் கூற்றில் ஒரு பெண்ணின் நடையை வைத்து கற்பனையில் அப்பெண்ணின்

பார்வை தவறாகக் கூறுவது, பயணி கூற்றில் வழிநடைப்பயணத்தில் பயணி தன் உடன் வரும் பயணியிடம் தன்னைப் பிரிந்த மனைவியின் அதனால் தனக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைக் கூறுவது என்று கூற்று அமைப்பிலும் பொருள் அமைப்பிலும் என்று சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதியிலிருந்து வேறுபடுவது ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் அத்தை, மாமி, கொழுந்தன் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. ஆனால் காதா சப்தசதியில் அத்தை, மாமியிடம் தலைவி, தலைவனை பிரிந்த மனநிலையை வெளிப்படுத்துதல், காலில் விழுந்து வணங்கும் நிலையில் சினம் கொண்ட மாமியும் தலைவி மீது இறக்கப்படுதல், கொழுந்தன் அண்ணியிடம் கிண்டல், கேலி செய்தல், அண்ணியை தவறாகப் பார்த்தல் என்று சமூக எதார்த்த நிலையின் வெளிப்பாடு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தாய் தன் மகனுக்கு அறிவுரை கூறும் நிலையில் இல்லறத்திற்கு ஏற்ற பெண்ணை தேர்ந்தெடுக்குமாறு ஒருத்தி தலைவியைத் தேடி அவளின் காதலன் வரும் கற்பில்லா மடந்தை பற்றியும், தலைவன் உடன் இருக்கும் நிலையில் மருத்துவன் மீது விருப்பம் கொண்டு தோழிகளுடன் செல்லும் தலைவி, தலைவன் இல்லாத நேரத்தில் மற்றொருவனுடன் தொடர்புகொள்ளும் தலைவி அவனை தன் தலைவன் காலில் விழுந்து சரணடைய வைத்து தன் தவறை மறைக்கும் தலைவி, வழிப்போக்கன் விருந்தாளியாக தங்கும் சூழலில் மறைமுகமாக தன்மனநிலையின் விருப்பத்தை தெரிவிக்கும் தலைவி என்று பெண்களின் கற்பு கட்டமைப்பு மீறிய செயல்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் கற்புக்கட்டமைப்பை உடைக்கும் பெண்களின் பண்புகள் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்பதிலிருந்து கற்புக் கட்டமைப்பில் இரண்டு இலக்கியங்களும் வேறுபடுகின்றன.

மனைவியை இழந்து வருத்தப்படும் உழவனின் மனநிலை புதையலை இழந்து போன்று இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. மனைவியை இழந்த ஆணின் மனநிலையின் வெளிப்பாடு தலைவன் மற்றொரு பெண்ணை விரும்பினான் என்பதற்காக அந்தப் பெண்ணை அழைத்தவரும் தலைவியின் செயல் காதா சப்தசதி பதிவு செய்வது போன்று அறிவுறுத்துவது சங்க இலக்கியத்திலிருந்து காதா சப்தசதி வேறுபடுகின்றது. ஒருத்தி கூற்றில் ஒரு பெண் இளைஞனுக்கு,

தலைவிக்கு ஒழுக்கம் தவறிவிடக் கூடாது என்று அறிவுரை கூறுகின்றாள். ஒருவன் கூற்றில் தலைவன், தந்தை, உழவன் என்று ஆண்களின் மனநிலை வெளிப்படுகின்றது. தலைவியின் பண்பில் சந்தேகம் கொள்ளும் தலைவன், மற்றொரு ஆடவனை விரும்பிச் செல்லும் பெண், தன் காதலனை தலைவன் காலில் விழுந்து வணங்கச் சொல்லி தன் தவறை மறைக்கும் பெண் என்று கற்பில்லை பெண்களின் செயல்களை கற்பு கட்டமைப்பு உடைக்கப்படும் நிலையை காதா சப்தசதி பதிவு செய்வது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. பெண்களின் கற்பு போற்றுப்படுவதாகப் பதிவு இருக்கின்றதே தவிர கற்பை மீறும் பெண்களின் பண்பு இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மனைவியை இழந்த ஆணின் இரங்கத்தக்க நிலை தலைவன் விருப்பத்திற்காக மற்றொரு பெண்ணை அழைத்துவரும் தலைவி என்று காதா சப்தசதியில் இருப்பது போன்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க இலக்கியம், காதா சப்தசதி அகப்பொருள் கட்டமைப்பில் அக மாந்தர்கள் பெயர் சுட்டி கூறாத மரபு காணப்படுகின்றது. ஆனால் கூற்று அடிப்படையில் காதா சப்தசதி சமூக எதார்த்த நிலையை பதிவு செய்கின்றது. சங்க இலக்கியம் சில வரையறைக்குப்பட்டு பதிவு செய்வதால் காதா சப்தசதியில் இருப்பது போன்ற கருத்துக்களிலும் கூற்றுக்களிலும் சில இடங்களிலும் வேறுபடுகின்றது. ஆனால் தலைவன், தலைவியின் களவு, கற்பு வாழ்க்கை, அக்காலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்கள் நம்பிக்கைகள், மரபுகள் அடிப்படையில் பெரும்பாண்மைக் கூறுகள் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்று இவ்வாய்வில் ஆராய்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பெரியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரம்

சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.(உ.ஆ).,

பத்துப்பாட்டு, (தொகுதி.1,2),

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2017.

.....

ஐங்குறுநூறு,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2009.

.....

பரிபாடல்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2008.

.....

குறுந்தொகை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2007.

துரைச்சாமிப்பிள்ளை.சு.(உ.ஆ).,

புறநானூறு, (தொ.1,2).,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2017.

நச்சினார்க்கினியர்(உ.ஆ).,

கலித்தொகை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2007.

நாராயணசாமிஐயர்.அ.(உ.ஆ).,

நற்றிணை நானூறு,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2017

வேங்கடசாமிநாட்டார்.நா.மு.,

அகநானூறு, களிற்றியானைநிரை,

வேங்கடாசலம் பிள்ளை.ர (உ.ஆ)

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2009.

.....

அகநானூறு, நித்திலக் கோவை,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2008.

.....

அகநானூறு, மணிமிடைப்பவளம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2007.

ஐகந்நாதராஜா,மு.கு.,

காதா சப்தசதி,
விகவசாந்தி பதிப்பகம்,
இராஜபாளையம், 1982.

துணைமைச் சான்றாதாரம்

அகத்தியலிங்கம். ச.,

சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53,புதுத்தெரு,
சிதம்பரம், 2010.

அறவாணன்,க.ப.,

அற்றைநாட் காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 2002.

.....

அற இலக்கியக் களஞ்சியம்,

தமிழ்க் கோட்டம்

சென்னை - 2011

ஆசிரியர் குழு (உ.ஆ.),

இந்நிலை கைந்நிலை

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 2016

.....

சிறுபஞ்ச மூலம்,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 2016

.....

திணைமொழி ஐம்பது,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 2016

.....

திரிகடுகம்,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 2016

.....

நாண்மணிக்கடிகை,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 2016

.....

முதுரை,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 2016

ஆதிநாராயணன்.கி.,

சங்ககாலம்,

பாரி புத்தகப் பண்ணை,

சென்னை, 2016.

ஆனந்தக்குமார்.,

இந்திய ஒப்பிலக்கியம்,

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,

மதுரை, 2003.

இராசா.கி.,

ஒப்பிலக்கியம்,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,

சென்னை, 2018.

இராசமாணிக்கனார்,இரா.,

வழிபாடு,

செல்வி பதிப்பகம்,

காரைக்குடி, 1957.

இராமகிருட்டிணன்.ஆ.,

அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு,

சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,

மதுரை, 1982.

.....

தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும்,

சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,

மதுரை, 1982.

இளம்பூரணர் (உ.ஆ.).

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை, 1986.

இலக்குவனார்.சி.,

தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி,

வள்ளுவர் பதிப்பகம்,

சென்னை, 1961.

கரிகாலன்,நை.சி.,

பத்துப்பாட்டு ஆய்வுகள்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,

சென்னை, 2011.

.....

புறநானூற்று ஆய்வுகள்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,
சென்னை, 2011.

கலைமணி,இரா.,

தமிழர்களின் வழிபாட்டுமுறை,

இந்திய பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றம்,
சென்னை,1989.

காந்தி.க.,

தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும்

நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 2003.

கில்பர்ட் பாஸ்கல்,

சமூகவியலின் அடிப்படைக் கூறுகள்,

நாராயணன். ஜெ , (மொ.ஆ).,

தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,

சென்னை, 1964.

குணசேகரன். அ.,

செவ்விலக்கியங்கள் சில பார்வைகளும்

பதிவுகளும்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,
சென்னை, 2016.

குருசாமி.மா.பா.,

வேளாண்மைப் பொருளாதாரம்,

கண்ணன் வெளியீடு,

திண்டுக்கல், எ.ப.2000.

குழந்தை. புலவர்.,

தொல்காப்பியகாலத் தமிழர்,

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை, 2008.

கைலாசபதி.க.,

பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,

காலச்சுவடு பதிப்பகம்,

நாகர்கோவில், 2016.

.....

தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை,

39, 36 வது ஒழுங்கை,

வெள்ளவத்தை,

கொழும்பு, 2006.

கோபாலகிருஷ்ணன். ம.ச.,

மானிடவியல்,

தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,

சென்னை, 1963.

சசிவல்லி. வி.சி,

பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்,

உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

முதற் பதிப்பு,

சண்முகம். செ.வை.,

தொல்காப்பிய ஆய்வு

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,

சென்னை, 2014.

சாமிநாதைய்யர்,உ.வே.,

குறுந்தொகை மூலமும்,உரையும்,

உ.வே.சா.பதிப்பு,

சென்னை, 2009.

சிதம்பனார். சாமி.,

எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்,

அறிவுப் பதிப்பகம்,

சென்னை, 2002.

.....

தொல்காப்பியத் தமிழர்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,

சென்னை, 2008.

சிவத்தம்பி. கா.,

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப்
புரிதலை நோக்கி

நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்
சென்னை, 2010.

சிவலிங்கனார்.ஆ., (உ.ஆ.),

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் களவியல்
உரைவளம்,
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1994.

சிவசுப்ரமணியன்.ஆ

மந்திரமும் சடங்குகளும்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில், 2017.

சீனிச்சாமி, து.,

தமிழில் காப்பியக் கொள்கை,
மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ்,
புதுக்கோட்டை, 1985.

சுப்பிரமணியன், கா.,

சங்ககாலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

சுப்பிரமணியன். ந,

சங்ககால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிமிடெட்,
சென்னை, 1978.

.....

தொல் தமிழர் சமயம்,
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2001.

.....

பண்டைத் தமிழர் திருமண வாழ்க்கை,
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2009.

சுப்புரெட்டியார்.ந.,

தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை, 2010.

சுப்பையா. அரங்க.,

இலக்கியத் திறனாய்வு இசங்கள்
கொள்கைகள்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 2016

சுமதி.பெ.,

சங்க இலக்கியம் காதா சப்தசதியில்
பெருந்திணைக் கோட்பாடுகள்
ஒப்பியல் பார்வை,
காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, 2016

.....

ஒப்பியல் நோக்கில் - சங்க

இலக்கியமும் காதாசப்த சதியும்,
ஷான்லாக்ஸ் பதிப்பகம்,
மதுரை, 2013.

செல்வராசு. நா. சிலம்பு.,

தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள்,
சமூகமானிடவியல் ஆய்வு,
புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு
ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புதுச்சேரி, 2010.

.....

சங்க கால மரபுகள் கட்டமைப்பும்

கட்டுடைப்பும்,
அன்னம் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர், 2010.

சோமசுந்தர பாரதியார். ச.,

தமிழும், தமிழரும்,

நாவலர் புத்தக நிலையம்,
ஏ,மேலாவணி மூலவதி,
மதுரை, 1972.

சோமசுந்தரம், பூ., (மொ.இ)

மனித இனங்கள்,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்
சென்னை, 2008.

ஞானசம்பந்தன், அ.ச.

இலக்கியக் கலை,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 2004.

.....

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,

யாழ் வெளியீடு,
சென்னை, 2008.

தமிழ்ப்பிரியன் (உ.ஆ.),

நாலடியார்,

அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 2012.

தியாகராஜன். ராதா.,

அகத்தில் மகளிர்

வானதி பதிப்பகம்,
13, தீதையாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை, 1992..

திலகவதி.க.,

சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல்,

இறையருள் பதிப்பகம்,

4/471, முதல் தெரு, காட்டுர்,

திருச்சி, 2001.

துரைசாமிப்பிள்ளை. ஞா.ச.,

சங்கத் தமிழ் இலக்கியம்,

பாரி புத்தகப் பண்ணை,

சென்னை, 2007.

தேவநேயப் பாவணார். ஞா.,

பண்டைத் தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும்,

தமிழ் மண் பதிப்பகம்,

சென்னை, 2000.

.....

பழந்தமிழராட்சி,

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை, 1972.

நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ.),

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்,

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

சென்னை, 1975.

நாகராஜன், வி, (உ.ஆ.),

பத்துப்பாட்டு (இரண்டாம் பகுதி),

நியூ செஞ்சுரி புக் ஷஸ் (பி) லிமிடெட்,

சென்னை, 2004

நெடுஞ்செழியன்.க,

தமிழ் அகத்திணை மரபுகளும் இந்தியக்

காதற் பாடல்களும்,

நெல் பதிப்பகம்,

மதுரை, 2018.

பக்தவத்சல பாரதி,

இலக்கிய மானிடவியல்,
அடையாளம் பதிப்பகம்,
1205/1 கருப்பூர் சாலை,
புத்தாந்தம், திருச்சி,
2014.

.....

தமிழர் மானிடவியல்,
அடையாளப் பதிப்பகம்,
புத்தாந்தம்,
திருச்சி, 2008.

.....

பண்பாட்டு மானிடவியல்,
புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு
ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 1990.

.....

மானிடவியல் கோட்பாடுகள்
வல்லினம் பதிப்பகம்,
புதுவை, 2005.

பகவதி.கே

தமிழர் ஆடைகள்,
உலகத் தமிழாராச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1981.

.....

தெய்வங்களும் சமூக மரபுகளும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்.,
சென்னை, 2006.

.....

பண்பாட்டு அசைவுகள்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669,கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில், 2010.

பரிமேலழகர் (உ.ஆ.),

திருக்குறள்,

ராம் பிரசுரம்,

சென்னை, 2008.

பழனிவேலு. கே.,

சங்க இலக்கியம் பாட்டு மரபும்

எழுத்து மரபும்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,

சென்னை, 2010.

பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.,

சங்க இலக்கியக் கொள்கை,

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,

மதுரை, 2008.

பாலசுப்பிரமணியன்.சி.,

பாரதியும் பாரதிதாசனும்,

நறுமலர்ப் பதிப்பகம்,

சென்னை, 1992.

பிரேமா.இரா.,

கற்பு – கலாச்சாரம்

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,

G 3/8, மாசிலா மணிதெரு,

தி.நகர், சென்னை, 2000..

பிள்ளை. கே.கே.,

தமிழக வரலாறு - மக்களும் பண்பாடும்,

தமிழ்நாடு பாடநூல் மற்றும் கல்வியியல்

பணிகள் கழகம்,

சென்னை, 2019

மணவாளன்,அ.அ.,

இலக்கிய ஒப்பாய்வு - சங்க இலக்கியம்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,

சென்னை, 2009.

மணி,ஆ.,

குறுந்தொகைத் திறனுரைகள்,

தமிழன்னை ஆய்வகம்,

தேனி, 2005.

மணிவேல்.மு.,

சங்க இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுகள்,

அன்னை பதிப்பகம்,

நாகமலை புதுக்கோட்டை,

மதுரை, 2006.

மரிய செபஸ்தியன்.அ

தமிழரின் பாலியல் முறைமைகள்,

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,

சென்னை, 2013.

மாணிக்கம்.வ.சுப.,

தமிழ்க் காதல்,

மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

சென்னை, 2007.

மாதையன்,பெ.,

அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்

கவிதை மரபும்,

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,

சென்னை, 2009.

.....

சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,

நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,

சென்னை, 2010.

.....

சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும்

அரசு உருவாக்கமும்,

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,

சென்னை, 2004.

.....

தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள்
கவிதையியல் சமுதாயவில் நோக்கு,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

.....

வரலாற்று நோக்கில் சங்க இலக்கிய
பழமரபுக் கதைகளும் தொன்மங்களும்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
தஞ்சாவூர், 2001.

முனீஸ்மூர்த்தி. மு.,

கலித்தொகை வாசிப்பு,
அமுதன் பதிப்பகம்,
இராமநாதபுரம், 2012

வானமாமலை, நா,

தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், (பி) லிட்,
சென்னை, 1992.

.....

தமிழர் பண்பாடும் - தத்துவமும்,
தடாகம் வெளியீடு,
சென்னை, 2017.

வேலுப்பிள்ளை.ஆ.,

தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும்
கருத்தும்,
குமரன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2016.

ஜகந்நாதன். கி.வா.,

சங்கநூற் காட்சிகள்,
உலகத் தமிழாராச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 2017.

முனைவர் பெ.சுமதி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
ஒப்பிலக்கியத்துறை,
தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625021.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்”
என்னும் பொருளில் ஆய்வாளர் திரு.ச.இளமாறன் (பதிவு எண்: F10166)
அவர்களால் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வு, மதுரை
காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியற்புல ஒப்பிலக்கியத்துறையில் அவரால்
தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும் இவ்வாய்வின் மீது ஆய்வாளருக்கு
வேறெந்தப் பட்டமும் வழங்கப்படவில்லை என்றும், நான் அறிந்தவரை
இப்பொருளில் எவரும் ஆய்வு செய்யவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை

நெறியாளர்

நாள் :

(முனைவர் பெ.சுமதி)

ச.இளமாறன், எம்.ஏ.,எம்..பில்.,

(பதிவு எண்: F10166)

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
ஒப்பிலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்”
என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வு,
என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த
ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என
உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மதுரை

ஆய்வாளர்

நாள் :

(ச.இளமாறன்)

உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் பெ. சுமதி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,

உதவிப் பேராசிரியர்,

ஒப்பிலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 625021.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியம் - காதா சப்தசதியில் வாழ்வியல் கட்டமைப்புகள்” எனும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்தவற்கு அனுமதி நல்கிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக ஆட்சிமன்றக்குழுவிற்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழியற்புலத்தில் என் ஆய்வுப் பணியைச் செம்மையாக நிகழ்த்துவதற்கு அனுமதி அளித்த தமிழியற்புலத் தலைவர் முனைவர் வை.இராமராஜபாண்டியன் ஐயா அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

என் ஆய்விற்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்து என்னை நெறிப்படுத்தியதோடு மட்டுமன்றி ஆய்வு நெறிமுறைகளைத் தெளிவுபடுத்தி, சிந்தனைகளைச் சீர்படுத்தி ஆய்வேடு உருவாக வழிகாட்டிய மேற்பார்வையாளர் முனைவர் பெ.சுமதி அம்மா அவர்களுக்கு உள்ளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஆய்விற்குப் பல வழிகளில் வழிகாட்டிய தமிழியற்புல பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

உயர் கல்வி பயின்று, கல்விப்பணிக்கு அடித்தளமிட்ட எனது பாசமிகு பெற்றோர் திரு.ப.சந்திரசேகரன் - திருமதி.பெ.அல்லி ஆகியோர்க்கும் என் சகோதரர்களான திரு.ச.இளம்பரிதி - திருமதி.வ.நித்தியா, திரு.ச.இளவழகன் திரு.ஆ.பழனியாண்டவர் ஆகியோர்க்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

என் முன்னேற்றத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வரும் நண்பர்கள் திரு.சே.ராம்பிரகாஷ், திரு.வே.அழகுமலைக்கண்ணன். திரு.வீ.சத்தியபிரகாஷ், திரு.நா.அன்பு, திரு.க.அன்பரசு, திரு.அ.அழகுராஜா, திரு.உ.இராஜீவ்காந்தி திரு.இரா.மாரிமுத்து, திருமதி.ம.சுகுணாதேவி ரவீந்திரன், ஆகியோர்க்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

ஆய்வுலகத்திற்குள் என்னை வழிநடத்திச்சென்ற எமது முத்த ஆய்வாளர்களான முனைவர் அ.ராஜா, முனைவர் பெ.இசைக்கிராஜா, முனைவர் க.குமரகுருபரன், திரு.கோ.விஜயராஜன், முனைவர் அ.கணேசன், திரு.க.கருப்பசாமி ஆகியோருக்கு என் மனங்கனிந்த நன்றி.

ஆய்வேட்டிற்குத் தேவையான நூல்களையெல்லாம் வழங்கி உதவிய
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக தெ.பொ.மீ நூலகத்திற்கும் தமிழியற்புல
ஒளவை.தி.க.சண்முகம் நூலகத்திற்கும் DRS நூலகத்திற்கும் மற்றும்
தமிழியற்புல அலுவலர்களுக்கும் நன்றி.

இவ் ஆய்வேட்டை நன் முறையில் அச்சாக்கம் செய்து வடிவம் கொடுத்த
திரு. பொன். பாலமுருகன் (பாலாஜி பிரிண்டர்ஸ்) நிறுவனத்தார்க்கு என்
நன்றிகள்.

ச.இளமாறன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	-	அகநானூறு
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்	-	கலித்தொகை
காதா	-	காதா சப்தசதி
குறுந்	-	குறுந்தொகை
குறிஞ்	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறள்	-	திருக்குறள்
சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நற்	-	நற்றிணை
நா	-	நாற்பா
நெ.வா	-	நெடுநல்வாடை
ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.பா	-	பட்டினப்பாலை
புறம்	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்	-	பொருநராற்றுப்படை
பரி	-	பரிபாடல்
ம.கா	-	மதுரைக்காஞ்சி
ம.ப	-	மலைபடுகடாம்
மு.பா	-	முல்லைப்பாட்டு
மு.நா	-	முன்கூறப்பட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	ப.எண்
	ஆய்வு முன்னுரை	1
1.	ஒப்பீட்டின் அடிப்படைக் கூறுகள்	10
2.	களவு வாழ்க்கை	63
3.	கற்பு வாழ்க்கை	107
4.	தொழில்கள்	148
5.	நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும்	189
6.	வேற்றுமைக் கூறுகள்	232
	தொகுப்புரை	274
	துணைநூற்பட்டியல்	290